

Посібник із вивчення Біблії в Суботній школі
(липень, серпень, вересень 2022 року)

У горнилі випробувань – із Христом

Гевін Ентоні

ЗМІСТ

Вступ	2
Урок 1. 25 червня — 1 липня. Пастир провадить через випробування..	4
Урок 2. 2–8 липня. Суворі випробування в нашому житті	13
Урок 3. 9–15 липня. Клітка для птахів	23
Урок 4. 16–22 липня. Відображення Ювеліра.....	33
Урок 5. 23–29 липня. Екстремальне розжарення	42
Урок 6. 30 липня — 5 серпня. Борючись Його силою	53
Урок 7. 6–12 серпня. Непорушна надія.....	63
Урок 8. 13–19 серпня. Споглядаючи Невидимого	73
Урок 9. 20–26 серпня. Життя хвали	83
Урок 10. 27 серпня — 2 вересня. Лагідність під час випробувань.....	92
Урок 11. 3–9 вересня. Очікування під час випробувань.....	101
Урок 12. 10–16 вересня. Померти як насіння.....	110
Урок 13. 17–23 вересня. Христос у горнилі випробувань	120

ВСТУП

Розп'ятий Творець

«Все через Нього постало, і без Нього не постало нічого з того, що постало» (Івана 1:3).

Усе було створене Ісусом, однак Писання свідчить, що Він «заплакав» (Івана 11:35). Творець плакав? До того ж Ісус «погорджений був, Його люди покинули, страдник, знайомий з хворобами» (Ісаї 53:3). Творець – Страдник, зневажений і принижений? А одного разу Він вигукнув: «Боже Мій, Боже Мій, чому Ти Мене покинув?» (Матв. 27:46).

Хіба таке можливе? Так, адже Ісус, наш Творець, був також нашим Викупителем і задля виконання цієї місії Він зазнав розп'яття. Творець прийняв на Себе людську природу, прожив життя втрат і важкої праці, а завершилося воно розп'яттям на римському хресті.

Наш Творець, Яким «ми живемо, рухаємося та існуємо» (Дії 17:28), жив на Землі як Людина, однак постраждав так, як ніхто з нас ніколи не зможе страждати. Ми здатні відчувати тільки власні сум та нещастя, а Він на хресті «немочі наші узяв і наші болі поніс» (Ісаї 53:4), тобто відчув смуток усього людства. Так Бог звершив найдивовижнішу справу в історії всього Всесвіту. Пам'ятаючи про те, що тінь розп'ятого Бога постійно височіє над нами, як небо над пустелею, ми спробуємо упродовж наступних кількох місяців краще досягнути неосяжне – власні страждання і страждання християн, котрі присвятили своє життя Христу. Ми не претендуємо на те, щоб дати відповіді на всі запитання або навіть на більшість із них, а лише стверджуємо, що «Бог є любов» (1 Івана 4:8). І хоч у нашому житті трапляються нещастя й нам доводиться зазнавати страждань, ми можемо довіряти Богові й, проходячи через труднощі, зростати в благодаті, яким би болісним не був цей процес.

У поточному кварталі, досліджуючи Боже Слово, ми побачимо, як схожі на нас люди, хоч і мали віру, проте зазнали відчаю, зради, розчарувань, втрат, несправедливості, знущань (вам це знайоме, чи не так?). Як вони витримували це? Чого навчилися? Чого ми можемо навчитися від них? Читаючи про життя цих людей, їхні досвіди, страждання, боротьбу й випробування (можливо, дуже схожі на наші), ми завжди повинні розглядати їх у світлі Голгофського хреста. Нам необхідно завжди пам'ятати: що б не переживала людина, Ісус Христос, наш Творець і Викупитель, зазнав ще гіршого.

Наш Бог – страдалець. Навіть далекий від християнства французький письменник Альберт Камю писав про значення хреста і хресних страждань Бога: «Ніч Голгофи така важлива в людській історії тільки тому, що в її сутінках Бог залишив Свої звичайні привілеї й випив до останньої краплі чашу відчаю, зокрема муки смерті» (Бунтівна людина. С. 33). Або, як пише Еллен Уайт: «Хрест – це відкриття для наших притуплених відчуттів того болю, якого гріх від самого свого виникнення завдав Божому серцю» (Виховання та освіта. С. 263).

Ці уроки не мають на меті теодицею – виправдати Бога перед обличчям зла. Радше, як ми вже згадували, це спроба допомогти нам пройти через неминучі страждання, з якими кожен із нас стикається на Землі, де згрішити так само легко, як дихати повітрям. Ми спробуємо показати: біль, страждання і втрати не означають, що Бог залишив нас; вони свідчать про те, що навіть віруючі поділяють долю грішного людського роду. Різниця полягає лише в тому, що завдяки Ісусові та запропонованій Ним надії ми можемо знайти сенс і мету в тому, що світській людині здається позбавленим сенсу й мети. І хоч нам деколи важко усвідомити обітницю: «Тим, які люблять Бога... все сприяє до добра» (Римл. 8:28), ми повинні пам'ятати, що Бог, Котрий створив усе, також і зазнав усього. Саме тому ми й

любимо Його.

Гевін Ентоні, автор уроків поточного кварталу, виріс у Республіці Шрі-Ланка в родині місіонера. Працював пастором в Англії; під час написання цих уроків був президентом конференції в Ісландії.

УРОК 1

25 червня - 1 липня

ПАСТИР ПРОВАДИТЬ ЧЕРЕЗ

Тексти для дослідження:

Псал. 23; Римл. 12:18-21.

Пам'ятний текст:

«Він душу мою відживляє, провадить мене ради Ймення Свого по стежках справедливости» (Псал. 23:3).

Софія притулилася до дверей спальні й поволі сповзла на підлогу. З очей закапали сльози, і за мить вона вже ридала.

«Як він міг? Як він міг?» Щойно Софії повідомили новину, яка розбила її серце. Людина, яку вона вважала своїм другом, яку поважала і якій довіряла, поширила про неї жахливі чутки, щоб зганьбити її ім'я та зруйнувати її справу. Схопивши Біблію, Софія швидко розгорнула її й побачила знайомі слова: «Він душу мою відживляє, провадить мене ради Ймення Свого по стежках справедливости. Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, – Твоє жезло й Твій посох – вони мене втішать!» (Псал. 23:3, 4).

«Цього не може бути!» – вихопилося в неї. Однак Слово Боже звучало надзвичайно переконливо. Пастир із псалму провадив Своїх овечок дорогою правди, однак ця дорога пролягала через долину смертної темряви. Чи можливо, щоб навіть болісну зраду друга – цю долину «темряви» – Бог використав для виховання її в праведності?

Запитання уроку:

У які періоди життя ви більше зростали духовно: коли життя було легким чи коли було важко?

Неділя, 26 червня

ПАСТИР – ВОЖДЬ НА ЗЕМНОМУ ШЛЯХУ

«Господь – то мій Пастир, тому в недостатку не буду» (Псал. 23:1).

Кількох дітей попросили намалювати, як вони уявляють характер Бога. Коли робота над малюнками була завершена, виявилось, що на кожному з них зображене серце. На запитання:

«Чому саме це намальовано?» діти одноголосно відповіли, що Бог є любов. Про це знають усі.

Легко уявляти Бога та Його наміри добрими, коли все гаразд. Однак у міру того, як ми дорослішаємо, а жити стає дедалі складніше й важче, наша думка про Бога часом змінюється. Однак Сам Бог не змінюється (див. Євр. 13:8; Якова 1:17) – іншими стаємо ми.

Оскільки у старозавітний час багато людей займалося тваринництвом, 23 псалом використовує образ пастиря, щоб описати турботу Бога про нас. І в Старому, і в Новому Завітах часто можна знайти опис Бога як Пастиря. Це чудовий незмінний символ. Однак перш ніж прочитати 23 псалом, розглянемо, як біблійні автори розуміли роботу і характер Пастиря.

Що кожен із наведених текстів розповідає про Пастиря? Ісаї 40:11

Єрем. 23:3, 4

Єзек. 34:12

Івана 10:14-16

1 Петра 2:25

А тепер звернемося до 23 псалму. Як Пастир дбає про Своїх овечок?

текст 2

текст 3

текст 4

текст 5

текст 6

Що дає вам усвідомлення того, що Творець Землі піклується про вас? Як ви можете використати цей приклад, щоб підбадьорити людину, страждання якої спотворює її уявлення про Бога?

ДЕ ПРОЛЯГАЄ ШЛЯХ

Понеділок, 27 червня

«Проводить мене ради Ймення Свого по стежках справедливости» (Псал. 23:3).

Уявіть собі ці «стежки справедливости», які простягаються перед нами в далечінь. Кінцевої мети не видно, однак ви знаєте, що наприкінці шляху небесна оселя – Божий дім. Придивіться уважніше: можливо, ви побачите, куди ведуть стежки правди. Деякі місця видно краще, інші захаращені великими перешкодами. Часом стежка зникає за гірським хребтом. Деякими ділянками шляху йти легко, на інших пересування ускладнене. Так було й під час подорожі Ізраїлю з Єгипту до Обітованого краю. Схожу ситуацію описує і Псалом 23.

Через які місця проходять вівці, ідучи «стежками справедливости» до Господнього дому? Псал. 23.

Чому ці шляхи названі «стежками справедливости

(праведності)»? Для цього є чотири важливих причини. По-перше, це правильні шляхи, оскільки ведуть до певної мети – дому Пастиря. По-друге, прямуючи ними, ми залишаємося в гармонії зі справедливою, праведною Особою – самим Пастирем. По-третє, ці стежки допомагають нам зберігати праведність, якою нас наділяє Пастир. По-четверте, ідучи ними й стаючи праведними людьми, ми представляємо правильне свідчення про Бога, прославляючи Його. Ці шляхи стають шляхами правди незалежно від того, легко чи важко йти ними.

Важливо зрозуміти: коли Бог веде людину, Його мета – не просто доставити її, як посылку, на вказану адресу. У духовній мандрівці Господь не просто веде й оберігає, для Нього важливо, щоб ми освячувалися на шляху праведності. У цьому полягає Його мета. Як свідчить Біблія, коли Бог провадив Своїх людей (наприклад, Авраама – Своїми обітницями; народ ізраїльський – за допомогою вогняного і хмарного стовпа), Він не просто вів їх до поставленої мети, але водночас наставляв у праведності.

Чи розумієте ви, що насамперед Пастир зацікавлений у тому, щоб освячувати вас на шляху правди? Як життєві випробування можуть змінити ваше життя, щоб ви краще відображали характер Христа?

Вівторок, 28 червня

ПЕРШИЙ НЕСПОДІВАНИЙ ПОВОРІТ – ДОЛИНА СМЕРТНОЇ ТЕМРЯВИ

«Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, – Твоє жезло й Твій посох – вони мене втішать!» (Псал. 23:4). Нам здається, що було б чудово, якби шляхи істини пролягали тільки уздовж зелених берегів

прохолодних річок та струмків. Однак Давид описує іншу картину. Ці шляхи проходять через долину смертної темряви – місце, яке відвідати ніхто не поспішає! Певної пори року ущелини та яри в Ізраїлі затоплені внаслідок повеней. Зазвичай це вузькі місця зі стрімкими підйомами, куди не проникає сонячне світло. Можливо, звідси походить назва «долина смертної темряви» – образ дуже глибокої тіні або темряви.

Пригадайте, як ви проходили власну «долину смертної темряви». Що відчували? Чи відчували страх, навіть знаючи, що Пастир поруч із вами? Які біблійні тексти в той час були для вас найбільш утішливими?

Чому вівці опинилися в долині: вони самі туди забрели чи Пастир особисто повів їх туди? Обґрунтуйте свою відповідь.

Елізабет Елліот писала: «Ягня, яке опинилося в долині смертної темряви, може подумати, що його завели туди помилково. На-справді ж йому потрібно пройти через темряву, щоб навчитися не боятися. Пастир завжди з ним» (Е. Елліот. Пошуки любові. С. 218).

Чи вам коли-небудь здавалося, що вас помилково завели в долину смертної темряви? Що ви говорили Богові в цей час.

Як вважаєте, чому Пастир іде на ризик бути неправильно сприйнятим, дозволяючи нам увійти до похмурої долини?

Середа, 29 червня

ДРУГИЙ НЕСПОДІВАНИЙ ПОВОРОТ – СТІЛ В ОТОЧЕННІ ВОРОГІВ

«Ти пере домною трапезу зготовив при моїх

ворогах, мою голову Ти намастив був оливою, моя чаша – то надмір пиття!» (Псал. 23:5).

Протягом життя ми неминуче стикаємося з якимись ворогами. Як ви поведетеся з ними? Чи траплялося у вашому житті, що ви не могли заснути вночі, вертілися, придумуючи способи відплатити тим, хто намагається нашкодити вам або зруйнувати вашу справу? Християнам часом важко зрозуміти, як поводитися з ворогами.

Які саме вороги були у вас? Якою була ваша реакція щодо тих, хто намагався нашкодити вам або вашим близьким? Наскільки вам вдавалося дотримуватися слів Христа, записаних у Матв. 5:44, або слів Павла – Римл. 12:18-21?

У Псал. 23:5 Давид описує цікавий спосіб поведінки з ворогами. Замість того щоб зосереджувати увагу на них, він переводить погляд на те, що робить для нього Бог! А Бог готує для нього бенкет.

У культурі часів Давида, коли на бенкет приходив почесний гість, господар біля входу мав помазати його голову елеєм, що складався із суміші оливкової олії та пахощів. Після цього гість сідав за стіл, на якому було значно більше їжі, ніж він міг з'їсти.

Як три предмети (трапеза, олива, чаша) у Псал. 23:5 нагадують нам про те, що Бог турбується про наші потреби, навіть коли ми проходимо через долину смертної темряви?

Апостол Павло наголошує: «Наша боротьба не з тілом і кров'ю, але з початками, з владами, зі світовими правителями темряви цього [віку], з піднебесними духами злоби» (Ефес. 6:12). Серед наших ворогів є видимі, а є й невидимі. Подобається нам це чи ні, але ми оточені

ними. Та коли з нами наш Пастир, жоден ворог, видимий чи невидимий, не може забрати те, що Він приготував для нас.

Згадайте, що зробив для вас Пастир, коли ви перебували в оточенні ворогів. Чи маєте ви причини для вдячності Богові в такі періоди, незважаючи на труднощі?

Четвер, 30 червня

НАДІЙНА ОБІТНИЦЯ ПІД ЧАС ПОДОРОЖІ

«Тільки добро й милосердя мене супроводити будуть по всі дні мого життя, а я пробуватиму в домі Господньому довгі часи!» (Псал. 23:6).

Коли ми проходимо через похмуру долину або оточені ворогами, виникає спокуса подумати, що ми залишені напризволяще. Ми не завжди відчуваємо, що Бог щось робить задля нас. Часом розмірковуємо: «Якби Він допомагав, я не опинився б у такій ситуації». Однак Давид бачить цю ситуацію інакше.

Про які два поняття говорить Давид, у яких він упевнений, попри всі випробування? 6 текст.

У перекладі сказано, що добро і милосердя (незмінна любов, Божя обітниця завіту) «мене супроводити будуть по всі дні мого життя». Однак дієслово, використане в оригіналі, значно сильніше; там сказано, що добро і милосердя будуть «переслідувати» мене, «невідступно гнатися» за мною у всі дні мого життя (ця ж дієслівна форма використовується в текстах: Бут. 14:15; І. Нав. 10:19; 1 Сам. 25:29, де ідея переслідування викладена дуже ясно).

Який образ виникає у вашій свідомості, коли ви уявляєте, що добро і милосердя «переслідують» вас? Що Давид хотів сказати нам про Бога, описуючи Його турботу про нас такими словами?

Якою б глибокою не була долина, якими б агресивними не ви- явилися вороги, ми можемо бути впевненими в доброті й милосерді Бога, у Його керівництві до кінця нашої подорожі. Ці думки підтримували Ісуса на Голгофі, вони повинні вселяти мужність і в нас. Часом наші близькі, про яких ми піклуємося, можуть висловлювати сумнів щодо постійної Божої опіки. І тоді найкращою відповіддю буде не богословський опис того, що Бог може зробити для нас. За словами Давида, записаними в тексті 6, краща відповідь на їхній неспокій – наша переконаність у милості й любові Бога, готовність засвідчити про особистий досвід з Ним.

Як ваш особистий досвід і ваше знання Бога можуть проілюструвати впевненість у тому, що Його добро і милосердя «переслідують» нас? Які схожі приклади ви можете навести з Біблії? Про що б ви розповіли людям, котрі сумніваються в Божій турботі? Чому Голгофський хрест – найяскравіший приклад такого «переслідування»?

П'ятниця, 1 липня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Прочитайте: Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 143; Бажання віків. С. 476–484.

«Ті, хто в кінці виявиться переможцем, будуть часом переживати у своєму житті жакливе замішання й випробування.

Однак вони не повинні втрачати надію, бо це один із засобів виховання в школі Христа. Воно необхідне, щоб очистити нас від усякого шлаку. Божий слуга повинен мужньо переносити всі напади ворога, його злі нашішки й уміти долати всі перешкоди, зведені сатаною на його шляху.

Однак якщо ви й далі дивитиметеся вгору, а не вниз на свої труднощі, то не зможете в дорозі, але незабаром

побачите Ісуса, Котрий простягає до вас руку допомоги, і вам потрібно буде тільки з простою довірою дати Йому свою й дозволити вести вас. Коли навчитеся довіряти, ваша надія зросте...

Він допоможе нам виховати в собі сильний, урівноважений, чудовий характер. Світло, яке виходить від такого характеру, сатана не може затьмарити... Бог дав нам Свій найкращий дар – Єдинородного Сина, аби піднести й облагородити нас, щоб, наділяючи нас досконалістю Свого характеру, приготувати нас до життя в Його вічному Царстві» (Е. Уайт. Вісті для молоді. С. 63).

Запитання для роздумів:

1. Наскільки ви розумієте, що «жахливе замішання і ви- пробування», які часом трапляються у вашому житті, можуть насправді бути частиною процесу «виховання в школі Христа»?
2. Як Пастир, намагаючись вивести людей із критичного стану, може використати нашу готовність утішити й підбадьорити тих, хто йде долиною смертної темряви? Що здатна зробити ваша церква, аби Господь міг більше використати вас для допомоги нужденним?
3. Попросіть членів класу розповісти про те, як їх «пере- слідували» доброта і милосердя Бога. Чого ви можете навчитися з почутих досвідів?
4. Пригадайте останні години життя Христа, коли Він зазнав суворого випробування. З огляду на біблійну розповідь чи натхненний опис Еллен Уайт (книга «Бажання віків»), скажіть, як Ісус, живучи на Землі як Людина, міг усе це витримати? Чого навчає нас Його приклад, коли ми стикаємося з важкими випробуваннями?

Місіонерська історія

ВИБРАНИЙ ДИЯВОЛОМ

(частина 1)

Ендрю Мак-Чесні

Того літнього дня була нестерпна спека. Едуардо став мокрим від поту, захоплено катаючись на скейтборді біля свого будинку.

– Едуардо! – поклікала мама. – Прийми душ перед обідом. Задихавшись, Едуардо попрямував на кухню, забувши про душ і думаючи лише про їжу. Він навіть не звернув уваги на незнайомку, яка сиділа у вітальні та якій його мама робила

манікюр. Вона надавала цю послугу вдома.

Не встиг Едуардо дійти до кухні, як його зупинила сестра.

– Сядь і віддихайся, – сказала вона.

Едуардо слухняно сів на стілець у коридорі й раптом неприродно закричав і почав битися в конвульсіях. Мати кинулася до сина. Він заговорив моторошним голосом, наказуючи матері віддати його, інакше вона побачить, як він помре.

Мати заплакала. Із вітальні до неї підійшла незнайомка.

– Не хвилюйтеся, – промовила вона. – Вашого сина обрали, щоб він став частиною нашого культу. Я – жрець кандомбле.

Мама чула про кандомбле – релігію, що з'явилася в Бразилії на початку XIX століття внаслідок африканської работоргівлі. Прихильники цієї релігії вірять в існування душі, поклоняються духам і можуть бути одержимі. Едуардо став одержимим одним зі злих духів.

Згодом дух покинув Едуардо. Він не пам'ятав, що з ним сталося, але мати не могла забути й відвела його в террейро – дім поклоніння кандомбле. Жерці зустріли Едуардо, як

короля.

– Яка честь, – сказав один із них.

– Ти обраний, – промовив інший.

Едуардо було одинадцять, коли він познайомився зі спиритизмом і поклонінням дияволу. Протягом наступних семи років він проводив багато часу в домі поклоніння, навчаючись на служителя. Злі духи говорили з ним і через нього.

Подорослішавши, Едуардо став старшим служителем культу кандомбле. Він заробляв на життя тим, що за гроші наводив на людей прокляття. Однак він не міг проклинати всіх. Злі духи заборонили йому наводити прокляття на адвентистів сьомого дня й інших християн-протестантів, адже вони перебувають під захистом, і будь-яка спроба проклясти їх призведе до того, що Едуардо втратить свою силу. Духи заборонили Едуардо спілкуватися з адвентистами й іншими протестантами.

Згодом Едуардо зустрів дівчину Сіділен, і вони почали жити разом. Незабаром у них народився син Джуніор. Життя було спокійним до того дня, коли Джуніор сказав, що хоче приєднатися до Церкви адвентистів сьомого дня.

Ваші пожертви тринадцятій суботі допоможуть заснувати вісім церков у Південно-Американському дивізіоні, зокрема чотири церкви у Бразилії, де живе Едуардо зі своєю родиною.

СУВОРІ ВИПРОБУВАННЯ В НАШОМУ ЖИТТІ

Тексти для дослідження:

Єрем. 9:6-15; Римл. 1:21-32;

2 Кор. 12:7-10; 1 Петра 4:12-19; 5:8-11

Пам'ятний текст:

«Любі! Не дивуйтеся вогневі, що трапляється з вами для вашого випробування, – наче якомусь дивному випадкові; але радійте, що ви є учасниками Христового страждання, щоб і при з'явленні Його слави ви раділи та веселилися» (1 Петра 4:12, 13).

Часто в хімічних лабораторіях дослідники змішують різні речовини в невеликих посудинах і нагрівають їх до найвищих температур. У міру нагрівання посудини суміш, залежно від свого складу, або плавиться із шипінням та бризками, або яскраво згорає. Така посудина називається тигель.

Термін «тигель» походить від грецького слова, що означає «сковорода», «каструля». За словником, зазначений термін має такі визначення: (1) посудина з вогнетривкого матеріалу для розплавлення або розжарення чого-небудь на сильному вогні; (2) суворе випробування; (3) місце або ситуація, де зібрані сили, щоб взаємодіяти і проводити зміни або сприяти розвитку чого-небудь.

Наведені визначення допомагають нам зрозуміти, що відбувається в нашому духовному житті.

Упродовж тижня ми розглянемо деякі причини, чому ми раптом опиняємося під тиском і зазнаємо випробувань, у яких обставини примушують нас змінюватися на краще й розвивати свій характер. Це дослідження допоможе зрозуміти, що Бог здійснює в нашому житті, щоб, опинившись у «тиглі», ми могли правильно відреагувати.

Запитання уроку:

Які причини того, що іноді в нашому житті настають важкі часи?

НЕСПОДІВАНКИ

Неділя, 3 липня

«Любі! Не дивуйтеся вогневі, що трапляється з вами для вашого випробування, – наче якомусь дивному випадкові» (1 Петра 4:12).

Несподіванки, часто неприємні, можуть трапитися у будь-який момент. Чийсь автомобіль різко виїжджає з-за повороту на вашу смугу. Вас повідомляють про звільнення внаслідок скорочення штату. Результати медичного обстеження виявилися невтішними. Ви дізнаєтеся про зраду коханої людини. Страждання завжди спричиняють біль, однак він удвічі сильніший, коли страждання застають нас зненацька.

Упродовж тижня ми поговоримо про те, які важкі обставини й випробування не мають бути для нас несподіванкою.

Насамперед звернемося до сьогоднішнього пам'ятного тексту з Послання апостола Петра. Грецьке слово, перекладене в 12 вірші дієсловом «дивуватися» (рос. чуждаться), означає «бути чужим, дивним, нечуваним, невластивим». Петро радить своїм читачам не піддаватися хибній думці, що вогняне випробування і спокуса не можуть бути частиною християнського життя. Навпаки, їх потрібно вважати нормою, їх можна та слід очікувати.

Слово «вогонь», ужите в тексті, походить від грецького слова, яке означає «горіння, пожежа, обпалення». В іншому тексті воно перекладається як «піч». Тому

страждання, яких ми зазнаємо за віру, можна вважати процесом переплавлення, процесом, що відбувається в тиглі.

Прочитайте 1 Петра 4:12-19. Яку вістку проголошує апостол?

Багато хто з нас дивується стражданню, оскільки часто ми маємо надто спрощене уявлення про християнське життя. Ми знаємо, що є дві протиборчі сторони: Бог – добрий, а сатана – поганий. Часто ми автоматично складаємо все, що нам здається добрим, у коробочку з написом «Від Бога», а все, що вважаємо поганим, – у коробочку з написом «Від сатани». Однак у житті не все так просто. Ми не можемо, покладаючись на власні відчуття, вирішувати, що від Бога, а що від сатани. Часом життя з Господом може бути важким і вимагати великих зусиль. Водночас може здаватися, що прямування за сатаною принесе велику нагороду. Праведний страдалець Йов ілюструє цю думку, коли запитує Бога: «Чого несправедливі живуть, доживають до віку, й багатством зміцнюються?» (Йова 21:7).

Петро мав на увазі випробування, які є наслідком рішення йти за Христом. Однак є й інші причини випробування. Як уривок 1 Петра 4:12-19 може допомогти вам тактовно пояснити другові, чому не слід дивуватися болісним випробуванням, з якими він зіткнувся?

Понеділок, 4 липня

ВИПРОБУВАННЯ, СПРИЧИНЕНІ САТАНОЮ

«Будьте тверезі, пильнуйте. Ваш ворог – диявол – ходить і ричить, мов лев, шукаючи, кого б поглинути» (1 Петра 5:8).

Яку вістку для вас містить наведений текст? Замисліться над запитанням: «Наскільки серйозно я ставлюся до цього застереження?» У

чому виявляється ваше ставлення до нього?

Чи бачили ви колись голодного лева? Це приголомшливе видовище: він може спіймати й з'їсти практично все, що захоче. Петро пише, що сатана ходить і ричить, мов лев. Озираючись навколо, ми бачимо трагічні наслідки його кровожерливості. Смерть, страждання, аморальність, спотворення цінностей очевидні повсюдно. Результати діяльності сатани не помітити неможливо.

Прочитайте 1 Петра 5:8-11. Як християни повинні реагувати на звірства сатани?

**Що Бог обіцяв зробити для страждальців?
Текст 10.**

Петро пише ці слова, щоб навчити християн правильно реагувати в ситуаціях, коли сатана нападає на християнську віру. Однак, як ми вже зауважували, сатана діє в різних сферах. І хоч ми повинні усвідомлювати реальність і силу нашого ворога, не слід падати духом, натомість завжди потрібно пам'ятати: Ісус переміг сатану, сатана – переможений ворог, і доки ми перебуваємо в Ісусі, доки невідступно вірою прямуємо за Ним, нас ніхто й ніколи не переможе. Завдяки хресту перемога Ісуса є нашою перемогою.

Подумайте, як сатана може змусити нас страждати? Як тексти 1 Петра 5:8-11 можуть допомогти нам подолати біль, який ми відчуваємо, живучи в гріховному світі, де дозволено діяти ворогові людських душ?

Вівторок, 5 липня

СТРАЖДАННЯ ЯК НАСЛІДОК ГРІХА

«Гнів Божий з'являється з неба на всяку безбожність і неправедність людей, які правду

стримують несправедливістю» (Римл. 1:18).

Усі наші дії спричиняють наслідки. Простягнувши руку до вогню, ви обпечетеся. Причина і наслідок нерозривно пов'язані. І як би відчайдушно ми не намагалися змінити це, у духовному житті відбувається те саме: гріх завжди призводить до певних наслідків. Це не означає, що Бог невідступно стежить за грішником з каральною метою: щойно він згрішить, відразу його карає; ні, проте гріх сам у собі несе руйнівні наслідки.

Проблема в тому, що часом ми вважаємо, ніби зможемо якось обійти цю закономірність і згрішити без наслідків. Але це неможливо. Павло ясно говорить, що гріх не тільки впливає на нашу вічну долю, а й призводить до болісних тяжких наслідків сьогодні й зараз.

У Римл. 1:21-32 апостол Павло описує причинно-наслідковий зв'язок між гріхом та його наслідками. Уважно і з молитвою прочитайте ці тексти. Сформулюйте суть того, що говорить апостол, звернувши особливу увагу на стадії розвитку гріха та його наслідки.

Вище Павло писав, що з'являється «гнів Божий» на гріхи людей (текст 18). Цей уривок свідчить: Божий гнів виражається в тому, що Бог дозволяє людям пожинати посіяне ними. Навіть у житті християн Господь не завжди негайно усуває біль, який виник унаслідок наших неправильних дій. Часто Він дає змогу нам випробувати наслідки наших учинків, щоб ми могли зрозуміти, наскільки гріх руйнівний та огидний.

Ми говорили про наслідки порушення Божого морального Закону. А як щодо Божих законів здоров'я? Наше тіло – Божий храм. Якщо ми шкодимо власному тілу тим, що вживаємо не- здорову їжу, не займаємося фізичними вправами або регулярно перевтомлюємося, – це також гріх проти Бога. І наслідком такого способу життя також

можуть бути страждання.

Коли і як вам довелося пожинати негайні наслідки власних гріхів? Які уроки ви засвоїли? Що потрібно зробити, щоб уникнути таких помилок?

Середа, 6 липня

ВИПРОБУВАННЯ ЗАДЛЯ ОЧИЩЕННЯ

«Тому так промовляє Господь Саваот: Ось Я їх перетоплюю та випробовую їх, бо що маю вчинити Я ради дочки Свого народу?» (Єрем. 9:6).

«Якщо Божий Дух нагадує вам слова Господні, котрі задають болю, можете не сумніватися: у вашій душі є дещо, що Він хоче викорінити» (Освальд Чемберс. Усе, що можу, — на славу Його. С. 271).

Як ви розумієте наведені вище біблійний текст і цитату? Як ви самі пережили болісний процес очищення?

Прочитайте Єрем. 9:6-15. Бог говорить, що Він «перетопить та випробує» Юду й Єрусалим (текст 6). З яких двох причин Він робить це? Як відбувається очищення? Тексти 14, 15.

Розплавлення та очищення, які здійснює Бог, містять рішучі радикальні дії. Є декілька причин, чому таке очищення можуть сприймати як суворе випробування. По-перше, ми відчуваємо біль, коли Бог використовує обставини, аби примусити нас звернути увагу на наші гріхи. У трьох попередніх розділах Єремія сумно зітхає: «Спалилося дмухало, від огню зникло оливо, — надармо старанно розтоплювано, бо злих не відділено» (Єрем. 6:29).

Отже, іноді необхідні суворі заходи, щоб привернути нашу увагу. По-друге, ми страждаємо, мучимося й сумуємо, ясно побачивши свої гріхи. По-третє, ми

відчуваємо невдоволення і роз- чарування, намагаючись жити інакше, адже тяжко відмовлятися від того, що так довго було частиною нашого життя і нас самих.

Подумайте про гріхи, які ви намагаєтесь подолати. Якби Бог мав намір розплавити й очистити вас сьогодні, як Він зробив би це? Яких заходів ви можете вжити зараз, щоб подолати свої гріхи до того, як Бог вирішить застосувати радикальні дії щодо вас, як Він учинив це з Єрусалимом?

Четвер, 7 липня

СТРАЖДАННЯ НА ШЛЯХУ ДО ЗРІЛОСТІ

«І щоб я через численні об'явлення не пишався, то дано мені колючку в тіло – посланця сатани, – аби бити мене в обличчя, щоб я не величався» (2 Кор. 12:7).

Зрубати дерево й обрізати його гілки – не одне й те ж саме. Бажаючи позбутися дерева, ми зрубуємо його; якщо ж прагнемо збільшити його родючість — обрізуємо зайві гілки. Проте обидва процеси потребують застосування гострого леза – ножа, сокири або пили. Справді, під час обрізування від рослини відсікають гілки, що початківцю-садоводові може видатися знищенням рослини. Брюс Уїлкінсон писав: «Ви просите Бога про рясні благословення і благаєте, щоб Він зробив вас подібними до Його Сина? Якщо так, отже, ви просите Його застосувати ножиці» (Секрети лози. С. 60).

Люди завжди намагалися зрозуміти, що мав на увазі Павло, говорячи про «колючку» в тілі (див. 2 Кор. 12:7). Висували різноманітні ідеї, зокрема, що Павло зазнавав постійних нападів ворогів або в нього були проблеми з мовою. Насправді ж апостол мав поганий зір (див. коментар Е. Уайт у Біблійному коментарі АСД. Т. 6. С. 1107). Дивно, але сам Павло вважав, що цю «колючку»

йому було «дано».

На вашу думку, що мав на увазі Павло, повідомляючи, що «колючку» йому «дано»? Хто йому дав цю «колючку»? Як Бог міг використати її для добра апостола?

«Колючка» Павла мала певну мету: «Щоб... не пишався» (текст 7). Вона була дана не внаслідок якогось конкретного гріха апостола, а щоб уберегти його від гріха в майбутньому. Павло розуміє, що за своєю природою він схильний до гріха, проте ця «колючка» може вберегти його від падіння.

Прочитайте 2 Кор. 12:7-10. Як Павло ставиться до своєї «колючки»? Чи вважаєте ви, що хвороба Павла надавала йому ще якихось духовних переваг? Як реакція Павла допомагає вам правильно ставитися до «колючки», котру, можливо, доводиться терпіти й вам?

У чому Божі ідеї щодо вашого духовного розвитку можуть украй відрізнятися від ваших? Подумайте про ті сфери свого життя, у яких вам потрібно принести більше плодів праведності. Про розвиток яких духовних якостей через «обрізання гілок» ви хотіли би просити Бога?

П'ятниця, 8 липня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Прочитайте: Біблійний коментар АСД. Т. 4. С. 1182; Е. Уайт. Моє життя сьогодні. С. 92.

«Той, Хто читає людські серця, знає їхні характери краще за них самих. Він бачить, що дехто має здібності й схильності, котрі, якщо їх правильно спрямувати, можуть бути використані для розвитку Його справи. У Своєму

провидінні Він сприяє тому, що вони опиняються в різних становищах і обставинах, щоб могли побачити у своєму характері вади, про які не знали. Господь дає їм можливість виправити ці вади та приготуватися для Його служіння. Часто Він дозволяє вогню страждання обрушуватися на цих людей, щоб вони могли очиститися» (Е. Уайт. Служіння зцілення. С. 370).

Запитання для роздумів:

1. Нам буває важко й болісно пожинати наслідки власних гріхів. «Чи зможу я колись знову бути праведним перед Богом?» – запитуємо ми. Які Божі обітниці до- помагають нам і далі наполегливо рухатися вперед та не здаватися в найскрутніші часи? Див. Римл. 5:1–11. Що ви відповісте людині, яка запитує про те ж саме?
2. Яке значення вкладає Еллен Уайт у слово «провидіння»? Як воно діє? Звідки ви знаєте, що щось відбувається за Божим провидінням? Розкажіть у класі, чого ви навчилися з огляду на діяння Божого провидіння. Як, на вашу думку, допомогти людині, котра не може визначити, чи за Божим провидінням відбулася певна подія?
3. Чи має залежати ваше ставлення до людей, які зазнають суворих випробувань, від причини їхніх страждань? Інакше кажучи, якщо людина сама винна у своїх страж- даннях, чи маємо ми моральне право виявляти до неї менше доброти та співчуття?
4. Молодий християнин із Південної Америки зазнав серйозних випробувань. Згодом він переїхав до Європи і якось сказав одному зі своїх знайомих: «Своє мертве тіло я залишив у Південній Америці». Яку думку він хотів передати? Чому ми всі в певному розумінні по- винні десь залишити своє «мертве тіло»? Яку роль у цьому процесі

відіграють випробування?

5. Заплануйте класом похід до лікарні або іншого закладу, де зможете надати допомогу, потішити й підбадьорити тих, хто через якісь причини потрапив у важкі обставини?

Місіонерська історія

ЗНУЩАННЯ В ШКОЛІ

(частина 2)

Ендрю Мак-Чесні

Сіділен почала хвилюватися за сина. Зазвичай життєрадісний п'ятнадцятирічний хлопець став дратівливим і непривітним. Попри її бажання він записався на капоейру – афробразильське бойове мистецтво.

– Едуардо, мені не подобається, що наш син вивчає бойові мистецтва, – сказала вона чоловікові.

– А я не проти, – відповів він. – Заняття проходять просто на вулиці, поряд із домом поклоніння кандомбле, де я працюю, і тому я сам можу водити його туди.

– Мене це теж турбує, – промовила Сіділен. – Я не знаю, чи пов'язані якось капоейра й кандомбле, але я не хочу, щоб мій син займався ні тим, ні іншим.

Едуардо насупився та промовив:

– Джуніор сказав мені, що деякі хлопці знущаються з нього в школі, ось чому він вирішив зайнятися бойовими мистецтвами. Наступного дня, коли Сіділен чекала на сина в школі, щоб забрати його додому, вона поділилася своїми переживаннями з Ділмою, матір'ю Кліфферсона, одного з однокласників Джуніора.

– У мого сина немає друзів, – сказала Сіділен.

За кілька днів Кліфферсон запросив Джуніора до клубу слідопитів, зустрічі якого проходили в його будинку. Мати, задоволена тим, що син знайшов друга,

дозволила йому піти. Прийшовши до клубу, Джуніор побачив ще кількох хлопців, які грали в спортивну гру. Після гри Кліфферсон запропонував хлопцям заспівати. Після співу вони відкрили Біблію і по черзі розповіли, що Ісус означає для них.

– Ви християни? – запитав Джуніор.

– Так, – відповів Кліфферсон. – У нашому клубі ми вивчаємо природу, граємо спортивні ігри й розмірковуємо про Ісуса. Джуніору сподобалися його нові друзі. Відтоді він не пропускав жодної зустрічі клубу, а також залишив заняття бойовими мистецтвами.

Якось мати Кліфферсона запросила Джуніора піти з ними до церкви. Джуніор погодився, але сказав матері, що йде гуляти, а не до церкви. Так Джуніор почав відвідувати адвентистську церкву.

Однак незабаром Сіділен помітила, що син по суботах іде з дому, і запитала Джуніора про це. Він розповів про церкву й показав пряму трансляцію суботніх богослужінь на каналі *YouTube*. Мати зацікавилася й почала регулярно дивитися відеоканал.

В одну із субот Джуніор розповів матері про те, що одна людина в церкві віддала своє серце Ісусові та хрестилася.

– Я теж хочу хреститися, – додав він.

За кілька субот Сіділен пішла із сином до церкви. У класі Суботньої школи їй дали Біблію, а вчитель попросив прочитати вірш із книги Об'явлення. Вона затремтіла, коли прочитала слова: «А лякливим і невірним, і нечистим, і вбивцям, і тим, що чинять розпусту та чари, ідолопоклонникам, і всім неправдомовцям – їхня частка в озері, що горить вогнем і сіркою, що є другою смертю» (Об'явл. 21:8).

«Така доля мого чоловіка, – подумала жінка. – Він загине в озері, що горить вогнем і сіркою». Відтоді вона

почала молитися. *Ваші пожертви тринадцятій суботи допоможуть заснувати вісім церков у Південно-Американському дивізіоні, зокрема чотири церкви у Бразилії, де живе Едуардо зі своєю родиною.*

УРОК 3

9-15 липня

КЛІТКА ДЛЯ ПТАХІВ

Тексти для дослідження:

**Вих. 14; 15:22-27; 17:1-7; Прип. 3;
Луки 4:1-13; 1 Петра 1:6-9.**

Пам'ятний текст:

«З того радійте, навіть якщо тепер ви маєте бути трохи засмучені всілякими випробовуваннями» (1 Петра 1:6).

«При повному денному світлі, чуючи хор інших голосів, пташка, що сидить у клітці, не заспіває пісні, якої її хоче навчити господар. Вона засвоїть лише якийсь уривок із неї, якусь трель, проте ніколи повністю не відтворить окрему мелодію. Аж ось господар накриває клітку й ставить її в таке місце, де пташка слухатиме лише одну пісню, котру має співати. У темряві вона раз у раз намагається вторити цій пісні, доки не запам'ятає її, і ось – з її грудей лине досконала мелодія. Потім клітку з пташкою повертають на її місце, і відтепер пташка може співати цю пісню й при світлі. Так і Бог поводить ся зі Своїми дітьми. У Нього є пісня, якої Він хоче навчити нас, і якщо ми засвоїмо її в сутінках страждань і горя, то потім зможемо співати її завжди» (Е. Уайт. Служіння зцілення. С. 372).

Зауважте, саме господар створює для пташки темряву. Очевидно, що сатана завдає болю, проте чи Сам Бог

сприятиме тому, щоб ми опинилися в таких обставинах, де нам доведеться зазнати сум'яття і болю?

Запитання уроку:

Які біблійні приклади свідчать про те, що іноді Сам Бог проводив людей через суворі випробування? На вашу думку, яких нових пісень Він хотів їх навчити?

Неділя, 10 липня

ДО ОБИТОВАНОЇ ЗЕМЛІ ЧЕРЕЗ БЕЗВИХІДЬ

«А фараон наближався. І звели Ізраїлеві сини свої очі, аж ось єгиптяни женуться за ними! І дуже злякались вони... І кликали Ізраїлеві сини до Господа» (Вих. 14:10). Чи вас коли-небудь «підставляли», заводили в пастку або безвихідь? Іноді друзі влаштовують приємний сюрприз: ви заходите до кімнати, а там зібралися ваші друзі (ви ж нічого про це не знали), котрі кричать: «Сюрприз! 3 Днем народження!» Негативні ж «сюрпризи» можуть стати потрясінням, до того ж досить неприємним, наприклад, кілька шкільних хуліганів перегородили вам дорогу або заздрісний колега на роботі створив певні обставини, щоб виставити вас у непривабливому світлі.

Відтоді, як ізраїльтяни вийшли з Єгипту, і до того дня, коли вони увійшли до Обіцяного краю, «Господь ішов перед ними вдень у стовпі хмари, щоб провадити їх дорогою, а вночі в стовпі огню, щоб світити їм, щоб ішли вдень та вночі» (Вих. 13:21). На кожному етапі подорожі Бог Сам провадив Свій народ. Однак простежте, куди Він їх спочатку привів, – перед ними простяглося море, з обох боків оточували гори, а позаду наступала армія фараона!

Прочитайте розділ 14 книги Вихід. Чому Бог привів ізраїльтян на це місце, знаючи, що тут вони неодмінно переживуть шок?

Прямування за «стовпом» не гарантує, що ми завжди пере- живатимемо радісні, щасливі почуття. Часом доведеться зазнавати труднощів, бо навчання праведності приводить нас у такі місця, де перевіряється наше серце, лукаве за своєю природою (див. Єрем. 17:9). У такі нелегкі періоди ознакою того, що ми справді прямуємо за Богом, буде не відсутність випробувань і болю, а відкритість щодо вказівок Господа, постійне підкорення розуму й серця Його керівництву.

**Які уроки ізраїльтяни засвоїли із цього досвіду?
Вих. 14:31.**

Чому іноді важко довіряти Богові, хоч ми знаємо безліч Його чудових обітниць для нас? Згадайте декотрі складні ситуації, у яких ви опинилися з волі Бога, щоб навчитися довіряти Господу й «боятися Його».

ГІРКІ ВОДИ

Понеділок, 11 липня

«І рушила вся громада Ізраїлевих синів із пустині Сінна походи свої з наказу Господнього, і отаборилася в Ревідімі. І не було води пити народові» (Вих. 17:1).

Безумовно, ми не отримаємо від Бога всього, чого нам хочеться, але чи можемо розраховувати отримати те, чого потребуємо? До того ж не те, що ми вважаємо нашою потре- бою, а те, що насправді необхідне?

Чого ізраїльтяни справді потребували – так це води. Відразу після того, як Бог провів їх через Червоне море, вони три дні йшли за Ним спекотною безводною пустелею. Їхній відчай зрозумілий, адже знайти воду в пустелі вкрай важливо. Коли ж вони зможуть угамувати спрагу й запастися водою на подальшу подорож?

Отже, куди Бог провадить їх? Стовп хмарний рухається до Мари, де є вода. Народ зрадів. Однак,

спробувавши воду, вони відразу зрозуміли, що не зможуть її пити, оскільки вона виявилася гіркою. «І став народ ремствувати на Мойсея, говорячи: “Що ми будемо пити?”» (Вих. 15:24).

Через кілька днів вони зіткнулися з новим випробуванням. Тільки цього разу хмарний стовп зупиняється там, де води взагалі немає (див. Вих. 17:1).

Прочитайте Вих. 15:22-27; 17:1-7. Як Бог явив себе Ізраїлеві в Марі й Рефідімі? Які уроки їм необхідно було засвоїти?

Про що ізраїльтяни запитували в Рефідімі? Вих. 17:7. Чи доводилося вам ставити такі запитання Богові? Якщо так, то чому? Що ви відчували та який урок засвоїли після того, як була отримана відповідь? Скільки разів нам необхідно отримати відповідь на це запитання, перш ніж ми перестанемо його ставити?

ВЕЛИКА БОРОТЬБА В ПУСТЕЛІ Вівторок, 12 липня

«Ісус, сповнений Духа Святого, повернувся з-над Йордану, і Дух повів Його в пустиню; сорок днів Він був спокушуваний дияволом. І не їв нічого в ті дні, і коли вони скінчилися, Він зголоднів» (Луки 4:1, 2).

Прочитайте Луки 4:1-13. Які уроки ви можете почерпнути із цієї євангельської розповіді щодо того, як долати спокуси й не поступатися гріху?

Спокуси важко долати, бо вони стосуються чогось бажаного для нас і приходять у моменти нашої найбільшої слабкості.

Четвертий розділ Євангелія від Луки – це історія про

спокушення Ісуса сатаною; ця історія привертає нашу увагу до деяких складних питань. На перший погляд може видатися, що Святий Дух веде Ісуса до спокуси. Проте Бог ніколи не спокушає нас (див. Якова 1:13). Як ми вже бачили, Бог підводить нас до обставин, котрі випробовують наші серця. У четвертому розділі Луки вражає те, що Святий Дух може привести нас до випробувань, під час яких ми зазнаємо жорстоких спокус сатани. Відчуваючи, як ці спокуси посилюються, ми можемо помилково зрозуміти те, що відбувається, і подумати, що неправильно дотримувалися Божих вказівок. «Часто, опиняючись у випробувальній ситуації, ми сумніваємося, чи нас провадив Дух Божий. Однак саме Дух привів Ісуса в пустелю, щоб там сатана спокушував Його. Коли Бог випробовує нас, Він має на меті вчинити для нас добро. Ісус не зловживав Божими обітницями й не йшов самовільно на спокушення, проте й не падав духом, коли спокуса приходила. Ми повинні діяти саме так» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 126–128).

Часом, перебуваючи в «тиглі», ми обпікаємося, а не очищуємося. Тому втішає думка: згинаючись під тягарем спокуси, ми можемо зберігати надію, адже Ісус переміг. Добра вістка полягає ось у чому: оскільки Ісус поніс наші гріхи, заплатив ціну за нашу нездатність встояти в спокусі (якою б вона не була) і пройшов через випробування значно складніші, ніж будь-хто з нас колись зіткнеться, ми не відкинуті й не залишені Богом. Надія є навіть для найбільш закоренілого грішника (див. 1 Тим. 1:15).

Яку спокусу ви намагаєтесь подолати тепер? Проведіть деякий час у молитві, просячи Господа навчити вас, як застосувати уроки із життя Ісуса до власних обставин. Ви не повинні піддаватися спокусі в жодному разі! Пам'ятайте: якщо згрішите, у вас є Спаситель.

Прочитайте 1 Петра 1:6, 7. Про що говорить апостол?

Петро пише людям, які намагалися подолати труднощі й часто відчували себе дуже самотніми. Він писав «вибраним у розсіянні на чужині: в Понті, Галатії, Кападокії, Азії і Витинії» (1 Петра 1:1). У наш час це територія західної Туреччини. У тексті 6 Петро запевняє віруючих, що знає про їхні «всілякі випробування».

Що мав на увазі апостол, говорячи, що ці віруючі розсіяні на чужині? Як це могло підсилювати їхні випробування?

Християнство вважали новою релігією, віруючих було небагато, до того ж вони розсіяні в різних місцях, де становили меншість. Їх у кращому разі не розуміли, а в гіршому – жорстко переслідували. Петро запевняє християн, що ці випробування не випадкові й не безцільні (див. 1 Петра 1:6, 7). Справжня віра – ось мета тих, хто наполегливо просувається вперед, долаючи будь-які випробування.

Прочитайте 1 Петра 1:3-9. У чому Петро запевняє віруючих, котрі зазнають випробувань? Що ця надія означає для нас?

Якими б не були їхні випробування та скільки б вони не страждали, хіба цей час можна порівняти зі славою та втіхою вічності, яка відкриється для них із поверненням Христа? Слова Петра, адресовані першим християнам, – це слова Самого Бога, звернені до нас незалежно від обставин нашого життя. Якими б важкими й болісними не були наші випробування, ми ніколи не повинні забувати про кінцеву

мету – вічне життя на Новому Небі та Новій Землі без болю, страждання і смерті. Маючи обітницю «нетлінної спадщини», гарантовану смертю Ісуса, як важливо не втратити віру, а, навпаки, серед випробувань просити Господа очистити нас від усього, що стоїть на шляху нашої віри.

ВИПРОБУВАННЯ ВОГНЕМ

Четвер, 14 липня

Ця розповідь про молодого чоловіка (назвемо його Олександром). Юність Олександра була дуже неспокійною – він вживав наркотики, був жорстоким і навіть одного разу потрапив до в'язниці. Та згодом завдяки доброті одного з членів місцевої церкви (якого Олександр колись обікрав) хлопець дізнався про Бога й віддав своє серце Ісусові. І хоч проблеми ще залишалися й потрібно було боротися, хоч минуле нагадувало про себе, Олександр став новою людиною в Ісусі. Він любив Бога й прагнув виразити цю любов, підкоряючись Його заповідям (див. 1 Івана 5:1, 2). У певний момент Олександр відчув спонукання стати служителем. Усе вказувало на те, що проповідь Євангелія – його покликання. Безперечно, він відповів на Божий заклик.

Спочатку в семінарії все було гаразд. Однак потім ситуація погіршилася, і життя почало руйнуватися. Кошти поступово вичерпувалися; близький друг висунув проти нього хибні обвинувачення, які нашкодили репутації Олександра. Потім він захворів; ніхто не знав, що з ним, але хвороба вплинула на навчання, і хлопець злякався, що йому доведеться залишити семінарію. До того ж він відчайдушно боровся зі спокусою знову почати вживати наркотики, які в тому місці були доступні. Олександр не міг зрозуміти, чому все це відбувається з ним, адже він був упевнений, що саме Господь привів його до семінарії. Можливо, Олександр помилявся в цьому? Якщо так, чи був увесь його досвід з Богом однією великою помилкою?

Навіть основоположні засади його віри були піддані сумніву.

Уявіть, що під час цієї кризи Олександр приходить до вас і просить поради. Що ви скажете? Які ваші досвіди можуть допомогти такій людині, як він? На які біблійні тексти ви зможете послатися? Наскільки корисними в такій ситуації можуть виявитися наступні тексти: Прип. 3; Єрем. 29:13; Римл. 8:28; 2 Кор. 12:9; Євр. 13:5?

Майже всі послідовники Христа переживали кризи, під час яких з'являлася спокуса засумніватися в Божому керівництві. У таких ситуаціях важливо покластися на обітниці, згадувати, як Бог провадив у минулому, молитися про віру та стійкість. Господь ніколи не залишить нас – це ми повинні боротися зі спокусою залишити Його.

П'ятниця, 15 липня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Прочитайте: Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 281–302; Бажання віків. С. 114–123.

«У давні часи Господь привів Свій народ до Рефідіма; Він може вирішити привести туди і нас, щоб випробувати нашу вірність. Він не завжди приводить нас до приємних місць. Якби Він так робив, ми у своєму самовдоволенні забули б, що Бог – наш Помічник. Він прагне явити Себе й дарувати нам рясні блага, тому допускає, щоб ми пережили випробування й розчарування, усвідомили свою немічність та навчилися звертатися до Нього по допомогу. Спаситель може примусити прохолодні потоки води потекти з твердої скелі. Поки не зустрінемося з Богом віч-на-віч, не побачимо Його, як Він бачить нас, і не пізнаємо, як самі пізнані, ми ніколи не зможемо дізнатися, які тягарі Він поніс за нас та

скільки ще тягарів був би радий понести, якби з дитячою вірою ми принесли їх до Нього» (Е. Уайт. Рефідім /Рев'ю енд Геральд. 7 квітня 1903 р.).

Запитання для роздумів:

1. Говорячи про спокуси, ми маємо на увазі особисті спокуси кожної людини. Водночас, чи є колективні спокуси, тобто такі, від яких ми повинні оберегати себе як усесвітня Церква або місцева громада? Якщо так, то які саме спокуси?
2. Попросіть охочих розповісти про «неприємні місця», куди їх колись приводив Бог. Що це за місця? Якби сьогодні довелося ще раз потрапити туди, чи ставилися б вони до цих місць інакше?
3. Ми всі розуміємо, що часом Бог дає змогу нам пройти через вогняні випробування задля нашого очищення. Та як сприймати випробування, котре здається даремним (наприклад, людина гине в автомобільній катастрофі)? Спробуйте в класі пошукати можливі відповіді.
4. У класі приділіть час молитві одне за одного. Просіть, щоб кожен з вас отримав силу витримати випробування й залишитися вірним.
5. Чи знаєте ви людину, котра, зіткнувшись із випробуванням, збилася зі шляху? Якщо так, що може зробити ваш клас, аби допомогти цій людині повернутися на шлях істини?

Місіонерська історія

ЗАЛИШЕНИЙ БАТЬКОМ

(частина 3)

Ендрю Мак-Чесні

Едуардо завжди сердився, коли дружина говорила йому, що йде на богослужіння. Кожна дрібниця дратувала його. Якось увечері він вибухнув від люті, коли Сіділен пізно повернулася додому із церковного заходу.

Наступного ранку вона прийшла до стоматологічної клініки, де працювала секретарем, і дізналася, що та закривається і вона залишиться без роботи. Усю дорогу вона думала, як сказати про це чоловікові, але, прийшовши додому, виявила, що його немає, на телефонні дзвінки він не відповідав. Потім Сіділен побачила, що в шафі немає одягу. Тоді вона зрозуміла, що чоловік пішов із дому.

Сіділен нічого не сказала синові. Хлопець, зайнятий у школі та в слідопитському клубі, помітив відсутність батька лише через три дні, коли отримав відеоповідомлення у *WhatsApp*. Батько сказав, що адвентизм і його віра кандомбле не можуть співіснувати в одному будинку.

Сіділен також отримала повідомлення у *WhatsApp*. Едуардо сказав, що житиме в домі поклоніння кандомбле й поклонятиметься злим духам.

– Я ніколи не відмовлюся від своєї релігії, – запевнив він дружину. – Ти маєш прийняти її.

Жінка ще не чула про Велику боротьбу між Христом і сатаною, але все одно хвилювалася за чоловіка і тому попросила Рікардо Коельйо, пастора Церкви адвентистів сьомого дня, зустрітися з нею. Ридаючи, вона зізналася, що її чоловік – старший служитель культу кандомбле і що він пішов із сім'ї.

Пастор Рікардо, вислухавши Сіділен, відкрив свою Біблію та сказав:

– Дозвольте мені дати вам пораду.

А потім він прочитав: «Нехай чоловік віддає дружині належну любов; так само й дружина чоловікові» (1 Кор. 7:3);

«Мудра жінка будує свій дім, а безумна своєю рукою руйнує його» (Прип. 14:1). Дивлячись на жінку, він промовив:

– Будьте доброю дружиною для свого чоловіка Едуардо і молитесь за нього.

Біблійні вірші підбадьорили жінку, і вона вирішила молитися за чоловіка більш ревно.

Минали тижні, і одного разу в Сіділен закінчилися гроші. Вона почала молитися за обітницею: «Будь сильний та від- важний... бо з тобою Господь, Бог твій, у всьому, де ти будеш ходити» (І. Нав. 1:9).

Коли її свекруха дізналася, що в сім'ї не вистачає їжі, вона розповіла про це Едуардо, і він почав забезпечувати сім'ю продуктами.

Якось свекруха сказала Сіділен, що Едуардо хоче зустрітися з нею й сином у домі поклоніння. Коли вони прийшли туди, Едуардо був одержимий злим духом, який говорив через нього низьким зловісним голосом. Дух сказав, що Едуардо може повернутися додому, але погрожував убити його, якщо дружина чи син почнуть розповідати йому про свою релігію або запрошувати до церкви.

Того дня після двомісячної відсутності Едуардо повернувся додому. Його дружина продовжувала молитися за нього.

Ваші пожертви тринадцятій суботи допоможуть заснувати вісім церков у Південно-Американському дивізіоні, зокрема чотири церкви у Бразилії, де живе Едуардо зі своєю родиною.

ВІДОБРАЖЕННЯ ЮВЕЛІРА

Тексти для дослідження:

**Йова 23:1-10; Дан. 12:1-10;
Матв. 5:16; 25:1-13; 1 Кор. 4:9;
Ефес. 3:10; 4:11-16.**

Пам'ятний текст:

«Ми ж усі з відкритим обличчям, мов у дзеркалі, оглядаємо Господню славу і перетворюємося в той самий образ від слави в славу, як від Господнього Духа» (2 Кор. 3:18).

«Еммі Кармайл привела групу дітей до індійського ювеліра, котрий володіє традиційним мистецтвом очищення золота. На розжарене вугілля він поклав зігнутий шматок покрівельної черепиці. На ньому лежала суміш із солі, плоду під назвою тамаринд та цегляного пилу. У цю суміш ювелір клав шматочки золота. У міру того як вогонь спалював суміш, золото ставало чистішим. Майстер діставав золото щипцями, і якщо воно було недостатньо чистим, знову клав його у вогонь з новою порцією суміші. Щоразу температура зростала. Діти запитали: “А як ви дізнаєтеся, що золото повністю очистилося?” Майстер відповів: “Коли я побачу в ньому своє відображення» (Е. Кармайл. Пізнаючи Бога. С. 50).

Бог прагне очистити нас, як золото, щоб ми відображали Його образ. Це дивовижна мета, але ще більше вражає те, що христоподібний характер розвивається в нас тільки тоді, коли ми проходимо через суворі життєві випробування.

Запитання уроку:

Яку роль відіграють страждання в процесі

очищення? Як необхідно розуміти це питання в контексті Великої боротьби?

ЗА ОБРАЗОМ ЙОГО

Неділя, 17 липня

«Бо яких Він наперед пізнав, тих і визначив наперед, щоб були вони подібні до образу Його Сина, аби бути Йому первістком серед багатьох братів» (Римл. 8:29).

На початку Бог створив нас за Своїм образом і подобою (див. Бут. 1:27), однак гріх спотворив цей образ у людях.

У чому виявляється спотворення Божого образу в людях?

Ми всі уражені гріхом (див. Римл. 3:10–19) – це очевидно. Проте Бог прагне відновити в нас те, чим ми володіли від початку. Саме про це повідомляє сьогоднішній текст. Він відкриває Божий план, який полягає в тому, щоб віруючі, які підкорюють своє життя Святому Духові, стали «подібні до образу Його Сина» (Римл. 8:29).

Однак є ще один аспект. «Божий образ має бути відновлений у людині. Бездоганий характер Його народу приносить честь і славу Богові та Христу. (Е. Уайт. Бажання віків. С. 671–672).

Як ви розумієте наведену вище цитату Еллен Уайт? Див. також Йова 1; Матв. 5:16; 1 Кор. 4:9; Ефес. 3:10.

Як християни, ми не повинні забувати, що перебуваємо в центрі вселенської драми. Ми учасники Великої боротьби між Христом і сатаною. Ця боротьба набуває різноманітних форм, по-різному виявляється. І хоч багато чого приховано від наших очей, нам необхідно зрозуміти: як послідовники Христа, ми маємо відіграти певну роль у цій драмі та про- славити Ісуса своїм

ЖИТТЯМ.

Уявіть себе на полі великого стадіону. З одного боку трибун сидять вірні Господу небесні істоти, з іншого – ті, котрі згрішили з Люцифером. Якби ваше життя за останні 24 години проходило на цьому полі, на яких трибунах раділи би більше? Що ваша відповідь повідомляє про вас самих?

Понеділок,

18 липня

ВІРА В ОЧИЩУВАЛЬНОМУ ВОГНІ

Одна справа – брати участь у битві, а зовсім інша – навіть не бачити протиборчих сил. У певному розумінні саме це відбувається з нами, християнами. Ми знаємо, що ці сили існують, відчуваємо їхню присутність і діяльність у своєму житті, але не бачимо їх, проте повинні вірою наполегливо рухатися вперед, довіряючи «Невидимому» (див. Євр. 11:27).

Прочитайте Йова 23:1-10. У чому полягала боротьба Йова? Чого він не бачив? Що Йов приймав на віру попри всі випробування?

Навіть серед суворих випробувань Йов довіряв Богу. Попри всі скорботи, Йов був сповнений рішучості витримати все. Одним із чинників, що не дали йому здатися, було золото. Ідеться не про золоту медаль; патріарх дивився в майбутнє і розумів: якщо міцно триматиметься за Бога, Господь оберне все на краще, і нинішній страдалець вийде з випробувань, немов золото. Йов не знав, що відбувалося за лаштунками, та, незважаючи на це, витримав очисний вогонь.

Чи боїтеся ви вогню? Чи вас бентежить висока напруга, яку створюють обставини життя? Можливо, як в історії з Йовом, полум'я допущених Богом страждань здається безпричинним. Можливо, вам важко пристосуватися до

нової роботи чи нового житла. А може, ви переживаєте через складні взаємини на роботі або в сім'ї, вас непокоять фінансові труднощі, хвороба. Хоч це складно зрозуміти, та Бог може використати випробування, щоб очистити вас та відобразити Свій образ у вашому характері.

Прагнення виявитися чистим золотом надихало Йова, допомагаючи вижити в скрутний час. Той факт, що серед болю і страждань він зміг відчувати реальність процесу очищення, переконливо свідчить про його характер. І хоч він багато чого не розумів, проте знав: ці випробування очистять його.

**Які випробування очищують ваш характер?
Як ще ви можете бути очищені?**

ОСТАННІ СЛОВА ІСУСА

Вівторок, 19 липня

Останні дні перед Своїм розп'яттям Ісус провів у Єрусалимі. Невдовзі Він мав померти. Згідно з Євангелієм від Матвія, даючи учням останні настанови перед Пасхою, Ісус розповів їм притчі, зокрема про десять дів, а також про овець і козлів. Ці притчі містять повчання про те, як ми повинні жити в очікуванні повернення Ісуса. У наші дні вони надзвичайно важливі, адже ми зауважуємо, як здійснюються ознаки скорого Приходу Ісуса. Пояснюючи притчу про десять дів (Матв. 25:1–13), багато коментаторів зазначає, що олія — символ Святого Духа. Еллен Уайт погоджується з такою інтерпретацією, проте додає, що олія також є символом характеру, якого ніхто не зможе здобути для нас (див. Е. Уайт. Свідчення для проповідників. С. 234).

Прочитайте притчу про десять дів. Як змінюється її зміст залежно від того, що символізує олія – Святого Духа чи християнський характер? Яке значення має ця притча особисто для вас в обох значеннях?

Святий Дух:

Характер:

Прочитайте притчу про овець та козлів (Матв. 25:31-46). За яким критерієм овець відділяють від козлів?

Зауважте, Цар відділяє овець від козлів на підставі їхніх учинків і характеру. Хоч тут Ісус не навчає про спасіння через діла, ми бачимо, яку важливу роль відіграє виховання характеру в Плані спасіння та як викуплені Христом відображатимуть це спасіння у своєму житті й характері.

Кажуть, справжній характер виявляється тоді, коли людину ніхто не бачить. Яка ви людина, коли вас ніхто не бачить? Що ця відповідь повідомляє про зміни, які необхідно здійснити вам у своєму житті?

РОЗУМНІ

Середа, 20 липня

Учора ми розмірковували про важливість характеру для тих, хто очікує Другого приходу. Сьогодні порушимо тему важливості характеру для тих, хто живим зустрінатиме Ісуса.

Прочитайте Дан. 12:1-10. Зверніть увагу на контекст. Про який період історії тут ідеться? Досліджуючи вказані тексти, що ми можемо сказати про характер Божих дітей, котрі житимуть у той час? Які риси їм властиві, на відміну від нечестивих? Див. також Об'явл. 22:11.

Даніїлові було сказано, що напередодні Приходу Ісуса настануть важкі часи, яких не було за всю історію людства. У текстах 3 і 10 поданий опис праведних і нечестивих, що житимуть у той час. Зверніть увагу: нечестиві «будуть... несправедливими» (текст 10), на відміну від праведних, котрі (текст 3) сяяти- муть, очевидно, тому, що «очищені, і вибіляться, і будуть перетоплені» у цей «час утиску, якого

не було від існування люду аж до цього часу» (Дан. 12:1). Крім того, нечестиві, на відміну від праведних («розумних»), нічого не розуміють.

А що розуміють праведні? Математику, природничі науки чи вищий критицизм? У книзі Приповістей наголошується, що «страх Господній — початок премудрости» (Прип. 1:7). З огляду на контекст можна дійти висновку: «розумні» усвідомлюють ці заключні події й час утиску, який настав. Він не є несподіваним для розумних; завдяки вивченню Божого Слова вони знають, що має відбутися. Однак найголовніше – ці люди достатньо мудрі, щоб дозволити часові утиску очистити й переплавити їх. Нечестиві ж і далі чинять опір, тому поводяться безбожно.

У вищевказаних текстах описані люди, що пройшли через процес очищення та переплавлення.

Хоч ми розглянули ці вірші в контексті останнього часу, проте які тут є принципи, котрі допоможуть нам краще зрозуміти сутність процесу очищення, що відбувається в нашому житті сьогодні?

ХАРАКТЕР І ГРОМАДА

Четвер, 21 липня

В одній американській пісні є такі слова: «Я – скеля, я – острів». Чи відчували ви себе коли-небудь скелею або островом? Чи хотілося вам бути незалежним ні від кого? Можливо, ви навіть чули, як люди заявляють: «Мої взаємини з Богом – це моя особиста справа. Я не хочу це обговорювати».

Прочитайте Ефес. 4:11-16. Що хоче повідомити апостол Павло? Яку роль він відводить спільноті віруючих?

У Посланні до ефесян Павло називає Церкву тілом, а

Ісуса – Головою тіла. Проаналізувавши текст 13, бачимо головну мету життя в такій спільності: «міра зрілості повноти Христа». Саме для цього ми й потрібні одне одному!

Безумовно, можна бути християнином і поодинокі. Часто самотність просто неминуча – згадайте безліч віруючих, котрі протягом усіх віків зазнавали глузувань та гонінь. І те, що люди – чоловіки й жінки – не згинаються під тягарем обставин, є могутнім свідченням Божої сили. Однак Павло прагне підкреслити важливу істину: повнота Христова досягається й виявляється тоді, коли ми працюємо разом, у тісному спілкуванні одне з одним.

Ще раз прочитайте сьогоднішній уривок. Що, за словами Павла, має відбутися, перш ніж повнота Христова відкриється у нашій християнській громаді?

Чим свідчення спільноти віруючих, що досягли повноти Христа, відрізняється від свідчень окремого християнина, який виявляє цю саму повноту? Яке це має значення в контексті Великої боротьби? Див. Ефес. 3:10.

Легко бути приязними з незнайомими людьми, проте значно складніше бути добрим до людей, котрих або добре знаєш, або котрі тобі не подобаються. Виявляючи до таких людей милість і доброту, ми в такий спосіб виявляємо незаперечне свідчення істини про Бога.

П'ятниця, 22 липня.

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Прочитайте: Е. Уайт. Сини і дочки Божі. С. 100; Наочні уроки Христа. С. 405–421; Велика боротьба. С. 613–634.

«Формування характеру – найважливіша робота, будь-коли довірена людям, і ніколи раніше ретельне дослідження цього питання не було таким важливим, як тепер. Жодному з попередніх поколінь не доводилося вирішувати такі важливі завдання, ніколи раніше молоді люди не піддавалися таким небезпекам, як сьогодні» (Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 225)

«У притчі нерозумні діви просять олії, та не отримують її. Так символічно зображені ті, хто не приготувався шляхом виховання характеру, здатного встояти під час кризи. Не можна піти до сусідів й попросити: “Дайте мені свій характер, інакше я загину”. Мудрі не могли влити своєї олії до світильників нерозумних дів, у яких вони згасали. Передати комусь свій характер неможливо. Його не можна ані купити, ані продати – його необхідно виховати. Господь дав кожній людині можливість здобути праведний характер під час випробувань. Однак Він не зробив можливим, щоб одна людина могла передати іншій характер, який виховала в собі, переживаючи важкі часи та засвоюючи уроки великого Учителя, щоб та людина була здатна виявляти терпіння у випробуваннях і вірою пересувати гори неможливості» (Е. Уайт. Наставник молоді. 16 січня 1896 р.).

Запитання для роздумів:

1. Що означає «сформувати характер»? Як це можна здійснити? Наскільки очевидно у вашому житті та житті вашої церкви, що формування характеру є пріоритетом?
2. В уроці за четвер ішлося про важливу роль спільноти в житті християнина. Чи діє ваша місцева громада як єдине Христове тіло? Наскільки добре ви як церква відображаєте характер Господа? Обговоріть у класі, що ви можете зробити, щоб поліпшити становище.
3. Обговоріть у класі, чому виховання таке важливе,

хоч ми спасаємося тільки через віру в Ісуса Христа. Якщо праведність і досконалий характер Ісуса спасають нас, для чого нам необхідно виховувати власний характер?

4. Хеллен Келлер, котра в ранньому дитинстві втратила зір і слух, писала: «Характер не можна виховати в комфорті і спокої. Тільки пройшовши через випробування та страждання, душа зміцниться, бачення проясниться, бажання зможуть набути правильних мотивів, і людина досягне успіху». Чи погоджуєтеся ви з автором? Обговоріть взаємозв'язок між характером, стражданнями і Великою боротьбою.

Місіонерська історія

ЗМОВА З ДУХАМИ

(частина 4)

Ендрю Мак-Чесні

Минуло кілька місяців, перш ніж Сіділен із сином дізналися, чому Едуардо пішов із дому. Причиною було бажання Джуніора стати адвентистом сьомого дня. Сіділен розповіла про це чоловікові, а він, перебуваючи в домі поклоніння, отримав наказ від злих духів не допустити цього.

Батько намагався переконати сина передумати, але хлопець стояв на своєму. Злі духи посилили тиск на Едуардо, говорячи, що зруйнують його сім'ю, якщо він не зупинить Джуніора. Усі спроби Едуардо вплинути на сина не мали успіху. Тоді духи сказали йому, що він має покинути сім'ю. Також його попередили, що Сіділен одного дня втратить чоловіка, роботу і перестане возити сина до церкви. Едуардо не хотів йти з дому і весь день

непокоївся через це, та коли дружина повернулася із церкви додому пізно ввечері, він, розгнівавшись, пішов.

Спочатку все йшло за планом, як і було передбачено. Наступного дня Сіділен втратила роботу, а Едуардо пішов із дому. Проте решта плану не здійснилася. Духи сподівалися, що в жінки закінчатся гроші, тоді вона не зможе заправляти машину й возити сина до церкви. Та деякі члени церкви запропонували підвозити її із сином на своїх авто. Через два місяці, коли духи побачили, що план не спрацював, вони заявили, що розроблять новий план, аби завадити хрещенню Джуніора, і наказали Едуардо повернутися додому.

Тим часом хлопець вивчав Біблію і готувався до хрещення. Він став повноправним членом клубу «Слідопит», брав участь у музичному служінні й допомагав з апаратурою в церкві. Хоч злі духи обіцяли не допустити хрещення Джуніора, бажання хлопчика лише зростало. Згодом дружина Едуардо теж заговорила про хрещення.

Пастор Рікардо призначив дату хрещення Джуніора на 29 жовтня, через рік після того, як хлопчик уперше почув про адвентистську церкву в домі свого друга Кліфферсона. Сіділен дуже хотіла хреститися в один день із сином, та коли вона сказала про це пастору Рікардо, він серйозно поглянув на неї.

– Ви не можете хреститися, бо не перебуваєте в законному шлюбі, – сказав він.

Ці слова вразили жінку, як грім серед ясного неба. Її фактичний шлюб (співжиття) перешкоджав її хрещенню разом із сином. Пастор Рікардо побачив розчарування жінки.

– Не хвилюйтеся, – сказав він. – Попросіть Едуардо одружитися з вами.

Сльози текли по щоках Сіділен, коли вона виходила із церкви, адже сумнівалася, що чоловік погодиться

одружитися з нею. Проте вона знайшла його і промовила:

– Я хочу дещо запитати. Не важливо, якою буде відповідь, наші стосунки не зміняться. Ти одружишся зі мною?

Едуардо здивувався такому проханню.

– Ні, – серйозно відрізав він. – Я ніколи не одружуся з тобою.

Ваші пожертви тринадцятої суботи допоможуть заснувати вісім церков у Південно-Американському дивізіоні, зокрема чотири церкви у Бразилії, де живе Едуардо зі своєю родиною.

УРОК 5

23-29 липня

ЕКСТРЕМАЛЬНЕ РОЗЖАРЕННЯ

Тексти для дослідження:

**Бут. 22; Йова 1:6-2:10; Ісаї 43:1-7;
Осії 2:4-14 ; 2 Кор. 11:23-29.**

Пам'ятний текст:

«Та зволив Господь, щоб побити Його, щоб муки завдано Йому. Якщо ж душу Свою покладе Він як жертву за гріх, то побачить насіння, і житиме довгії дні, і замір Господній рукою Його буде мати поводження!» (Ісаї 53:10).

Перебуваючи біля ліжка помираючої дружини, християнський письменник Клайв Стейплз Льюїс написав: «Я не думаю, що мені загрожує небезпека втратити віру в Бога. Справжня небезпека полягає в можливості повірити в те, що Він не добрий. Висновок, якого я боюся, міститься не в словах: “Виявляється, Бога немає!”, але “Ось який Він, виявляється!”» (Спостереження за горем. С. 6, 7).

Коли життя стає справді важким, деякі люди повністю відкидають Бога. Для інших, як сказав Льюїс, є спокуса змінити свою думку про Нього й допустити злі помисли щодо Бога. Питання в тому, якого ступеню може досягнути розжарення. До якої міри розжарення Бог готовий ризикувати, допускаючи його для Свого народу, щоб досягнути найвищої мети – зробити нас подібними «до образу Його Сина» (Римл. 8:29)?

Запитання уроку:

Допускаючи страждання в житті Своїх дітей, Бог ризикує, адже ті, кого Він прагне навчити любити Його, можуть не зрозуміти свого Господа. На вашу думку, чому Бог готовий ризикувати? Яку міру нерозуміння готовий витримати Бог, щоб перетворити нас на образ Його Сина?

Неділя, 24 липня

АВРААМ У СУВОРОМУ ВИПРОБУВАННІ

Прочитайте Бут. 22. Без видимої причини й будь-яких пояснень Бог несподівано закликає Авраама принести єдиного сина в жертву цілопалення. Чи можете ви собі уявити, що відчував Авраам? На людському рівні це була цілком неприпустима ідея, щоб святий Бог вимагав від людини принести в жертву власну дитину. На духовному рівні, навіть якщо Авраам вважав, що таке можливо, тоді як пояснити Божі обітниці про спадкоємця? **Чому Бог попросив Авраама принести таку жертву? Якщо**

Господу все відомо, яка мета цього прохання?

«Бог закликав Авраама стати батьком усіх віруючих, і його життя мало бути зразком віри для прийдешніх поколінь. Однак його віра не була досконалою. Авраам засвідчив своє недовір'я Богові, коли утаїв, що Сарра була його дружиною, а потім ще раз: одружившись з Агар. Але щоб він усе ж таки міг досягнути в питанні віри найвищого рівня, Бог піддав його іншому випробуванню, найважчому з усіх, які

будь-коли мала зазнати людина» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 127).

Повеління Бога та вибір часу не були випадковими. «Коли Авраам отримав це повеління, йому було вже сто двадцять років... Та Бог приберіг Своє останнє, найбільш болісне випробування для Авраама на той час, коли роки вже лягли важким тягарем на його плечі, а душа прагнула відпочити від турбот і праці» (там само. С.128).

«Бог звелів Авраамові вбити свого сина, щоб закарбувати в його свідомості реальність Євангелія, а також випробувати його віру. Мука, якої він зазнав протягом трьох чорних днів страшного випробування, була допущена, щоб він на власному досвіді міг, бодай частково, зрозуміти всю велич жертви, яку приніс Безмежний Бог задля викуплення людини» (там само. С. 133).

Ця історія допомагає нам зрозуміти один із важливих методів, які застосовує Бог. Він може попросити нас зробити щось, хоч і не планує, щоб ми довели цю справу до кінця. Він може попросити нас вирушити туди, куди взагалі не обов'язково дійти. Для Господа важливий не лише кінцевий пункт, а й уроки, які ми засвоюємо в процесі прямування до цього пункту.

Ісус згадав цей досвід Авраама, коли говорив юдеям:

«Авраам, ваш батько, радий був би побачити Мій день – і побачив, і зрадів!» (Івана 8:56). Авраам міг би й не здобути цього глибокого розуміння характеру й діянь Бога, якби вважав, що вказівка щодо принесення в жертву сина походить не від Бога, а від Його противника. Однак він палко прагнув пізнати волю Божу й виконати її. І він пізнав її та виконав.

Як ви впізнаєте голос Бога? За якими критеріями визначаєте, що до вас промовляє саме Бог? Як Він відкриває вам Свою волю?

СВАВІЛЬНИЙ ІЗРАЇЛЬ

Понеділок, 25 липня

Історія Осії викладає нам кілька важливих уроків. Осія опинився в дуже незвичній ситуації. Згідно з повелінням Господа, він бере «собі жінку блудливу», котра «породить дітей блуду». Хоч її життя розпусне, Бог наказує Осії прийняти свою дружину назад та виявляти до неї любов. Цю історію використовують як притчу про Бога й ізраїльський народ. Ізраїльтяни залишили Бога й припустилися духовної розпусти з іншими богами, проте Господь любив їх та прагнув, щоб вони знали про це. Та зверніть увагу на методи, які Він використовує!

Прочитайте Осії 2:4-14. Які методи Бог вирішив застосувати, щоб повернути Ізраїль до Себе? Що при цьому міг відчувати Його народ?

тексти 4, 5

тексти 8-10

тексти 11, 12

текст 13

Ця історія порушує два важливих питання про те, як ми пізнаємо Бога, коли Він приводить нас до покаяння. По-перше, ми ризикуємо не розпізнати, що це дії Бога. Коли Ізраїль переживав цей болісний досвід, їм було важко усвідомити, що Бог діє задля їхнього спасіння. Коли наш шлях устелений гострими тернями й обгороджений огорожею, і ми не знаємо, куди йдемо (текст 8), чи можливо, що все це влаштував Бог? А коли у вас забирають найнеобхідніше для життя або виставляють вас на ганьбу (тексти 11, 12), чи може бути, що за всіма цими стражданнями стоїть наш Небесний Отець? Та що б ми не відчували, Бог завжди діє з метою привести нас до покаяння, оскільки безмежно любить нас.

По-друге, ми ризикуємо неправильно зрозуміти Бога тоді, коли Він виконує Свою роботу. Ми можемо

побачити Бога в дії, проте нам можуть не сподобатися Його дії. Коли ми відчуваємо біль і розчарування, легко звинуватити Бога в жорстокості й байдужості. Проте Бог невинно працює над тим, щоб змінити нас через Свій завіт любові.

Прочитайте Осії 16-25. Що цей уривок повідомляє про Бога? Просіть Святого Духа показати вам, чи не тікаєте ви від Бога в якійсь сфері вашого життя. Якщо переконаєтеся, що так, тоді чи слід дивуватися з випробувань? Що заважає вам зараз цілковито підкоритися Богові?

Вівторок, 26 липня

ВИЖИВАННЯ ЗАВДЯКИ ПОКЛОНІННЮ

Прочитайте Йова 1:6–2:10. Що послужило причиною страждання патріарха?

У цій історії багато чого вражає. Сини Божі прийшли на зустріч із Богом, з ними прийшов і сатана. Бог запитав сатану, де він був, і той відповідає: «Я мандрував по землі та й перейшов її» (текст 7). Тоді Господь ставить запитання: «Чи звернув ти увагу на раба Мого Йова?» (текст 8). Запитання звичайне, дивує те, Хто його ставить. Не сатана вказує на Йова як на об'єкт випробування, а Сам Бог. Знаючи достеменно, що після цього буде, Бог повертає увагу сатани до Йова.

Перебуваючи на Землі, Йов абсолютно нічого не знає про майбутнє випробування і його силу. Хоч зрозуміло, що не Бог, а сатана є причиною страждань Йова, ясно також і те, що саме Бог дозволяє сатані знищити майно й дітей патріарха, завдати шкоди здоров'ю. Чому Бог дозволяє сатані завдати такого болю Йову? Можливо, ця ситуація – особливий випадок, чи тут показаний принцип, як Бог

поводиться з нами й сьогодні?

Як Йов реагує на випробування? Йова 1:20, 21.

На такі страждання можливі два типи реакції: 1) ми можемо сповнитися гіркоти й гніву та відвернутися від Бога, Якого вважаємо жорстоким, або ж узагалі відкинути імовірність Його існування; 2) ще міцніше вхопитися за Бога, покладаючись на Нього. Йов обирає друге, а його реакцією є поклоніння Творцеві. У текстах Йова 1:20, 21 ми бачимо три аспекти поклоніння, які можуть допомогти в стражданнях.

По-перше, Йов приймає свою безпорадність і визнає, що не має права ні на що: «Я вийшов нагий із утроби матері своєї, і нагий повернувся туди, в землю!» (текст 21). По-друге, Йов визнає, що Бог і далі всім керує: «Господь дав, – і Господь узяв...» (текст 21). По-третє, Йов знову підтверджує свою віру в праведність Бога: «Нехай буде благословенне Господнє Ім'я!» (текст 21).

**Чи проходите ви через випробування?
Наслідуйте приклад Йова. Як описані вище три
кроки можуть допомогти вам?**

ВИЖИВАННЯ ЗАВДЯКИ НАДІЇ Середа, 27 липня
»...Нам було надзвичайно важко, понад силу, так що й не надіялися вже жити. Але самі в собі мали ми присуд смерті, щоб не надіятися на себе самих, але на Бога, Який воскрешає мертвих» (2 Кор. 1:8, 9).

Як вибраний Богом апостол, Павло зазнав значно більше випробувань і труднощів, ніж інші люди. Та це не підкосило його. Навпаки, він ще більше прославляв Бога. Прочитайте перелік лих і труднощів, яких зазнав апостол (див. 2 Кор. 11:23–29), крім того, тексти 2 Кор.

1:3–11.

У четвертому тексті Павло стверджує, що Бог розраджує й співчуває нам, «аби й ми могли потішати тих, що перебувають у різних скорботах, утіхою, якою Бог потішає нас самих». Якою мірою страждання можуть бути закликом до служіння? Як ми можемо належно підготуватися, щоб відгукнутися на цей заклик?

Бог прагне через нас послужити страждальцям. Це означає, що Він може спочатку дозволити нам зазнати таких самих страждань. Тоді ми зможемо запропонувати нужденним не теоретичне підбадьорення, а співчуття й утіху, отримані нами від Самого Бога. Цей принцип виявився в житті Ісуса (див. Євр. 4:15).

Павло описує свої труднощі такими яскравими фарбами не для того, щоб викликати в нас жалість до нього. Він хоче, щоб ми знали: навіть якщо перебуваємо в «безодні», Отець завжди готовий утритися й дарувати нам утіху й співчуття. Ми можемо втратити надію на життя й навіть загинути, але не будемо боятися – Бог навчає нас покладатися на Нього! Ми повинні довіритися Йому, бо Він – Бог, «Який воскрешає мертвих» (2 Кор. 1:9).

Наполегливо проповідуючи Добру вістку й далі в найскрутніших обставинах, Павло знає: Господь урятує його в майбутньому, як рятував і раніше. Непохитності Павла сприяють три чинники, про які він згадує в 2 Кор. 1:10, 11. По-перше, апостол усвідомлює, що Бог здійснив у минулому та здійснює тепер: «Визволив нас від такої смерті, і визволить» (текст 10). По-друге, Павло покладає надію на Бога й щодо свого майбутнього: «На Нього ми надіємося, що й надалі визволятиме» (текст 10). По-третє, він враховує постійне заступництво святих: «Через сприяння вашої молитви за нас» (текст 11).

Що ви можете запозичити в Павла, щоб не

занурюватися в жалість до себе під час випробувань і страждань?

ЕКСТРЕМАЛЬНЕ РОЗЖАРЕННЯ Четвер, 28 липня

Дотепер у наших дослідженнях ми розглянули багато прикладів суворих випробувань, які Бог використовує, щоб очистити нас і зробити наше життя подібним до життя Христа. Проте деякі люди, проаналізувавши ці приклади, можуть сказати: «Ми знаємо, що Бог бажає нам добра, але ці приклади не переконують нас у Його любові й турботі. Він дозволяє випробуванням завдавати нам болю і страждань, а ми нічого не можемо з цим вдіяти».

Річ у тім, що, живучи на спотвореній гріхом Землі, ми здатні зрозуміти тільки невеличку частину причин того, що відбувається з нами й навколо нас. Опинившись на Небесах, ми зрозуміємо значно більше (див. 1 Кор. 4:5; 13:12), а поки що нам необхідно зберігати надію «через терпіння і втіху з Писання» (Римл. 15:4).

Прочитайте Ісаї 43:1–7. У другому тексті Бог говорить, що Його народ проходитиме через воду й вогонь. Це образний опис екстремальних труднощів та небезпек, а також, можливо, переходу через Червоне море й річку Йордан – двох серйозних випробувань у житті Ізраїлю, які, утім, проклали шлях до нового життя. Нам хочеться, щоб Бог допомагав Своему народові уникати небезпек, ведучи його легшою дорогою. Та, подібно до Пастиря (див. Псал. 23), Він запевняє: коли настане важкий час, Божим дітям не слід боятися, бо Він завжди з ними.

Ще раз перечитайте Ісаї 43:1-7. Зверніть увагу на те, якими різними засобами Бог готовий розрадити Свій народ під час їхнього проходження через воду і вогонь. Яким постає

Бог у вашій свідомості, коли ви читаете цей уривок та розмірковуєте над ним? Які обітниці можете застосувати до себе?

Як би не згущався морок під час випробування, його буде пронизувати й розсіювати яскравий промінь Божої обітниці:

«Вам випало лише людське випробування. Та вірний Бог не допустить, щоб ви випробовувалися понад міру, але при випробуванні дасть і вихід, аби ви могли його витримати» (1 Кор. 10:13).

Підсумувавши тему про випробування, яким Бог піддає Свій народ, доходимо трьох висновків. По-перше, екстремальне розжарення випробувань призначене для того, щоб знищити не нас, а наш гріх. По-друге, мета екстремального розжарення – зробити нас не нещасними, а чистими. По-третє, увесь цей час Бог невпинно ніжно піклується про нас. Він ніколи не залишить нас напризволяще, що б з нами не сталося.

Що повідомляють про дії та характер Бога наведені тексти: Псал. 103:13, 14; Матв. 28:20; 1 Кор. 10:13; 1 Петра 1:7.

Як ці обітниці здійснилися у вашому житті?

П'ятниця, 29 липня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Прочитайте: Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 145–155; Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 315–319.

«Бог завжди випробовував Свій народ у горнилі горя та страждань. Тільки в розпеченій печі чисте золото християнського характеру звільняється від усяких домішок. Ісус спостерігає за цим процесом; Йому добре відомо, що потрібно для того, щоб очистити дорогоцінний метал, у якому відображалось б сяйво Його любові. У суворих,

тяжких випробуваннях Бог виховує Своїх слуг. Зауваживши в людині здібності, які можуть бути використані для успіху Його справи, Він піддає її випробуванню. У Своєму Провидінні Він ставить її у таке становище, у якому випробовується характер... Указуючи людям на їхні слабкості, Бог навчає їх покладатися на Нього... Так Він досягає Своєї мети. Пройшовши таку школу виховання й дисципліни, вони виявляються готовими до звершення грандіозного задуму, задля якого їм були дані ці здібності» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 108).

«Якщо, згідно з Божим провидінням, ми покликані зазнати випробування, візьмемо наш хрест та вип'ємо гірку чашу, пам'ятаючи, що тримає її біля наших уст рука Отця. Будемо довіряти Йому як у ясний день, так і в темряві. Хіба ми не повинні вірити, що Він посилає нам усе задля нашого добра?..

Навіть у ніч страждання як ми можемо відмовитися піднести наші серця й голоси в подячній хвалі, згадуючи Його любов до нас, виявлену на Голгофському хресті?» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 315).

Запитання для роздумів:

1. Попросіть когось із класу розповісти, як він, подібно до Авраама, проходив через випробування віри (можливо, ваші випробування не такі важкі, як у патріарха). Чого ви можете навчитися з почутих досвідів?
2. Згадайте останні 24 години із життя Христа на Землі перед розп'яттям. З якими надзвичайними труднощами Він зіткнувся? Як витримав їх? Які принципи ми можемо почерпнути з Його прикладу й застосувати до себе під час суворих випробувань?
3. Обговоріть ідею щодо того, як завдяки нашим стражданнями ми можемо послужити іншим страждальцям. Які запитання й проблеми може

викликати ця ідея?

4. Еллен Уайт писала: «Будемо довіряти Йому як у ясний день, так і в темряві». Це непросто зробити. Як ми можемо допомогти одне одному розвинути таку віру, яка спроможна завжди довіряти Богові?

Місіонерська історія

ДИВО ПІД ЧАС ХРЕЩЕННЯ

(частина 5)

Ендрю Мак-Чесні

Настав день хрещення Джуніора. Того дня мали хрестити п'ятьох людей.

– Я не піду на хрещення, – сказав Едуардо дружині. – Від- вези мене в дім поклоніння.

Дорогою до церкви Сіділен розмірковувала вголос з Джуніором про те, чи може чоловік з'явитися в Адвентистській церкві у своєму одязі служителя культу.

– Мені байдуже, – промовив Джуніор, – навіть якщо батько прийде у своєму одязі, я все одно буду дуже радий.

У церкві пастор Рікардо оголосив, що першим охреститься Джуніор, і запропонував йому розповісти свою історію, стоячи біля басейну для хрещення. Джуніор розповів, як з нього знущалися в школі, як однокласник Кліфферсон запросив його до клубу «Слідопит», де співали християнські пісні й вивчали Біблію. Коли Джуніор закінчив, він зайшов у басейн для хрещення й обернувся, щоб подивитися на віруючих. Цієї миті до церкви ввійшов його батько в одязі старшого служителя культу. Сіділен розплакалася.

– Він тут, – прошепотіла вона. – Він сказав, що не прийде, але він тут.

Присутні обернулися, щоби подивитися на того, хто

увійшов. Сіділен і члени церкви, які знали Едуардо, тихо молилися. Інші здивовано дивилися на одяг чоловіка, який увійшов. Усі поставилися до нього з повагою.

Диякон церкви Роберто Фернандес підійшов до Едуардо та привітав його:

– Ласкаво просимо! Ми чекали вас. Проходьте!

Він підвів чоловіка до басейну для хрещення, де стояв Джуніор.

Різні думки наповнили розум хлопчика. «Бог усе передбачив, – думав він. – Ніхто не знав заздалегідь, що мене хреститимуть першим, і батько прийшов саме тоді, коли я ввійшов до басейну. Божі плани досконалі!»

Передбачалося, що на кожне з п'яти хрещень знадобиться по десять хвилин, але хрещення Джуніора тривало цілу годину. Декілька друзів із клубу «Слідопит» прославили Бога за рішення Джуніора й підбадьорили його. Пастор Рікардо попросив слідопитів заспівати, а всі присутні приєдналися до них.

Коли Джуніор виходив із води, слідопити радісно вітали його, махаючи своїми жовтими краватками. Незважаючи на мокрий одяг, син обійняв батька.

– Тату, я тебе дуже люблю, незважаючи на твою релігію, – сказав він.

Подивившись на присутніх, він додав:

– Дякую вам, що ви прийшли. Та найбільше я вдячний своєму татові за те, що він тут.

Потім Едуардо звернувся до Джуніора:

– Сину, я поважаю твою віру. Зі мною відбулося багато дивовижних подій, – сказав він. – Увесь цей час я намагався тримати тебе осторонь від кандомбле, я не хотів, щоб ти взагалі був залучений до якоїсь релігії. Однак я приймаю твою віру, бо зараз відчуваю присутність надприродної сили. Я сподіваюся, що мій власний шлях до Ісуса не буде болючим.

Коли сім'я сідала в авто, батько, сяючи від щастя,

сказав:

– Це таке гарне місце, і люди тут такі милі!

Ваші пожертви тринадцятій суботі допоможуть заснувати вісім церков у Південно-Американському дивізіоні, зокрема чотири церкви у Бразилії, де живе Едуардо зі своєю родиною.

УРОК 6

30 липня – 6 серпня

БОРЮЧИСЬ ЙОГО СИЛОЮ

Тексти для дослідження:

Бут. 32; Матв. 5:29; Івана 16:5-15;

Колос. 1:28, 29; 1 Петра 1:13.

Пам'ятний текст:

«Для цього я і відчайдушно працюю, борючись Його силою, яка могутньо діє в мені» (Колос. 1:29).

Незнайомі чоловік і жінка сиділи поруч на телепередачі. В обох загинули діти. Син жінки був убитий 20 років тому, і протягом усього цього часу її гіркота й гнів не затихали. Чоловік поводився зовсім інакше. Його дочку вбили терористи кілька років тому. Він говорив про прощення убивць і про те, як Бог допоміг йому подолати душевний біль та образу. І хоч цей чоловік зазнав жахливих страждань, він став прикладом того, як Бог може дарувати зцілення в найпохмуріші моменти нашого життя.

Чому дві людини так по-різному реагували на схожі втрати? Як у житті християнина відбувається духовна зміна, котра дає йому сили стати більш зрілим у суворих життєвих випробуваннях, замість того щоб упасти під їхнім тягарем?

Запитання уроку:

Яку роль відіграють наші рішення й сила волі в боротьбі із собою та гріхом? Як нам не допустити, щоб наші почуття керували рішеннями, які ми приймаємо? Чому ми повинні наполегливо рухатися вперед і не здаватися під час випробувань?

ДУХ ІСТИНИ

Неділя, 31 липня

Чи просили ви колись Бога: «Господи, зроби мене хорошим», але змін не відбувалося? Чому так трапляється: ми просимо про дію в нашому житті великої перетворювальної Божої сили, а все залишається без змін? Ми знаємо, що Бог володіє необмеженими надприродними ресурсами, якими прагне безвідплатно поділитися з нами. Ми справді хочемо скористатися цією перевагою, проте наше життя не змінюється й не відповідає тому, що пропонує Бог.

У чому ж причина цього? Одна з причин надзвичайно проста: тоді як Дух володіє необмеженою силою для здійснення нашого перетворення, наше рішення може обмежити Його дію в нас.

Прочитайте Івана 16:5-15. У цих текстах Ісус називає Святого Духа «Духом істини» (текст 13). Що це означає? Що Святий Дух здійснює для нас?

Хоч Святий Дух може відкрити нам істину про наш гріховний стан, Він не може примусити нас покаятися. Він також може відкрити нам найбільші істини про Бога, але не може примусити нас вірити в Нього та коритися Йому. Якби Бог примусив нас до чогось, навіть найменшого, ми втратили б свободу вибору, а сатана звинуватив би Бога в маніпулюванні нашими розумом і серцем, стверджуючи,

що Бог веде боротьбу нечесними методами. Коли на Небі розпочалася Велика боротьба, Небесний Отець не примушував сатану або когось з ангелів повірити, що Він добрий і справедливий, не силював грішних ангелів розкаятися. І в Еденському саду, коли вирішувалося доленосне питання людства, Бог ясно виклав Адамові та Єві істину про дерево серед раю, однак не перешкодив їм скористатися свободою вибору й виявити непослух. Бог не чинитиме інакше й з нами. Отже, Дух представляє істину про Бога і про гріх, а потім запитує: «Що ти зробиш з огляду на те, що Я тобі відкрив?»

Те саме відбувається, коли ми зазнаємо випробувань. Іноді випробування приходять до нас саме тому, що ми не послухалися Бога або не розкалися у своїх гріхах. Щоб Отець міг діяти в таких ситуаціях, ми повинні свідомо відчинити двері покаяння й послуху, щоб Божа сила увійшла в нас та змінила нас.

Які істини Святий Дух нещодавно відкрив вам? Наскільки добре ви чуєте Його голос? І, найголовніше, які рішення приймаєте, користуючись своєю свободою вибору?

Понеділок, 1 серпня

ЄДНАННЯ БОЖОГО З ЛЮДСЬКИМ

Яке ваше найбільше життєве досягнення? Більш ніж упевнений, що ви досягли чогось, не просто вставши з ліжка одного чудового ранку. Якщо ми хочемо досягти чогось у житті, необхідні час і зусилля. Те саме можна сказати щодо учнівства в школі Христа.

Прочитайте Колос. 1:28, 29. Хоч Павло говорить, що в ньому діє Божа сила, як він показує, що людські зусилля також необхідні? Див. також П. Зак. 4:4; Луки 13:24; 1 Кор. 9:25; Євр. 12:4.

У Колос. 1:29 Павло пише про свою співпрацю з Богом у служінні. Він говорить, що бореться, але Божою силою.

Слово *kopiáo* – «працювати» в оригіналі має значення «працювати до втоми, до виснаження». Це слово часто вживали в контексті тренування спортсменів. Далі в українській Біблії вжито слово «борючись», а в деяких інших перекладах це слово може означати «мучитися, страждати».

Отже, перед нами опис спортсмена, який напружує всі сили задля перемоги. Однак далі апостол додає до своєї ідеї несподіваний нюанс, адже виявляється, що Павло напружує сили, які дає йому Бог. Тому щодо служіння Павла ми можемо дійти висновку: воно вимагало значних людських зусиль і дисципліни, але звершувалося Божою силою. Цей принцип діє й тоді, коли ми працюємо над вихованням свого християнського характеру. Це важливо пам'ятати, оскільки ми живемо у світі, де люди прагнуть отримувати дедалі більше, докладаючи при цьому менших зусиль. Навіть християнство не уникло такої тенденції. Деякі християнські євангелісти запевняють: якщо ви просто повірите, Святий Дух зійде на вас із дивовижною надприродною силою, здійснивши у вашому естві великі зміни без вашої участі. Однак ця ідея може виявитися небезпечною напівправдою, адже навіюватиме думки, що нам потрібно лише очікувати злиття Божої сили, зручно влаштувавшись у кріслі.

Що ви можете сказати про власні зусилля та Божу силу у вашому житті? Із чим ви зараз «боретесь», якої сфери це стосується? Як можете навчитися підкорятися Божій волі?

ДИСЦИПЛІНОВАНА ВОЛЯ Вівторок, 2 серпня

Один із найнебезпечніших ворогів волі – почуття.

Сучасна культура з дедалі більшою силою бомбардує нас зображеннями і музикою, спрямованими безпосередньо на почуття, збуджуючи емоції: гнів, страх, похоть, а ми цього навіть не помічаємо. Як часто ми запитуємо себе: «Чого б мені хотілося з'їсти на вечерю?», або «Чим би мені хотілося сьогодні зайнятися?», або «Чи хочу я це придбати?» Почуття стають безпосередньо залученими до процесу прийняття рішень. Почуття необов'язково мають бути негативними, однак вони не можуть бути критерієм під час визначення, що добре, а що погане. Наші почуття можуть обманути нас («Людське серце найлукавіше над все та невігойне, — хто пізнає його?» Єрем. 17:9), намалювати фальшиву картину реальності, змушуючи приймати неправильні рішення й у такий спосіб ведучи нас до випробувань, які ми самі собі створили.

Які приклади зі Святого Письма ви можете навести, коли люди приймали рішення, керуючись власними почуттями, а не Божим Словом? Якими були наслідки? Див., наприклад, Бут. 3:6; 2 Сам. 11:3, 4; Гал. 2:11, 12.

Прочитайте 1 Петра 1:13. Що непокоїть апостола і яку настанову він дає своїм читачам?

Петро усвідомлював, що розум — це кермо, за допомогою якого ми управляємо всім тілом. Відключіть контроль розуму — і нами почнуть керувати різні почуття й емоції. Уявіть, що ви йдете вузькою стежкою до дому Пастиря. На шляху вам трапляється безліч доріг і стежок, що ведуть у різних напрямках. Деякі з них спрямовують у такі місця, куди б нам нізащо не хотілося потрапити. Інші ж здаються привабливими, вони узгоджуються з нашими почуттями і бажаннями. Однак якщо ми оберемо якусь із них, то зійдемо з правильної стежки й попрямуємо туди, звідки буде вкрай важко повернутися.

Які важливі рішення вам необхідно прийняти? Запитайте себе: «На чому ґрунтується мій вибір: на почуттях і бажаннях чи на Божому Слові?»

РАДИКАЛЬНА НАСТАНОВА

Середа, 3 серпня

«Якщо ж твоє праве око спокушає тебе, – вийми його і кинь геть від себе, бо краще для тебе, щоб пропав один із твоїх членів, аніж щоб усе твоє тіло було вкинуте до геєни [вогняної]» (Матв. 5:29).

Поміркуйте над цими словами Ісуса. Чи можете ви назвати їх радикальними? Поясніть.

Радикальні заходи необхідні не тому, що Бог зробив життя християн важким, а тому, що ми і наша культура ухилилися від Божого плану для нас. Часом людей дивує те, наскільки далеко вони відійшли від Бога. «Як таке могло статися?» – здивовано запитують вони. Відповідь завжди одна: спочатку був перший крок.

Прочитайте Матв. 5:29, 30. Ісус говорить про гріх перелюбу. Однак викладений Ним принцип можна застосувати й у боротьбі з іншими гріхами, а також щодо нашого духовного зростання.

Який важливий принцип міститься в словах Ісуса? Чи закликає Він до того, щоб ми буквально калічили себе?

Ісус зовсім не закликає нас до фізичного каліцтва тіла. Він спонукує нас за будь-яку ціну контролювати власний розум і, отже, своє тіло. Зауважте, у вищезазначених текстах не йдеться про те, що за нашою молитвою Бог відразу ж звільнить нас від гріховних нахилів. Іноді Бог милостиво

робить це для нас, однак частіше закликає прийняти рішення і твердо відмовитися від чогось або ж почати робити щось, чого нам робити зовсім не хочеться. Це може стати справжнім випробуванням. Що частіше ми приймаємо правильні рішення, то сильнішими стаємо й слабшає сила спокуси в нашому житті. З приводу цієї радикальної настанови Христа ми читаємо в Дусі Пророцтва:

«Гріх опановує людину саме через її волю. Підкоряючи свою волю Богові, ми, образно кажучи, немов вириваємо око або відтинаємо руку... Бог може дати нам життя лише тоді, коли ми підкоримо Йому свою волю» (Е. Уайт. Небесні принципи щасливого життя. С. 49).

НАПОЛЕГЛИВІСТЬ У БОРОТЬБІ Четвер, 4 серпня

Прочитайте розповідь про те, як Яків боровся з Богом (див. Бут. 32). Що ця історія повідомляє про наполегливість серед страху й відчаю? Згадайте, у якій ситуації перебував Яків.

Ми можемо знати, що правильно, і застосовувати силу волі, щоб діяти правильно; однак у стресовій ситуації та під тиском обставин наша віра деколи хитається. Причина в тому, що ми слабкі й боязливі. Тому одна з важливих рис християнина – наполегливість, здатність рухатися вперед, у супереч бажанню здатися.

Одним з найяскравіших біблійних прикладів наполегливості є Яків. Колись давно Яків обманув свого батька й брата Ісава, отримавши право на первородство (див. Бут. 27). Потім він був змушений залишити батьківський дім через страх, що Ісав уб'є його. Навіть отримавши уві сні об'явлення про драбину, що сягала небес, а також чудові Божі обітниці про Боже керівництво і благословення (див. Бут. 28), він ще відчував страх. Яків дуже потребував Божого запевнення в тому, що він

прийнятий і що обітниці, дані йому багато років тому, ще дійсні. У боротьбі з невідомою Особою, Якою насправді був Сам Ісус, Яків отримав травму стегна. Відтоді він уже не міг боротися, оскільки травма завдавала неймовірного болю. Те- пер, замість того щоб боротися, Яків просто вхопився за Ісуса і, відчуваючи нестерпний біль, тримався доти, доки не отримав запевнення в Божественному благословенні. Яків одержав благословення, оскільки тримався за Бога під час страждання – як душевного, так і фізичного. З нами відбувається те ж саме. Бог також може торкнутися нашого «стегна», а потім закликати нас ухопитися за Нього, щоб ми могли перемогти у випробуванні. Так, Бог допускає, щоб рани залишали слід навіть після завершення боротьби, – Яків ще кульгав під час зустрічі з братом. Люди бачили в цьому немічність, але для Якова це було свідченням його перемоги.

Які практичні рішення ви можете прийняти (у сфері спілкування, способу життя, читання книг, здорових звичок, духовного життя), що допоможуть вам виявляти більшу наполегливість у житті з Господом під час розчарування і спокус?

П'ятниця, 5 серпня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Прочитайте: Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 195–203; Дорога до Христа. С. 43–48.

«Саме воля, такий важливий чинник у характері людини, під час гріхопадіння була підпорядкована сатані, і відтоді він постійно прагне керувати нею на власний розсуд, ведучи людину до нещастя й загибелі» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 515).

«Щоб прийняти Божу допомогу, людина повинна усвідомити власну немічність і недосконалість, сконцентрувати свою увагу на великій зміні, що має

відбутися в ній; вдатися до палкої, наполегливої молитви та дій. Недобрі звички і нахили необхідно відкинути; перемогу можна здобути лише тоді, коли людина докладає рішучих зусиль, щоб позбутися цих помилок і підкоритися принципам праведності. Є чимало таких, котрі ніколи не досягнуть того становища, яке могли б посісти, оскільки чекають, поки Бог зробить за них те, що вони, отримавши від Нього силу, могли б зробити самі. Усі, котрі можуть приносити користь, повинні пройти через сувору школу розумової і моральної дисципліни; Бог допоможе їм, з'єднавши Божественну силу з людською» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 227).

Запитання для обговорення:

1. Наскільки ми враховуємо факт, що наша воля «під час гріхопадіння була підпорядкована сатані»? Як, споглядаючи Ісуса та Його досконалий характер, ми можемо краще зрозуміти, які ми грішні та яка велика Божа милість до нас?
2. Прочитайте розповідь про боротьбу Ісуса в Гетсиманії (див. Матв. 26:36–42). Якими були почуття й бажання Ісуса, а якою була Божа воля? Чого ми можемо навчитися, споглядаючи приклад Христа?
3. У класі обговоріть звичаї й особливості вашої культури, які сприяють руйнуванню нашої захищеності й роблять нас більш уразливими для нападів сатани. Що ми можемо зробити, аби допомогти іншим членам Церкви краще розрізнати ці небезпеки?
4. Можливо, хтось із вашої громади давно не приходить до церкви й готовий зовсім її залишити чи залишив уже. Що може зробити ваш клас, щоб підбадьорити цю людину й допомогти їй не відвертатися від Ісуса?

Місіонерська історія

ЗМОВУ ВИКРИТО

(частина 6)

Ендрю Мак-Чесні

Минуло кілька місяців, перш ніж Джуніор з мамою дізналися, чому Едуардо змінив своє рішення та прийшов на хрещення сина. Злі духи заборонили батькові йти на хрещення в суботу, тому він відхилив запрошення сина. У день хрещення Едуардо відчував занепокоєння і попросив дружину відвезти його в дім поклоніння кандомбле. Там духи сказали Едуардо одягнути шати старшого служителя культу й вирушити до Адвентистської церкви. Вони обіцяли вселитися в людей у церкві, щоб завадити Джуніору хреститися.

Чоловік одягнув рясу й викликав таксі. Він відчував і чув, як біля нього кружляв невидимий легіон злих духів. Біля входу до церкви духи раптом заявили, що не можуть увійти.

І тут Едуардо згадав найважливіший урок, який духи виклали йому багато років тому: ніколи не залишай роботу невиконаною. Якщо він почав якусь справу, то мав довести її до кінця, тож сміливо увійшов до церкви. Щойно Едуардо увійшов до переповненої зали, його огорнула надприродна сила. Він ніколи не відчував нічого подібного. Йому було приємно перебувати тут. Пізніше він зрозумів, що відчув присутність Святого Духа.

Гнів через хрещення зник. Диякон Роберто Фернандес зустрів його, обійняв і підвів до басейну для хрещення. Едуардо обернувся й поглянув на віруючих: вони стояли зі схиленими головами. Спочатку він подумав, що вони злякалися його, але потім зрозумів, що вони моляться. Коли він побачив Джуніора в басейні для хрещення, то усвідомив, що духи обманули його. Сина ніхто не змушував

приєднатися до Адвентистської церкви, це було його власне рішення.

Після пісні пастор Рікардо підняв руку та промовив:

Як служителю Євангелія, я хрещу тебе в ім'я Отця, Сина і Святого Духа. Амінь.

Потім він занурив хлопчика у воду.

Після хрещення Джуніор узяв мікрофон і, подивившись на батька, знову повторив:

– Тату, я тебе дуже люблю, незважаючи на те, що ти сповідуєш іншу релігію.

Він обійняв батька й заплакав. Його слова зворушили серце чоловіка.

Коли церемонія закінчилася, члени церкви обіймали Едуардо. Він був вражений. Він не очікував, що до нього ставитимуться з такою любов'ю.

– Це таке приємне місце, і люди такі милі, – сказав він, сідаючи в авто.

Повернувшись додому, Едуардо зателефонував усім своїм знайомим, аби з гордістю повідомити, що його син прийняв хрещення. Він описав цей досвід як неймовірний.

Сіділен зрозуміла, що Святий Дух почав діяти в серці чоловіка. Дивовижний мир наповнив їхній дім, але лише на чотири дні. Потім злі духи наказали Едуардо вбити дружину й сина.

Ваші пожертви тринадцятій суботи допоможуть заснувати вісім церков у Південно-Американському дивізіоні, зокрема чотири церкви у Бразилії, де живе Едуардо зі своєю родиною.

НЕПОРУШНА НАДІЯ

Тексти для дослідження:

Йова 38-41; Ісаї 41:8-14;

Єрем. 29:1-10; Авак. 1:1-4; Євр. 12:1-13.

Пам'ятний текст:

«Надія ж не засоромлює, бо Божя любов влилася в наші серця через даного нам Святого Духа» (Римл. 5:5).

Перебуваючи в церкві в оточенні усміхнених людей, легко говорити й співати про надію. Однак коли ми опиняємося в скрутних обставинах, надія часом може похитнутися й у серце закрадаються сумніви.

«Господь не бажає, щоб ми мовчки страждали... Він хоче, щоб ми підвели свій погляд на Нього й побачили Його осяйне обличчя, що випромінює любов. Благословенний Спаситель стоїть поруч багатьох людей, але їхні очі настільки затьмарені сльозами, що вони не пізнають Його. Господь бажає взяти нас за руку й вести, якщо ми з вірою дивитимемося на Нього. Його серце відкрите для людських горя, страждань і переживань. Любов'ю вічною Він поллюбив нас і оточив Своєю ласкою і милістю. Наше серце може заспокоїтися в Ньому, удень і вночі ми можемо роздумувати про Його любов і ласку. Він підносить душу над щоденною скорботою і труднощами, дає нам Свій мир. Подумайте про це, діти страждань і сліз, та радійте надією. “А перемога, що перемогла світ, – це віра наша!” (1 Івана 5:4)» (Е. Уайт. Небесні принципи щасливого життя. С. 14, 15).

Запитання уроку:

Як розуміння характеру Бога допомагає нам

зберігати надію у випробуваннях?

ВЕЛИКА КАРТИНА

Неділя, 7 серпня

Коли в складних обставинах душу огортають переживання, здається, це єдине, що має значення. Проте є значно більша картина, ніж власне «я» (див. Об'явл. 12:7; Римл. 8:22).

Прочитайте Авак. 1:1-4. Із чим зіткнувся пророк?

Можливо, ви очікуєте, що Бог скаже: «Це жахливо, Авакуме! Я негайно прийду й допоможу тобі». Однак Господь відповідає по-іншому. Він попереджає Авакума, що буде ще гірше (див. Авак. 1:5–11). Ассирійці поневолили ізраїльтян, та Бог обіцяє, що буде ще гірше: тепер вавилоняни візьмуть у полон мешканців Юдейського царства. Авакум знову звертається до Бога (тексти 12–17), а потім очікує відповіді.

Яку надію вселяє Божа передмова до обітниці про зруйнування Вавилону? Авак. 2:2, 3.

Другий розділ книги Авакума містить Божу обітницю про знищення вавилонян. Апостол Павло в Євр. 10:37, 38 цитує Авак. 2:3, 4, натякаючи на есхатологічне виконання цієї обітниці в майбутньому. Ми можемо бути впевнені, що з такою ж точністю, як була виконана обітниця про знищення вавилонського царства, здійсниться і пророцтво про зруйнування великого духовного Вавилону, розпусниці (див. Об'явл. 18:2). Авакум у розпачі: він споглядає велике нечестя, а Бог попереджає, що буде ще гірше. І саме в такий час історії спасіння живемо сьогодні ми. Нас оточує велике зло, проте Біблія передвіщає, що буде значно гірше. Авакум не зневірився, бо йому була показана цілісна картина. Тому в третьому розділі він підносить неймовірну молитву прославлення, дякуючи Господеві за те, що Він зробить

у майбутньому.

Прочитайте Авак. 3:16-19. У чому причина відродженої надії Авакума? У чому Божий народ може знаходити надію під час очікування виконання останніх пророчих подій? Як ця загальна надія може стати вашою особистою?

НАШ ОТЕЦЬ

Понеділок, 8 серпня

Освальд Чемберс писав: «Чи запитували ви Бога про те, що Він збирається робити? Господь не завжди відкриває Свої плани, однак відкриє вам те, Яким Він є» (O. Chambers. *My Utmost for His Highest*. Jan. 2).

Як ви вважаєте, що мав на увазі Чемберс?

Книга Йова починається з опису великої особистої трагедії цього патріарха. Він втрачає все, окрім власного життя і дружини, яка радить чоловікові: «Прокляни Бога і – помреш!» (Йова 2:9). Далі описана дискусія, у якій друзі Йова намагаються з'ясувати, чому все це сталося. Протягом усього часу, доки триває обговорення, Бог мовчить.

Господь з'являється тільки в розділі 38 і говорить: «Хто то такий, що затемнює раду словами без розуму?» (Йова 38:2). А потім без паузи Бог ставить Йовові близько шістдесяти запитань, від яких перехоплює дух. Розгорніть Біблію та перегляньте ці запитання (розділи 38, 39).

Вислухавши всі запитання, Йов відповідає: «Оце я знікчемнів, – що ж маю Тобі відповісти? Я кладу свою руку на уста свої... Я раз говорив був, і вже не скажу, а вдруге — і більш не додам!» (Йова 40:4, 5). Проте Бог ще не завершив Своєї промови. Він починає ще один раунд глобальних запитань.

Прочитайте заключну відповідь патріарха в Йова 42:1-6. Що Бог хотів сказати Йову і яке враження це справило на патріарха?

Бог так і не відповів на жодне з «чому» друзів Йова. Натомість Він змальовує картину Своєї незрівняної величі, котра відкривається в дивовижних ділах творіння. Після цього Йову вже не потрібні жодні відповіді. Потреба в поясненні потьмяніла перед приголомшливою картиною Божої могутності.

Ця історія виявляє дивовижний парадокс. Джерелом надії та підбадьорення може стати усвідомлення того, наскільки мало ми знаємо. Інстинктивно ми намагаємося знайти втіху в достатній поінформованості, тому невдоволені, коли щось виявляється за межами нашого розуміння або знання. Однак часом Бог відкриває нашу обмеженість, щоб ми зрозуміли: справжню надію людина може знайти тільки в значно величнішій Особі, ніж ми самі.

Чи відбуваються у вашому житті події, яких ви не розумієте? Якщо так, зосередьте увагу на характері Бога. Як це може дати вам надію, необхідну для просування вперед?

ПРИСУТНІСТЬ ОТЦЯ

Вівторок. 9 серпня

«Бо Я – Господь, Бог твій, що держить тебе за правицю й говорить до тебе: Не бійся, – Я тобі поможу!» (Ісаї 41:13).

Одного разу хтось поставив запитання: «Коли Бог здається далеким, хто насправді віддалився?» Коли виникає проблема, ми припускаємо, що Бог нас покинув. Насправді ж Він нікуди не віддалявся (див. 2 Хронік 15:2).

У вигнанні юдеям здавалося, що Бог дуже далекий від них. Однак через Ісаю Господь запевняє їх у майбутньому звільненні. Попри те, що до буквального повернення до Єрусалима залишалися ще довгі роки, Бог хотів, щоб Його

народ знав: Він не покинув їх, тому немає причин для відчаю.

Прочитайте Ісаї 41:8-14. Які підстави для надії ви можете знайти в цих текстах для людей, котрі очікують майбутнього визволення? Як ця обітниця допомагає нам спокійно очікувати завершення нашого земного полону?

Один із найяскравіших образів цього уривку знаходимо в тексті 13. Володар Усесвіту говорить, що Його дітям не потрібно боятися, адже Він тримає їх за правицю. Одна справа – уявляти, як Бог керує подіями на Землі, сидячи на величному престолі на відстані багатьох світлових років від Землі. Однак зовсім інша – усвідомлювати, що Він такий близький, що тримає Своїх улюблених дітей за руку.

Серед щоденних турбот ми можемо забувати про це. Та якщо пам'ятаємо, що Він – Еммануїл, «З нами Бог», усе змінюється. Бог завжди поруч із нами, а разом з Ним — і Його наміри, обітниці, перетворювальна сила.

Протягом кількох наступних днів проведіть експеримент. Використовуйте кожну вільну хвилину, щоб нагадувати собі: Бог Усесвіту такий близький до мене, що може взяти мене за руку й обіцяє мені Свою допомогу. Записуйте, як це змінює ваш спосіб життя. Обговоріть ваш експеримент у класі Суботньої школи.

Середа, 10 серпня

ПЛАНИ ОТЦЯ ДЛЯ НАШОГО ЖИТТЯ

Кожна людина прагне знайти надію. Але де її шукати? Деякі знаходять її в усмішці друга, інші – у фінансовій стабільності або ж міцному шлюбі. А де зазвичай шукаєте надію та підбадьорення ви?

У своїй книзі пророк Єремія звертається до людей, котрі

втратили надію у вигнанні. Псалмист змальовує це такими словами: «Над річками Вавилонськими, – там ми сиділи та й плакали, коли згадували про Сіона!» (Псал. 137:1). І хоч вони були вбиті горем, Єремія вказує причини, чому їм не слід втрачати надії.

Які підстави для надії наведені в Єрем. 29:1-10?

У вищевказаному уривку названі три важливих джерела надії. По-перше, Бог говорить Своему народові, що вони не повинні втрачати надії, оскільки обставини, у яких вони опинилися, не є наслідком випадку або непередбаченого зла. Адже Сам Бог говорить: «Я вигнав [Юду] з Єрусалиму до Вавилону» (текст 4). І хоч здається, що зусібч вони оточені злом, Юда завжди перебував і перебуває в Божій руці.

По-друге, Господь запевняє Своїх дітей, що Він і далі діє, навіть за теперішніх обставин: «І дбайте про спокій міста, куди Я вас вигнав, і моліться за нього до Господа, бо в спокої його буде і ваш спокій» (текст 7).

По-третє, у визначений час Він покладе край їхньому вигнанню: «Бо так промовляє Господь: “По сповненні семидесяти літ Вавилону Я до вас завітаю, і справджу Свое добре слово про вас, щоб вернути вас до цього місця» (текст 10).

Пояснивши, як Він керував їхнім минулим, керує їхнім сьогоденням та керуватиме їхнім майбутнім, Творець запевняє народ у Своїй ніжній любові й турботі про них (див. тексти 11–14). **Прочитайте тексти 11-14, промовляючи своє ім'я після займенника «ви», неначе Бог дає ці обітниці особисто вам.**

Застосуйте ці обітниці щодо себе в труднощах сьогодення.

БАТЬКІВСЬКЕ ПОКАРАННЯ

Четвер, 11 серпня

Прочитайте Євр. 12:5-13. Яку вістку для нас містить ця настанова і як вона узгоджується з тим, що ми вже вивчили в цьому кварталі?

В уривку Євр. 12:5–13 Павло змальовує випробування як частину виховного процесу. Використане в грецькому оригіналі Нового Завіту слово *пайдеуо* (в українському перекладі – картати, карати; текст 6) має такі значення: 1) «виховувати, наставляти»; 2) «виправляти, карати»; 3) «бити, батожити». Враховуючи, що воно має той самий корінь, що й слово *пайдіон* (дитина), можна зрозуміти, чому в грецькій культурі це слово було одним з основних термінів у сфері виховання. Отже, збагнути значення «Господнього картання/покарання» (текст 5) – це означає усвідомити, як Бог навчає нас у школі віри, описаній автором у розділі 11.

Увесь розділ 11 Послання до євреїв присвячений людям – чоловікам і жінкам, – котрі виявили міцну віру. Саме віра допомагала їм рухатися вперед, коли вони стикалися з різними випробуваннями. Починаючи з розділу 12, автор звертається до нас, читачів: оскільки так багато людей у давнину наполегливо боролися з неймовірними труднощами й перемагали, то й ми можемо жити життям віри. Секрет у тому, щоб дивитися на Ісуса (текст 2) і в скрутний час наслідувати Його приклад (текст 3). Образно кажучи, розділ 12 – це окуляри для реального сприйняття християнського життя. Без таких окулярів наше бачення і розуміння труднощів завжди буде затемненим. Та якщо ми дивитимемося через ці окуляри, вони виправлять спотворений погляд на страждання, нав'язаний нам сучасною культурою. Тоді ми зможемо правильно сприймати випробування та розважливо реагувати на них.

Прочитайте Євр. 12:1-13. Зверніть увагу на тексти 5-13 і визначте, що тут сказано: про

джерело картання/кари про нашу реакцію на картання/кару про мету картання?

Ще раз прочитайте Євр. 12:1-13. Складіть список причин для надії, котрі тут містяться. Як ця надія зміцнила вас у періоди вашого духовного «виховання»?

П'ятниця, 12 серпня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Прочитайте: Е. Уайт. Виховання. С. 301–309; Служіння зцілення. С. 470, 471.

«У житті кожної людини трапляються хвилини великого розчарування та глибокого розпачу; дні, коли журба стає постійною супутницею й буває важко вірити в те, що Бог і далі ніжно опікується Своїми земними дітьми; коли тривога непокоїть душу й людина бажає собі смерті. Якраз тоді чимало людей втрачає надію на Бога, вони стають рабами сумніву та невір'я. Якби в такий час ми могли духовно прозріти і збагнути намір Божого Провидіння, то побачили б ангелів, які намагаються врятувати нас від самих себе й поставити наші ноги на міцному фундаменті, надійнішому за віковічні гори; тоді воскресла б віра й почалося нове життя» (Е. Уайт. Пророки і царі. С. 107).

Запитання для обговорення:

1. Еллен Уайт пише, що в житті кожного з нас «трапляються хвилини великого розчарування та глибокого розпачу». Наскільки добре ми вміємо помічати потреби та проблеми інших людей у скрутний час? Як ми можемо навчитися дарувати надію одне одному, коли зазнаємо розчарувань?
2. У класі обговоріть ваші відповіді на останнє запитання уроку за вівторок. Як змінилося ваше життя, коли ви намагалися постійно пам'ятати про близькість Бога до вас?

3. У класі прочитайте вголос деякі тексти з Йова 38–41. Яким постає Бог у цьому описі? Що в прочитаних текстах дає вам надію та підбадьорення? Як у цю картину вплітається істина про суботу? Як вона допомагає нам постійно пам'ятати про сутність і характер Бога?
4. Перетворювальна надія має небесне походження. Це означає, що ми можемо молитися одне за одного, щоб у наше життя прийшла надія. Приділіть час молитві за тих, чия надія похитнулася, і попросіть Бога, щоб Він відновив її. Що ви можете зробити для тих, хто, зазнаючи випробувань, втрачає надію?
5. Запропонуйте присутнім поділитися власним досвідом, коли відчай і страждання привели їх до втрати надії та віри. Що допомогло їм відродити надію? Які досвіди ми можемо розповісти одне одному, щоб допомогти подолати сумнів та відчай?

Місіонерська історія

ЕДУАРДО ЗДАЄТЬСЯ

(частина 7)

Ендрю Мак-Чесні

Через чотири дні після хрещення Джуніора злі духи наказали Едуардо вбити сім'ю. Інакше син і дружина стануть винуватцями його смерті, бо моляться за нього. Уперше батько наважився відповісти.

- Як? – запитав він. – Хіба наші молитви не могутніші? Духи відступили й наказали Едуардо покинути дім і вирушити до одного з п'яти міст, де на нього чекали служителі кандомбле. Коли він спробував купити квиток, виявилось, що в ці міста немає квитків. Квитки були лише

до Коарі. Згадавши дядька, який проживає в цьому місті, Едуардо вирішив вирушити туди.

Дядько Сезаріо був дуже радий бачити свого племінника й організував зустріч родичів. Едуардо погано знав тих, які зібралися, але відкрито поділився з ними тим, що вдома розгорівся духовний конфлікт. Дев'яностолітня тітка Тереза поплескала його по плечу.

– Синку, тобі час здаватися, – сказала вона. – Ти все життя служив злим духам. Тепер настав час служити Богові.

Едуардо був приголомшений.

– Ви християнка-протестантка? – запитав він, згадавши, що злі духи говорили йому триматися від них осторонь.

Тітка Тереза усміхнулася і вказала на інших родичів, які теж усміхалися.

– Синку, ми всі християни-протестанти! – промовила вона. Наступного дня Едуардо з тривогою зателефонував служителеві й попросив поради. Дядько Сезаріо, готуючи сніданок, випадково почув їхню розмову і після того, як Едуардо поклав слухавку, сказав:

– Сину, ти знаєш, що Ісус виганяв злих духів?

– Як Він це робив? – запитав Едуардо.

Протягом наступних трьох днів дядько Сезаріо читав біблійні історії про те, як Ісус виганяв злих духів. На четвертий день він розповів історію про людину, одержиму легіоном злих духів, записану в Марка 5:1–19. Едуардо був здивований, що духи сказали Ісусові: «Легіон моє ім'я, бо нас багато!» (вірш 9).

– Це правда! – сказав він. – Коли я пішов до церкви на хрещення Джуніора, зі мною був легіон злих духів.

На п'ятий день дядько Сезаріо не розповідав жодних історій. Едуардо побоювся запитати чому і, засмучений, вирушив на довгу прогулянку. Несподівано він зустрів жерця з дому поклоніння кандомбле. Той попросив

допомогти йому приготувати тварин для жертвоприношення.

– Хай духи будуть жертвою! – прокричав Едуардо. – Вони наказали мені вбити свого сина. Розв'яуйте свої проблеми без мене!

Засмучений, Едуардо сів за стіл вечеряти.

– Синку, – сказав дядько Сезаріо, – чи ти знаєш, що диявол убив усіх дітей Йова?

Едуардо ніколи не чув про Йова і заплакав, слухаючи цю біблійну історію. А потім він сказав:

– Я прийняв рішення. Я залишу кандомбле й познайомлюся з Богом адвентистів. Будь ласка, моліться за мене, бо диявол намагатиметься вбити мене.

Наступного дня Едуардо повернувся додому і сказав дружині про своє рішення: «Я готовий слідувати за вашим Богом».

Ваші пожертви тринадцятій суботі допоможуть заснувати вісім церков у Південно-Американському дивізіоні, зокрема чотири церкви у Бразилії, де живе Едуардо зі своєю родиною.

УРОК 8

13-19 серпня

СПОГЛЯДАЮЧИ НЕВИДИМОГО

Тексти для дослідження:

Ісаї 40: 27-31; Івана 14,1-14; Римл. 8;28-39; Ефес. 1,18-23.

Пам'ятний вірш:

«Вірою він покинув Єгипет, не злякавшись гніву царя, бо стояв непохитно, як той, що бачить Невидимого» (Євр. 11:27).

Визначення віри в Посланні до євреїв завжди було непростим для розуміння. «Віра є підставою для надії, те, що переконує про речі, недоступні для споглядання» (Євр. 11:1). Як ми можемо бути впевненими в тому, чого не бачимо? Проте саме так діяв Мойсей, як свідчить пам'ятний вірш: «Стояв непохитно, як той, що бачить Невидимого» (текст 27).

Та ще важче усвідомити, що ми покликані бачити Невидимого не тільки за сприятливих часів, а й особливо тоді, коли в житті виникають труднощі й проблеми. Для цього й потрібна віра, христоподібна віра, яка повинна сформуватися під впливом істини про Бога і Його Царство. Найважливіші істини – добро- та нашого Отця, сила, дарована в ім'я Ісуса, сила воскресіння, Боже співчуття – зроблять нас здатними твердо стояти й не захитатися у вірі, коли приходить випробування або спокуса.

Запитання уроку:

Які істини про Бога можуть підтримати нас у скрутних обставинах?

БАТЬКІВСЬКА ЩЕДРІСТЬ

Неділя, 14 серпня

«Якщо Бог справді любить мене, Він, звичайно ж, зробить для мене _____ !»

Скільки разів ця ідея спадала нам на думку? Ми дивимося на обставини й починаємо сумніватися в любові Бога до нас, вважаючи: якби Він любив нас, то все було б інакше.

Схожі роздуми часто спонукають нас сумніватися в Божій доброті. Коли ми прагнемо чогось, що вважаємо добрим, думка про те, що Бог запланував для нас щось інше, може видатися недоречною. Якщо щось привабливе на вигляд, викликає приємні відчуття, здається хорошим або смачним, ми вважаємо його справді добрим. Тому

ображаємося на Бога, якщо не можемо це отримати.

Ось де потрібна віра! Вона стає особливо необхідною саме тоді, коли виникає спокуса засумніватися в Богові та Його доброті.

Римл. 8:28-39 – чудовий уривок, який переконливо описує доброту Бога до нас. Що саме в уривку допомагає нам уникнути сумнівів щодо Божої доброти?

У тексті 32 знаходимо логічне доведення, яке допомагає нам уникнути відчаю у важких обставинах: «Якщо Бог, не вагаючись, ризикнув усім заради нас та віддав Себе на най- гірше, пославши на смерть Свого Сина, то чи є щось, чого Він з радістю і готовністю не зробив би для нас?» (сучасний парафраз). Невже в нас може виникнути думка, що Бог послав Ісуса померти за нас, а потім став скупим?

Істина про Божу щедрість, виявлену в смерті Ісуса, має впливати на наш розум сильніше, ніж усі сумніви, викликані випробуваннями.

Що вам необхідно зробити, щоб істина про Божу доброту справляла на вас більший вплив, ніж сумніви? Приділіть час роздумам про те, що Бог послав Ісуса померти замість вас і сьогодні в той чи інший спосіб виявляє неймовірну щедрість до вас. Як ця щедрість впливає на вашу віру?

В ІМ'Я ІСУСА

Понеділок, 15 серпня

«Коли Мене про щось попросите в Моє Ім'я, – Я те зроблю» (Івана 14:14).

Ісус збирався повернутися до дому Отця, тому давав останні настанови учням. Той, Хто був для них підтримкою

та підбадьоренням, тепер мав повернутися на Небо, тому учні починали відчувати власну безпорадність. Розуміючи, що вони більше не зможуть бачити Його фізично, Ісус дав їм чудову обітницю.

Прочитайте Івана 14:1–14. Згідно з текстами 13 і 14, Ісус обіцяє зробити для нас все, чого ми попросимо в Ім'я Його. Тому ми наприкінці нашої молитви додаємо: «В Ім'я Ісуса Христа, амінь».

Промовляючи ці слова, яке значення ми вкладаємо в них? Що має на увазі Ісус, наказуючи нам молитися в такий спосіб? Що у вищевказаних текстах допомагає зрозуміти, що хоче сказати Ісус?

Просячи в Ім'я Ісуса, ми можемо бути впевнені: всі небесні механізми задіяні заради нас. Найімовірніше, ми не побачимо, як навколо нас діють ангели. Однак вони тут – посланці від небесного престолу в Ім'я Ісуса, щоб виконувати наші прохання. Іноді, помолившись в Ім'я Ісуса, ми розплющуємо очі й очікуємо, що навколо все зміниться, проте все здається таким, як і раніше. Хоч Божа сила може виявлятися з приголомшливим ефектом, як, наприклад, тоді, коли Ісус утихомирив бурю, вона також може приходити як «тихий лагідний голос». Нічого особливого може й не відбутися, але це не означає, що Бог нічого не робить для нас.

Ще раз прочитайте Івана 14:1-14. Під час читання уявіть, що Ісус звертається безпосередньо до вас. Яку надію й підбадьорення несуть зазначені обітниці? Поміркуйте над запитаннями: «Що в житті може перешкоджати виконанню цих обітниць? Які зміни необхідно здійснити в житті кожному особисто?»

Воскресіння розв'язує проблему людської безпорадності. Розмірковуючи про життя, смерть і воскресіння Ісуса, ми часто думаємо про те, як завдяки смерті Ісуса отримуємо виправдання перед Богом.

Однак воскресіння додає особливий аспект до спасіння. Воскресіння Ісуса значуще не лише тому, що вказує на наше майбутнє воскресіння з мертвих. Воскресіння надало можли-вість Ісусові бути по правиці Отця – з Його силою і владою. Ця сила воскресіння – та сама, яку Бог робить доступною для нас сьогодні!

В Ефес. 1:18-23 Павло пише про велич Божої могутності. Що тут сказано про силу воскресіння? Які обітниці й надію для себе ви можете знайти в цих текстах?

Павло молиться, щоб ефесяни усвідомили певні істини, які можна правильно зрозуміти тільки з Божественною допомогою:

1) є надія на вічне майбутнє, до якого нас покликав Ісус; 2) ми повинні пізнати силу, виявлену заради нас.

Потім Павло описує, яка дивовижна ця сила. Сила, доступ- на нам сьогодні, – та ж сама, яку Отець «здійснив у Христі, воскресивши Його з мертвих і посадивши праворуч Себе на небесах, – вище від усякого начальства, влади, сили, панування». Однак Павло не зупиняється на цьому. Воскресіння дало Ісусові силу і владу керувати Його народом, посилаючи йому все необхідне для життя – теперішнього і вічного.

Складіть перелік сфер вашого життя, у яких вам необхідна сила воскреслого Ісуса. Помоліться, щоб ця сила була застосована до

всіх зазначених потреб. Що вам потрібно змінити, аби дозволити цій силі більш вільно діяти у вашому житті?

ВІН НЕСЕ НАШІ ТУРБОТИ

Середа, 17 серпня

В одній оселі я бачив плакат із написом: «Навіщо молитися, якщо можна потурбуватися?» Це викликає в нас іронічну посмішку, адже ми знаємо, як часто клопочемося й метушимося, замість того щоб прийти до Бога й довірити Йому весь свій неспокій.

Хтось одного разу сказав: «Коли ваше життя стає надто заплутаним, довірте його Богові, дозволивши Йому розв'язати вузли». Як Бог прагне зробити це для нас! Однак ми прикипаємо до своїх проблем і тримаємося за них, доки не знеможемо. Чому ж ми зволікаємо до найкритичніших моментів, перш ніж звернутися до Господа?

Прочитайте 1 Петра 5:7. Петро цитує Псал. 55:23. У чому полягає основна вістка тексту? Див. також Матв. 6:25-33.

У вищевказаному вірші немає прихованого підтексту, він означає саме те, про що повідомляє. «Покласти» – значить перекласти, перенести, віддати, щоб тягар, який завдає болю і турбот, більше не обтяжував нас. Проте наші тягарі не перекладаються у вакуум, де вони безслідно зникають. Ми віддаємо їх нашому Небесному Отцю, Котрий знає, що з ними зробити і як нам допомогти. Саме про це говорить Ісус у наведених текстах Євангелія від Матвія. Проблема не в тому, що це важко зробити, а в іншому: усе це здається надто простим і добрим, аби бути

правдою.

Неспокій може бути викликаний різноманітними причинами: напруженістю на роботі, несподіваною критикою, відчуттям, що ми небажані або нас не люблять. Часом виникають проблеми з фінансами або зі здоров'ям. Людину може непокоїти відчуття, що вона недостойна бути прийнятою або прощеною Богом.

Якими б не були причини для неспокою, одна з них полягає в нашій переконаності, що ми самі зможемо залагодити проблеми якнайкраще. Проте Петро наполегливо радить нам переглянути цю ідею. Нам не слід непокоїтися, адже Бог любить нас і дбає про нас. Та чи піклується Він про нас настільки, аби втрутитися, коли виникла проблема розлучення або коли ми відчуваємо себе абсолютно непотрібними? Біблія говорить, що Господь готовий змінити будь-яку ситуацію!

Що зараз змушує вас непокоїтися? Якими б серйозними не були ці проблеми, чи є щось складне для Господа? Можливо, ми віримо: Бог знає наші обставини й може змінити їх, проте боїмося, що Він розв'яже проблеми не так, як нам хотілося б?

Четвер, 18 серпня

ЗАЛИШАТИСЯ ВІРНИМИ, НАВІТЬ НЕ БАЧАЧИ БОГА

Вважати, що людей не бентежить те, що з нами відбувається, дуже неприємно. Однак думати, що Бог не піклується про нас і ми Йому байдужі, – просто нестерпно.

Юдейські полонені у Вавилоні вважали, що Бога не хвилюють обставини їхнього життя у вигнанні. Вони досі перебували в неволі, відчуваючи себе покинутими Богом через власні гріхи. Однак Ісая прагнув розрадити народ. Сороковий розділ книги Ісаї – чудовий біблійний уривок, у

якому пророк з великою ніжністю розповідає людям про їхнього Бога: «Він отару Свою буде пасти, як Пастир, раменом Своїм позбирає ягнята, і на лоні Своему носитиме їх, дійняків же провадити буде!» (текст 11). Однак минуло багато часу, тому невірники дивувалися: Де ж Ти, Господи? Ми не бачимо жодних доказів того, що Ти з нами і піклуєшся про нас.

Прочитайте Ісаї 40:27-31. Як пророк зображує Бога? Як цей опис Бога може бути відповіддю на слова полонених: «Закрита дорога моя перед Господом, і від Бога мого відійшло моє право»? Текст 27.

Ще одну групу людей, які могли вважати, що їхня дорога закрыта від Господа, знаходимо в книзі Естер. У цій книзі жодного разу не згадується про Бога. Проте описана історія – драма, котра показує, як діє Бог, рятуючи Своїх дітей від смертного вироку. Ця історія не тільки описує події далекого минулого, а й символізує майбутній час, коли Божий народ укотре буде переслідуваний і знову вийде закон про їхнє знищення (див. Об'явл. 13:15). Як легко було дійти висновку: якщо виникли такі жахливі обставини, то Бог залишив Своїх дітей, чи не так?

Однак ми не повинні боятися. Той самий Бог, Який урятував Своїх вибраних у період царювання Естер, знову врятує їх під час заключної кризи.

Ми читаємо, як Ісаї змальовує Бога єврейським полоненим. Як би ви описали Господа людям, котрі вважають, що Він залишив їх? Як можна навчити їх дивитися на обставини очима віри, попри те, що вони бачать навколо себе фізичними очима?

П'ятниця, 19 серпня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Прочитайте: Е. Уайт Пророки і царі. С. 598–606.

«Хіба Бог не говорив, що дасть Святого Духа тим, хто просить Його? І хіба цей Дух не є реальним, істинним, справжнім Керівником? Деякі люди бояться довіряти Божому Слову, начебто це самовпевненість з їхнього боку. Вони просять Бога, щоб Він навчив їх, однак бояться довіритися Божому Слову й повірити, що вони навчені Ним. Коли ми приходимо до нашого Небесного Отця в покорі, бажаючи навчатися, чому маємо сумніватися в тому, що Бог виконає власні обіцянки? Ви ані на мить не повинні сумніватися в Ньому й ганьбити Його цим. Після того як ви шукали пізнання Його волі, тепер ваша роль у співпраці з Богом полягає в тому, щоб вірити, що одержите керівництво, настанову і благословення, виконуючи Його волю. Ми можемо сумніватися в собі, щоб не тлумачити неправильно Його вчення, але навіть це зробіть предметом ваших молитов та довіртеся Йому. Вірте до кінця, щоб Його Святий Дух допоміг вам правильно тлумачити Його плани й роботу Його провидіння» (Е. Уайт. Рукописи. Т. 6. С. 225).

«Віра зміцнюється, коли людина чинить опір сумнівам та протиборчому впливові. Досвід, набутий у цих випробуваннях, цінніший за найкоштовніші камені» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 555).

Запитання для обговорення:

1. Обговоріть у класі: у наявність яких реалій (матеріальних об'єктів, явищ тощо) ми віримо, не бачачи їх, оскільки вони за межами нашого зору? Як це допомагає нам зрозуміти, що означає «бачити Невидимого»?
2. Обговоріть останнє питання уроку за середу. Як часто ми опиняємося в такій ситуації? Що ми

можемо зробити, аби повірити: Господній шлях – найкращий, навіть якщо це не те, чого ми бажаємо? Якщо «віра зміцнюється, коли людина чинить опір сумнівам та протиборчому впливові» й це дає змогу їй набути досвіду, «ціннішого за найкоштовніші камені», то чи не повинні ми змінити власне ставлення до таких ситуацій?

3. Більшість із нас зустрічали людей, навіть братів-християн, котрі потрапили в складну ситуацію із жажливими, на наш погляд, наслідками. Найгірше, що ми уявляли, сталося, незважаючи на молитви й неймовірні зусилля. Як ми розуміємо це, досліджуючи матеріал уроку?

Місіонерська історія

ОДРУЖЕННЯ (частина 8)

Ендрю Мак-Чесні

Через тиждень після того, як Джуніор віддав своє серце Ісусові, Едуардо почав наводити лад у домі поклоніння. Він зібрав в одну купу всі зображення й кам'яні вівтарі, на яких приносив у жертву тварин, поклоняючись злим духам. На прохання духів чоловік відправив усю храмову атрибутику двом жінкам до іншого міста.

Едуардо закінчив роботу у п'ятницю. Коли він сідав у машину, злі духи погрожували, що збираються вбити його. Раптом в авто сіли три темні постаті. Духи показали Едуардо світло вдалині, з якого вимальовувався хрест, залитий брудом. Духи з посмішкою сказали, що це його кінець.

– Як засуджений до смерті, чи можу я зробити останню за- яву? – запитав Едуардо і, не чекаючи відповіді, промовив: – Ісусе, будь ласка, сядь поруч зі мною в авто і відвези мене

додому.

Щойно він промовив ці слова, духи зникли. Уперше чоловік звернувся до Ісуса.

Наступного ранку Едуардо вперше відвідав суботнє богослужіння. У церкві проходила Вечеря Господня, і він відчув вплив надприродної сили, подібної до тієї, що й під час хрещення сина. Коли йому обмивали ноги, перед його очима пройшли всі його гріхи. Він плакав, просячи Бога простити його, і відчув, як Святий Дух наповнює його серце.

Згодом Едуардо зробив Сіділен пропозицію, і вони офіційно одружилися. Сіділен була особливо щаслива, адже тепер вона могла хреститися.

За день до її хрещення Едуардо із сином пішли до церкви, щоби послухати, як дружина репетирує з хором. Раптом на нього впала драбина, яку використовували для прикрашання зали, поваливши його на підлогу.

Едуардо запевнив, що з ним усе гаразд, але за мить почав кричати:

— У мене вселилися два злих духи!

Тіло Едуардо билось в конвульсіях. Джуніор підбіг до батька, який лежав на підлозі. Дух сказав хлопцеві, що хотів убити батька драбиною.

Джуніор чув про Велику боротьбу між Христом і сатаною, але ніколи не бачив її в реальному житті. Він почав молитися, а хор заспівав: «Ісус Христос, Ти — Наречений і Сіяч, Отець мій і Пастир, найдорожча Перлина. Господи, Ти все й у всьому».

Сіділен схопила скрючені руки чоловіка та спробувала їх випрямити. Вони були крижаними. Дух проклинав її.

Потім Едуардо промовив тихим і слабким голосом:

— Боляче.

Приблизно через годину молитов і пісень чоловік прийшов до тями.

У суботу вранці Едуардо разом із сином був присутній

на хрещенні дружини, яка сяяла від радості, вийшовши з води.

Ваші пожертви тринадцятій суботі допоможуть заснувати вісім церков у Південно-Американському дивізіоні, зокрема чотири церкви у Бразилії, де живе Едуардо зі своєю родиною.

УРОК 9

20-26 серпня

ЖИТТЯ ХВАЛИ

Тексти для дослідження:

І. Нав. 5:13-6:20; 2 Хронік 20:1-30;

Псал. 145; Дії 16:16-34; Филп. 4:4-7

Пам'ятний текст:

«Радійте завжди в Господі; і ще раз кажу: радійте!» (Филп. 4:4).

Легко й приємно радіти в Господі, коли на душі спокійно. Та зовсім не просто це робити, коли небозвід життя затягнуло темними хмарами, обставини неймовірно важкі, а вогненна піч випробувань розжарюється дедалі сильніше. Та саме тоді нам більше, ніж будь-коли, необхідно прославляти Бога, адже хвала – це засіб, який підтримує віру.

Віра здатна змінити навіть найскладніші обставини! Ідеться не про те, що вона змінить навколишню дійсність; віра може так змінити нас і тих, хто навколо, що це допоможе нам упоратися з труднощами.

Прославлення Бога – це віра в дії. Воно не завжди може бути природним для нас, та коли ми практикуємо прославлення Господа, яке стає невід'ємною частиною нашого життя, воно має силу перетворювати й перемагати.

Запитання уроку:

Що таке прославлення? Як воно може стати могутнім духовним знаряддям у важких обставинах? Як прославлення здатне змінити нас і нашу ситуацію?

МЕЖІ ДЛЯ ХВАЛИ

Неділя, 21 серпня

Письменник Федір Михайлович Достоевський був засуджений до смерті, але в останню мить вирок скасували й замінили багаторічною каторгою. Про ці роки він писав: «Вір до кінця, навіть якщо всі інші збилися зі шляху й лише ти залишився вірним; тоді принеси свою жертву й прослав Бога у своїй самотності».

У попередніх уроках ми вже говорили про те, що Павло зазнав неймовірного тиску та переслідувань. А тепер він – невільник римської в'язниці. Проте апостол не пригнічений, навпаки, він з радістю пише підбадьорливого листа віруючим у Филипах!

Прочитайте Филп. 4:4-7. Як Павло міг написати такі слова, коли сам перебував у в'язниці? Які засоби Божого миру описані в уривку?

Легко радіти, коли все гаразд. Однак Павло закликає нас радіти завжди. Це може видатися дивним. Якщо сприймати слова буквально, то вони мають для нас два важливих аспекти. По-перше, ми повинні радіти навіть тоді, коли через складні обставини немає жодних видимих причин для радості. По-друге, потрібно навчитися радіти й тоді, коли цього робити зовсім не хочеться.

Павло закликає нас прославляти Бога, навіть коли нам це здається неприродним, безпричинним та необґрунтованим. Інакше кажучи, прославлення – це акт віри. Як віра не залежить від обставин, а ґрунтується на істині про Бога, так і прославлення ми звершуємо не тому, що почуваємося добре, а через те, що знаємо, який Бог і що

Він обіцяв нам. Саме така віра формує наші думки, почуття й ставлення до того, що з нами відбувається.

Яка істина про Бога давала Павлові сили радіти навіть у в'язниці? Складіть короткий список відомих вам істин про Бога. Перегляньте цей список і прославте Господа за кожен пункт. Як це впливає на ваші відчуття і ставлення до навколишніх обставин?

МОЛИТВА РУЙНУЄ СТІНИ Понеділок, 22 серпня

В англійській мові є вислів «бути зафарбованим у кут». Уявіть, що ви фарбуєте підлогу в кімнаті й раптом помічаєте, що пофарбовано все навкруги, окрім невеликої частини в куті, де ви стоїте, і вийти ніяк не можна, лише по свіжій фарбі. Тепер потрібно стояти в кутку, доки пофарбоване не висохне!

Часом здається, що віра «зафарбувала» нас у кут. Проблема, яка перед нами постає, не має простого рішення. Ми дивимося на ситуацію й відчуваємо спокусу змінити думку про нашу віру, інакше віра змушує нас повірити в неможливе.

Бог привів ізраїльтян у такий кут. Після 40 років мандрування Ізраїлю пустелею Він не повів Свій народ до безлюдних мирних пасовищ. Господь привів їх до Єрихона — одного з найбільш укріплених міст у всьому регіоні. Потім вони повинні були шість днів у мовчанні обходити навколо міста. Сьомого дня, за наказом Бога, вони мали вигукнути — і цей вигук разом зі звуком труб приніс перемогу.

Прочитайте І. Нав. 5:13-6:20. Чого Бог прагнув навчити ізраїльтян?

Сильний вигук не міг спричинити руйнування стін. Коли Бог наказав ізраїльтянам вигукнути, це був такий самий ви- гук, про який пише Давид у Псал. 66: «Уся земле,

покликуйте Богові, виспівуйте честь Його Йменню, честь для слави Його покладіть!» (тексти 1, 2). Це був вигук хвали! Після шести днів споглядання величезних стін вони, напевно, дійшли висновку, що немає змоги самим зруйнувати їх.

Як ця думка допомагає нам зрозуміти зміст тексту Євр. 11:30?

Коли Бог бажає здійснити в нашому житті щось нове, Він може привести нас до «Єрихона», адже Йому потрібно навчити нас, що здатність перемагати походить не від наших сил і стратегій. Усе, чого ми потребуємо, приходить ззовні. Тому яким би нездоланим не здавався «Єрихон», наше завдання – прославляти Бога – Джерело всього, у чому ми маємо потребу. Це і є віра в дії.

ЖИТТЯ ХВАЛИ

Вівторок, 23 серпня

Навіть за сприятливих обставин ми не приділяємо достатньо часу тому, щоб вихваляти Бога. Наскільки ж складніше робити це в скрутні часи! Проте саме до цього спонукає нас Бог. У хвалі потрібно вправлятися, доки вона не стане звичною для нас. Прославлення Бога має бути невід’ємною частиною нашого життя. Вихваляння Бога – не стільки конкретна дія, скільки риса, притаманна життю християнина.

Прочитайте Псал. 145. Які причини для прославлення Бога мав Давид? Як слова цього псалму можуть стати вашими?

Відомий англійський проповідник Чарльз Сперджен написав книгу «Практика хвали». За основу взято сьомий текст сьогоднішнього псалма. У цьому короткому тексті Сперджен привертає нашу увагу до трьох важливих моментів, які можуть допомогти створити атмосферу хвали в нашому житті.

Ми підносимо хвалу, коли дивимося навколо себе. Якщо ми не дивимося навкруги, щоб побачити велич Бога, то не матимемо причин для прославлення Його. Що гідне хвали ви бачите у створеному світі? (Наприклад, краса Божого творіння). А що гідне хвали ви бачите в духовному світі? (Наприклад, зростання молодих християн у вірі).

Ми підносимо хвалу, коли згадуємо наші досвіди з Богом. Прагнучи жити в атмосфері хвали, ми повинні згадувати причини для прославлення. Як ми можемо запам'ятовувати великі істини про Бога, щоб Його милість і постійна турбота про нас не зникали з нашої свідомості? (Наприклад, створити нові традиції або символи, які нагадуватимуть нам про Його доброту).

Ми підносимо хвалу, коли проголошуємо її вголос. Прославлення – це не те, що ми здійснюємо в розумі. Воно має вийти з наших уст і бути почутим людьми. Які причини ви знаєте для прославлення Бога вголос? Яким буде результат такого прославлення і на кого він вплине?

Візьміть ручку, аркуш паперу і приділіть час для роздумів над цими трьома пунктами. Що вам необхідно робити, аби розвинути звичку постійно прославляти Бога?

ПЕРЕКОНЛИВИЙ СВИДОК

Середа, 24 серпня

У книзі Дії апостолів описується, як прославлення справило дивовижний вплив на слухачів. Прочитайте Дії 16:16–34.

Павла і Силу роздягнули, побили й кинули до в'язниці. Не було кому помазати їхні поранені, укриті синцями спина. Відчуваючи сильний фізичний біль, закуті в кайдани, вони знемагали в темряві внутрішньої в'язниці. Проте Павло і Сила почали молитися й співати, а інші в'язні слухали їх.

Після землетрусу, виявивши, що ані Павло, ані Сила, ані жоден інший в'язень не втік, в'язничний сторож, «тремтячи, припав до Павла та Сили, і вивівши їх надвір, запитав: Добродії, що потрібно мені робити, аби спастися?» (Дії 16:29, 30).

Чому ця подія спонукала в'язничного сторожа побачити власну потребу в спасінні? На вашу думку, яку роль відіграли молитви та спів Павла й Сили в тому, що інші в'язні не втекли й що сторож і всі його рідні навернулися до Бога?

Дивовижно, але наше прославлення може змінити вічну долю людей, що нас оточують. Якби Павло й Сила сиділи в темряві, нарікаючи й скаржачись, як зазвичай роблять ув'язнені, як ви вважаєте, чи хтось отримав би спасіння того вечора? Нам невідомо, що відбулося із в'язничним сторожем та його сім'єю, але уявіть собі, як через деякий час вони читають слова, написані Павлом з іншої в'язниці – римської: «Адже вам даровано через Христа не тільки вірити в Нього, а й за Нього страждати, здійснювати той подвиг, який ви побачили в мені, а тепер чуєте про мене» (Филп. 1:29, 30). Якщо вони справді читали ці тексти й згадували, як страждання Павла принесло їм радість, це, безсумнівно, мало викликати похвальну пісню в їхніх душах та зміцнити рішення залишатися вірними до кінця. На вашу думку, кого може привести до Бога пісня хвали, що зливається з вашого серця? Докладіть певних зусиль, щоб навчитися відкрито й широко прославляти Бога в присутності інших людей. Нам не дано знати, яким позитивним може виявитися ефект.

ПЕРЕМОЖНА ЗБРОЯ

Четвер, 25 серпня

Прочитайте 2 Хронік 20:1–30. Йосафат виявив,

що хвала – це могутня зброя. Отримавши повідомлення, що проти нього виступає «силасиленна», Йосафат не кинувся відразу ж готувати армію до війни, а «постановив звернутися до Господа» (текст 3). Коли юдейський народ зібрався в Єрусалимі для посту, Йосафат визнав реальність ситуації, кажучи: «Нема бо в нас сили перед цією силою-силенною, що приходить на нас, і ми не знаємо, що зробимо, бо наші очі – на Тебе!» (текст 12).

Коли ви бачите, що на вас насувається «сила-силенна», якою є ваша перша реакція? Який урок щодо подолання сильного ворога ви можете почерпнути з відповіді Йосафата в текстах 3-12?

Коли Господній Дух зійшов на Яхазїїла, він сміливо проголосив: «Не вам воювати в цьому, – поставтеся й станьте, і побачите, що Господнє спасіння з вами, Юдо й Єрусалиме! Не бійтеся й не жахайтеся, – узавтра виходьте перед них, а Господь буде з вами!» (текст 17). Після цього вони вклонилися Богові й почали співати Йому похвальні пісні «сильним голосом, високим» (текст 19). Хоч Бог збирався Сам воювати за них, їм усе одно потрібно було вийти на поле битви й зустрітися з ворогом.

Однак це був надзвичайний військовий похід. Йосафат поставив попереду свого війська хор левитів, котрі славили Господа. «А того часу, коли зачали вони співати та хвалити, дав Господь засідку на синів Аммонових і Моавових та на мешканців гори Сеїр, що прийшли були проти Юди, – і були вони побиті» (текст 22). Боже Слово свідчить: Бог утрутився саме в той момент, коли ізраїльтяни виявили свою віру в Його обітницю, тобто коли «хвалили величність святости» (текст 21) Господа.

Ще раз прочитайте вищевказані тексти. Які духовні принципи, що містяться в них, можна застосувати до вашого життя з Богом, особливо під час випробувань і труднощів?

П'ятниця, 26 серпня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Прочитайте: Е. Уайт. Пророки і царі. С. 190–203; Патріархи і пророки. С. 487–498.

«Тож навчімо наші серця й уста вихваляти Бога за Його незрівнянну любов. Навчімо наші душі сповнятися надією та перебувати у світлі, що сяє від Голгофського хреста. Ми ніколи не повинні забувати, що є дітьми Небесного Царя, синами й доньками Господа Саваота. Наша перевага – зберігати спокій у Богові» (Е. Уайт. Служіння зцілення. С. 187).

«Я хочу, щоб і ви звеличували та вихваляли Його разом зі мною. Славте Господа навіть тоді, коли опинилися в темряві. Хваліть Його навіть у спокусах. Апостол говорить: «Радійте завжди в Господі; і ще раз кажу: радійте!» (Филп. 4:4). Чи будуть у такому разі ваші сім'ї жити в темряві й мороку? У жодному разі: на них зіллється небесне світло. Отже, ви збиратимете промені вічного світла від престолу слави та поширюватимете їх навколо себе. Дозвольте мені надихнути вас на цю справу – поширювати Боже світло й життя навколо себе й не тільки на своєму шляху, а й на шляху тих, з ким спілкуєтеся. Нехай вашою метою буде робити кращими тих, хто навколо, підносити їх, указувати їм на вічність і славу, спонукувати шукати вічні реалії, безсмертну спадщину, нетлінні скарби» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 593).

Запитання для обговорення:

1. Яку роль у житті християн відіграє прославлення Бога церковною громадою? Як би ви

охарактеризували прославлення на вашому суботньому богослужінні? Чи підносить воно дух? Чи надихає членів церкви залишатися вірними серед випробувань і болю? Якщо ні, що можна змінити?

2. Що означають слова: «Славте Господа навіть тоді, коли опинилися в темряві... Хваліть Його навіть у спокусах»? Як прославлення може допомогти нам у цих ситуаціях?
3. Попросіть членів церкви розповісти про те, як прославлення вплинуло на їхнє життя. Чого вони можуть навчитися з досвідів одне одного?
4. У класі виберіть псалом — прославлення й разом про- читайте його. Чого він навчає вас? Як прославлення впливає на вашу віру?

Місіонерська історія

ЗРОСТАЮЧИ У ХРИСТІ

(частина 9)

Ендрю Мак-Чесні

Після хрещення дружини Едуардо зіткнувся з тяжкою духовною боротьбою. Злі духи вселялися в нього вночі, і він ледве засинав. Щоразу, коли він був одержимий і дивився на дружину, духи проклинали її.

Подружжя щодня молилося, проводило богослужіння та вивчало уроки Суботньої школи. Так вони зміцнювали свою віру. Едуардо також навчався молитися та проводити особистий час із Богом.

Сіділен довіряла Господу і відчувала Його постійну турботу. Читаючи Біблію, вона вчилася покладатися на Бога, а кілька віршів особливо допомогли їй під час боротьби чоловіка зі злими духами. «Тож підкоріться Богові, протидійте дияволу, і він утече від вас» (Якова 4:7). «Та вірний Господь, Який зміцнить вас і збереже від

лукавого» (2 Сол. 3:3). «Злодій приходиться тільки для того, щоб украсти, вбити і погубити. Я ж прийшов, щоб ви мали життя і щоб надміру мали» (Івана 10:10). Знаходячи вірш у Біблії, який давав Сіділен надію, вона переписувала його в блокнот, а рано-вранці під час щоденного спілкування з Богом використовувала ці вірші як обітницю у своїй молитві. Вона навіть написала особливу молитву за чоловіка, якою молилася щоранку протягом року: «Господи, прошу Тебе за мого чоловіка Едуардо, щоб він навернувся до Тебе всім серцем. Допоможи мені любити його й постійно оновлювати свою любов до нього. Я віддаю його Тобі та прошу, благослови його в прагненні поклонитися Тобі. Якщо потрібно, викривай його і перетвори на людину, яка постійно довірятиме та слідуватиме за Тобою. Допоможи мені поважати, підтримувати й любити його. Я молюся про це в ім'я Ісуса. Амінь».

Тим часом Едуардо продовжував вивчати Біблію, готуючись до хрещення. Він хотів хреститися 29 жовтня, через рік після хрещення свого сина.

Вивчаючи Біблію, чоловік із цікавістю дивився на YouTube проповіді не тільки адвентистських проповідників, а й інших християнських служителів, бажаючи перевірити, чи відповідає їхнє вчення Біблії. Він був шокований, коли злі духи глузували з нього, говорячи, що вони послали б його в одну з цих церков, якби знали, що він цікавиться проповідями цих служителів, але тільки не в адвентистську.

«Тепер я знаю, що перебуваю в Божій Церкві!» – подумав він.

Ваші пожертви тринадцятій суботі допоможуть заснувати вісім церков у Південно-Американському дивізіоні, зокрема чотири церкви у Бразилії, де живе Едуардо зі своєю родиною.

ЛАГІДНІСТЬ ПІД ЧАС ВИПРОБУВАНЬ

Тексти для дослідження:

**Вих. 32:1-14; Псал. 62:2-9;
Єзек. 24:15-27; Матв. 5:43-48;
1 Петра 2:1 8-25.**

Пам'ятний текст:

**«Блаженні лагідні, бо вони успадкують
землю» (Матв. 5:5).**

Сьогодні не так часто можна почути слово «лагідний», окрім тих випадків, коли читаємо про Мойсея або вивчаємо заповіді блаженства. Лагідність визначають як «здатність терпляче і без обурення переносити несправедливість». Не дивно, що про лагідність мало говорять, адже таку рису в сучасному світі не дуже поважають. Іноді в Біблії це слово перекладається як «покора». У більшості сучасних культур покору не вважають бажаною рисою. Однак лагідність, котра терпляче і без обурення переносить несправедливість й образи, – одна з найвидатніших рис Ісуса та Його послідовників. Лагідність духу цінна ще й тому, що вона може бути могутньою зброєю в руках тих, хто зазнає болю і страждань. Справді, час випробування – найкраща можливість навчитися лагідності серця, адже завдяки лагідності й впокореному духові ми можемо переконливо свідчити про Бога.

Запитання уроку:

**Який зв'язок між стражданнями й лагідністю?
Як наші лагідність і впокорений дух можуть
допомогти нам стати прикладом для інших
людей? Як лагідність може бути силою, а не
слабкістю християн?**

Неділя, 28 серпня

ПЕРЕЛОМЛЕНИЙ ХЛІБ І НАЛИТЕ ВИНО

Освальд Чемберс сказав, що ми повинні стати «переломленим хлібом і налитим вином» для інших. На вашу думку, що він мав на увазі?

У Біблії міститься безліч прикладів людей, котрі були «впокорені» або «переломлені», щоб служити іншим. Мойсей повинен був витримувати хвилі наклепів та критики, які постійно здійсмалися, доки він вів народ до Обітованого краю. Йосип мав пройти шлях, на якому його очікували зрада, рабство й ув'язнення. У кожному із цих випадків Бог допустив такі обставини, щоб життя Його дітей могло стати сценою, де Його благодать і турботу зможуть побачити й відчути не лише вони самі, а й інші люди. Так само Бог може використати і нас. У таких ситуаціях найпростіше – відчути гнів або образу. Однак, як ми зазначили вчора, лагідність – це дарована Богом здатність переносити несправедливість терпляче й без обурення.

Прочитайте Єзек. 24:15-27. Що описується в цій історії? Чому Бог провів Єзекіїля через такі випробування?

У тексті 24 Бог говорить: «І стане Єзекіїль вам за знака: усе, що робив він, будете робити і ви. І коли те прийде, то пізнаєте ви, що Я – Господь Бог». Єзекіїль мав слугувати наочним прикладом: коли Боже пророцтво, символом якого стало життя Єзекіїля, почне виконуватися, ізраїльський народ переконається, що Господь – Бог. Цей план спрацював тільки завдяки тому, що Єзекіїль дозволив Богові впокорити, «переломити» його задля усього народу. Хто знає, скільки людей побачать, що Господь – Бог, завдяки нашій лагідності та впокореному духові? **Рано чи пізно саме життя ламає всіх нас. Як ви пережили такий досвід? Які уроки засвоїли? Як Господь може**

використати вашу впокорену душу, щоб допомогти іншим?

Понеділок, 29 серпня

ЗАСТУПНИЦТВО БЛАГОДАТІ

Прочитайте Вих. 32:1-14. Яку роль у цьому епізоді відіграв Мойсей?

Після того як ізраїльтяни почали поклонятися золотому ідоліві, Бог вирішив, що вони зайшли надто далеко, й оголосив, що знищить їх, а Мойсея зробить родоначальником нового народу. Проте Мойсей не прийняв цю пропозицію, натомість благав Бога виявити милість до Його народу, і Бог скасував Своє рішення.

В уривку Вих. 32:10–14 порушуються два важливих питання. По-перше, намір Бога знищити бунтівний народ і благословити Мойсея був перевіркою останнього. Бог бажав, щоб Мойсей продемонстрував глибоке співчуття до цих не- слухняних, невдячних людей. І Мойсей витримав цей іспит. Подібно до Ісуса він благав про милість для грішників. У текстах простежується цікава думка: іноді Бог допускає, щоб ми зіткнулися з протидією або опинилися у вогняній печі випробувань, аби Він, ми і Всесвіт, який спостерігає за нами, могли побачити, скільки співчуття ми виявляємо до заблудлих.

Чому Мойсей благав Господа не знищувати Ізраїля?

По-друге, цей уривок показує: чиясь протидія й непокора є закликом до вияву благодаті. Благодать потрібна тоді, коли люди найменше на неї заслуговують. Та коли вони найменше її заслуговують, тоді нам менш за все хочеться її виявляти. Однак не таким був Мойсей. Коли Маріям, сестра Мойсея, була покарана за критику цього Божого слуги, він звертався до Господа й просив зцілити її від прокази (див. Чис. 12). Коли Бог розгнівався на Корея

та його послідовників, погрожуючи знищити весь народ, Мойсей упав на своє обличчя і благав Господа помилувати народ. Наступного дня ізраїльтяни ремствували на Мойсея з приводу смерті бунтівників, і Бог знову хотів знищити їх, але Мойсей знову впав на своє обличчя й переконав Аарона піти заступитися за народ (див. Чис. 16, 17). Серед важких випробувань Мойсей лагідно й самовіддано благав Бога про благодать для тих, хто на неї, безумовно, не заслуговував.

Згадайте людей з вашого оточення, котрі, на вашу думку, найменше заслуговують на милість. Як завдяки лагідності й самовідданий покорі ви можете стати для них відкриттям Божої благодаті?

ЛЮБИТИ НАШИХ КРИВДНИКІВ Вівторок, 30 серпня

Хтось сказав: «Любити наших ворогів – не означає, що ми повинні любити бруд, у якому лежить перлина; ми повинні любити перлину, котра лежить у бруді... Бог любить нас не тому, що ми за своєю природою гідні любові. Натомість ми стаємо гідними любові, бо Він любить нас».

Дивлячись на своїх недоброзичливців, що ви зазвичай бачите – перлину чи бруд навколо неї?

Прочитайте Матв. 5:43-48. Ісус закликає нас любити ворогів і молитися за них. Який приклад із природи наводить Ісус, щоб допомогти нам зрозуміти, чому ми повинні любити своїх ворогів? Чого Він хоче навчити нас?

У тексті 45 Ісус ставить у приклад Свого Небесного Отця, щоб проілюструвати, як ми повинні поводитися з тими, хто ображає нас і через кого, можливо, ми зазнаємо важких випробувань. Ісус говорить, що Отець благословляє

дощем і сонячним світлом як праведних, так і неправедних. Якщо Бог дарує ці блага навіть неправедним, то як ми повинні поводитися з ними?

Ісус не стверджує, що в нас завжди повинні бути теплі почуття до кожного, хто заподіює нам прикроці, хоч і це можливо. По суті, любов до ворогів має бути не почуттям, а певними діями, які свідчитимуть про нашу турботу й повагу до них.

Своє повчання Ісус завершує словами, які завжди спричиняли суперечки: «Тож будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний» (текст 48). Проте значення цього вислову стає зрозумілим з контексту: люди, які хочуть бути досконалими, як досконалий Бог, повинні виявляти любов до своїх ворогів, як Бог виявляє любов до Своїх ворогів. Бути досконалим у Божих очах – означає любити людей, котрі протидіють нам, а для цього необхідна лагідність серця, яку може дати тільки Він.

Пам'ятаючи визначення поняття «лагідність» («здатність терпляче і без обурення переносити несправедливість»), перелічіть зміни, які вам необхідно здійснити, щоб дозволити Господеві наділити вас лагідністю серця, котра допоможе вам правильно ставитися до кривдників.

ЗАКРИТІ УСТА

Середа, 31 серпня

Найбільший приклад лагідності в суворих випробуваннях показав Ісус. Коли Спаситель сказав: «Прийдіть до Мене... і навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірний серцем» (Матв. 11:28, 29), Він мав на увазі таку лагідність, яку нам важко навіть уявити.

Прочитайте 1 Петра 2:18-25. Петро дає рабам несподівану пораду. Він описує, як Ісус відповідав на несправедливе образливе поводження, і нагадує, що Господь залишив «нам приклад, щоб ми йшли Його слідами» (1 Петра 2:21). Які принципи щодо лагідності й

покори під час випробувань ми можемо почерпнути з прикладу Ісуса, описаного Петром?

Неприємно й боляче бачити, як одна людина виявляє несправедливість щодо іншої. Ще важче бути скривдженою стороною. У людини розвинуте почуття справедливості, тому, коли хтось виявляє несправедливість, наші інстинкти прагнуть навести лад, і ми відчуваємо так званий праведний гнів.

Жити в таких умовах нелегко й навіть неможливо, якщо ми не погодимося з однією найважливішою істиною: у несправедливих ситуаціях ми повинні вірити: наш Небесний Отець управляє всім та відстоюватиме нас, якщо це узгоджується з Його волею. Водночас ми повинні усвідомлювати: подібно до Ісуса, ми не завжди будемо врятовані від несправедливого поводження з нами. Однак нам необхідно пам'ятати: наш Отець завжди з нами й тримає все під контролем.

Порада Петра, обґрунтована прикладом із життя Ісуса, несподівана. Згідно з нею, мовчання перед загрозою несправедливих страждань – кращий свідок для Божої слави, ніж прагнення поставити людей на місце. У відповідь на запитання Каяфи та Пилата Ісус міг сказати багато чого, щоб виправити ситуацію й виправдати Себе, але не зробив цього. Його мовчання було свідченням Його лагідності.

Як ви поведетеся в ситуаціях, коли з вами чинять несправедливо? Як можете застосувати у власному житті деякі з розглянутих сьогодні принципів?

НАША СКЕЛЯ І ПРИСТАНОВИЩЕ Четвер, 1 вересня
Часто найбільш гордими, зарозумілими й задиристими

бувають люди, котрі страждають від низької самооцінки. Свою зарозумілість і гординю (за цілковитої відсутності лагідності й покори) вони виявляють, – можливо, навіть несвідомо, – аби приховати відсутність або нестачу чогось важливого в душі. Такі люди, як і кожен з нас, мають потребу в захисті, почутті власної гідності, прийнятті, особливо під час горя і страждання. Усе це ми можемо знайти тільки в Господа. Інакше кажучи, лагідність і покора – це не ознака слабкості, а найпереконливіший доказ того, що людина міцно утверджена на Скелі.

Прочитайте Псал. 62:2-9. Які обставини життя автора описані в цих текстах? Що хоче сказати Давид? Які духовні принципи ви знаходите в його словах? І, найголовніше, як можете навчитися застосовувати ці принципи у своєму житті?

«Без будь-якої причини люди можуть стати вашими ворогами. Мотиви Божого народу будуть неправильно витлумачені не тільки світом, а й братами-християнами. Слуги Господні опиняться в скрутних обставинах. З мухи зроблять слона, щоб виправдати егоїстичні, несправедливі дії людей. За допомогою наклепів Божих вірних дітей зодягнуть у похмурий одяг нечесності, оскільки незалежні від них обставини представили їхню роботу як сумнівну. На них будуть указувати як на людей, не гідних довіри. І це робитимуть члени Церкви. Божі слуги повинні озброїтися розумом Христовим. Вони не повинні очікувати, що уникнуть образ і помилкових суджень щодо них. Їх назвуть фанатиками. Однак нехай вони не падають духом. На штурвал Провидіння покладені Божі руки, які керують Його роботою на славу Його Імені» (Е. Уайт в *Spalding and Magan Collection*. С. 370).

Наскільки міцний ваш духовний імунітет щодо докорів з боку інших людей? Мабуть, він

не дуже міцний, чи не так? Що ви можете зробити, аби ще тісніше пригорнутися до Господа та утвердити ваше почуття власної гідності на Тому, Хто нас так полюбив, що помер за наші гріхи?

П'ятниця, 2 вересня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Прочитайте: Е. Уайт. Служіння зцілення. С. 453, 454; Бажання віків. С. 298–314; Євангелізм. С. 630.

«Труднощі, з якими стикаємося, можна значно полегшити тією лагідністю, що перебуває в Христі. Якщо ми володітимемо покірливістю нашого Вчителя, то зможемо піднятися над зневагою, невдачами, щоденними неприємностями, і вони перестануть затьмарювати наш дух. Найбільшим доказом шляхетності християнина є самовладання. Якщо людина, зазнаючи образ чи жорстокого ставлення, утрачає дух спокою й довіри, вона позбавляє Бога права явити в ній Свою досконалість характеру. Смирення серця – це сила, яка дає перемогу Христовим послідовникам, це ознака їхнього зв'язку з Небом» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 301, 302).

Запитання для обговорення:

1. Як лагідність допомагає вам піднятися над образами і роздратуванням? Яка властивість лагідності найкраще здатна допомогти досягнути цього?
2. Як у вашій культурі ставляться до лагідності й покори? Їх цінують чи виявляють до них негативне ставлення? Що у вашій культурі й вашому оточенні перешкоджає вам виховувати в собі ці якості?
3. Чи можете ви назвати сучасників, котрі є прикладом покори й лагідності? Як у їхньому житті виявляються ці якості і чого ви можете навчитися

від них?

4. Чому люди часто вважають лагідність і покору виявом слабкості?
5. Ми бачили, що Давид шукав пристановища в Богові. Чому Господь є для нас прихистком? Як ми, Церква, можемо стати пристановищем для нужденних? Що ви можете зробити, щоб ваша громада стала притулком для страждальців?

Місіонерська історія

СИЛА ІМЕНІ ХРИСТА

(частина 10)

Ендрю Мак-Чесні

Едуардо прокинувся через те, що хтось невидимими руками стискав його горло. Він марно намагався звільнитися й почав задихатися: «Господи, будь ласка, допоможи мені!» Проте руки ще сильніше стиснули його шию. Коли здавалося, що надія втрачена, він почув тихий голос: «Попроси Ісуса допомогти тобі, промов Його ім'я».

– Ісусе, спаси мене! – закричав Едуардо.

Невидимі руки відразу ж відпустили його, і він уперше відчув силу імені Ісуса. Ще лежачи в ліжку, він радісно вигукнув:

– Я врятований ім'ям Ісуса! Я спасений кров'ю і жертвою Христа!

Відтоді Едуардо промовляв ім'я Ісуса щоразу, коли злі духи дошкуляли йому.

Вивчаючи біблійні уроки, Едуардо дізнався, що Бог засуджує спіритизм, який він практикував у поклонінні кандомбле. У Біблії він прочитав: «Нехай не знайдеться між тобою... хто ворожить ворожбу... і хто чарівник, і хто чорнокнижник, і хто викликає духа померлого та духа віщого, і хто питає помер- лих. Бо гідота для Господа

кожен, хто чинить таке» (П. Зак. 18:10–12). Прочитавши в Десяти Заповідях: «Хай не буде тобі інших богів передо Мною!» (Вих. 20:3), Едуардо подумав: «Отже, я поклонявся іншим богам». Потім він прочитав: «Не роби собі різьби і всякої подоби...» (вірш 4) і подумав: «Я слідував усьому, що Бог називає гидотою». Коли Едуардо дійшов до четвертої заповіді «Пам'ятай день суботній, щоб святити його!» (вірш 8), він сказав дружині:

– Я дотримувався не того дня. Духи сказали мені, щоб я святив інший день.

В Об'явл. 21:8 чоловік прочитав: «А лякливим і невірним, і нечистим, і вбивцям, і тим, що чинять розпусту та чари, ідолопоклонникам, і всім неправдомовцям – їхня частка в озері, що горить вогнем і сіркою, що є другою смертю». Це був той самий вірш, який його дружина Сіділен прочитала, коли вперше прийшла на Суботню школу, і який спонукав її почати молитися за чоловіка. Коли він прочитав цей вірш, то зрозумів, що раніше йшов шляхом, який привів би його до смерті.

Під час вивчення Біблії, коли йшлося про стан мертвих, Едуардо дізнався, що смерть подібна до сну і що душа не літає після смерті тіла. Для нього це стало відкриттям.

– Тіло вмирає, і це кінець, – промовив він здивовано. – Дар життя – це те, що повертається до Бога.

Злі духи продовжували дошкуляти Едуардо, але він про- мовляв ім'я Ісуса. У нього посилювалося бажання приводити інших до Христа. «Замість того щоб спрямовувати людей на шлях п'їтьми, – міркував він, – я маю використовувати свої знання та власний досвід, щоб вести людей до світла».

Ваші пожертви тринадцятій суботи допоможуть заснувати вісім церков у Південно-Американському дивізіоні, зокрема чотири церкви у Бразилії, де живе Едуардо зі своєю родиною.

ОЧІКУВАННЯ ПІД ЧАС ВИПРОБУВАНЬ

Тексти для дослідження:

1 Сам. 16; 26; Псал. 37:1-11;

Римл. 5:3-5; 15:4, 5.

Пам'ятний текст:

«Плід же Духа... довготерпіння» (Гал. 5:22).

Учені провели експеримент, у якому взяли участь чотири-річні діти. Дитину залишали саму в кімнаті, заздалегідь попередивши, що вона може взяти один шматочок зефіру, але якщо дитина почекає, доки повернеться дорослий, то отримає два шматочки. Деякі діти запихали весь зефір у рот, щойно за дорослим зачинялися двері, інші ж чекали. Результати спостережень записували.

Учені спостерігали за життям цих дітей до досягнення ними підліткового віку. Досвід показав, що діти, котрі чекали, легше пристосовувалися до різних змін, краще навчалися й були більш упевненими в собі, ніж ті, хто поспішав з'їсти зефір. Терпіння виявилось ознакою гармонійного характеру. Не дивно, що Господь наказує нам виховувати в собі цю рису. Протягом тижня ми поговоримо про те, для чого Господь допускає в нашому житті одне з найважчих випробувань – випробування очікуванням.

Запитання уроку:

Чому іноді нам доводиться довго чекати? Які уроки щодо терпіння ми можемо засвоїти під час випробувань?

Прочитайте Римл. 15:4, 5. З якою вісткою ці тексти звертаються до нас?

Зазвичай ми виявляємо нетерпіння, коли чогось дуже хочемо або чекаємо обіцяного. Задоволення відчуваємо, лише отримавши те, чого так прагнули. Проте ми рідко й не завжди вчасно одержуємо бажане, тому часто відчуваємо роздратування й нетерпіння. А в такому стані майже неможливо зберегти мир і довіру до Бога.

Чекати важко. У єврейській мові слово, перекладене в Псал. 37:7 як «надійся», означає «ходи по колу», «терпляче чекай». Воно походить від іншого слова, котре означає «відчувати сильний біль при народженні дитини», «трястися», «тремтіти», «здрігатися», «бути пораненим», «сумувати». Навчатися терпіння нелегко, часом саме це і становить суть випробування.

Прочитайте Псал. 27:14; 37:7; Римл. 5:3-5. Про що повідомляють ці тексти? Які результати прояву терпіння?

Очікуючи, ми здатні зосередитися на одному з двох. Ми можемо постійно думати або про те, чого чекаємо, або про Того, Хто тримає у Своїх руках очікуване. Усе залежить не від тривалості очікування, а від нашого ставлення до процесу очікування. Якщо ми довіряємо Богу, якщо вручили Йому своє життя й підпорядкували Йому свою волю, можна бути впевненими: Він у визначений час здійснить для нас найкраще, як би деколи важко не було в це повірити.

На що ви зараз очікуєте? Як можете навчитися довіряти Богові та Його термінам?

Моліться, щоб навчитися цілком довіряти й підкорятися Господу.

У ВИЗНАЧЕНИЙ БОГОМ ЧАС Понеділок, 5 вересня
Прочитайте Римл. 5:6 і Гал. 4:4. Що в текстах сказано про Божі терміни і час?

Павло пише, що Ісус прийшов померти за нас у найбільш відповідний час. Однак він не пояснює, чому цей час був слухним. У читачів може виникнути запитання: чому Ісус чекав кілька тисяч років, перш ніж прийти на Землю й перемогти гріх? Хіба Всесвіт задовго до того не розумів, що гріх – це зло?

Сьогодні ми також можемо ставити запитання: чому Ісус так довго не приходив удруге або чому Господь так довго не відповідає на наші молитви?

Прочитайте пророцтво про 70 років-тижнів із Дан. 9:24-27, котре вказує на Ісуса як Месію. Скільки тривав цей часовий відрізок? Що це говорить про необхідність навчитися очікувати, поки все відбудеться у визначений Богом час, навіть якщо здається, що це надто довго?

Є багато важливих духовних причин для того, щоб ми пройшли через час очікування. По-перше, очікування може переключити нашу увагу з «речей» на Самого Бога. По-друге, очікування допомагає нам ясно побачити власні мотиви й бажання. По-третє, воно виховує духовну стійкість. По-четверте, очікування відкриває можливості для розвитку багатьох духовних якостей, наприклад, віри й довіри. По-п'яте, очікування дозволяє Богові покласти інші фрагменти в «мозаїку» більшої картини. По-шосте, ми можемо й не знати, чому нам доводиться чекати; отож навчаємося жити вірою. Які ще причини очікування, на вашу думку, можуть бути?

Чи можете ви знайти підтвердження тому, що Бог здійснює все у визначений час? Чи спонукає це вас вірити, що Господь свого часу і для вас здійснить усе необхідне? (Згадайте, наприклад, Авраама, Сарру й обіцяного їм сина). Замисліться: чи не трапляється так, що деякі наші дії затримують Божу відповідь на наші молитви?

Вівторок, 6 вересня

ДАВИД: НАОЧНИЙ ПРИКЛАД ОЧІКУВАННЯ

У 1 Сам. 16:1-13 ми читаємо про те, як пророк Самуїл помазав юного Давида на царя. Однак перед юнаком був дуже довгий шлях від пасовищ свого батька Ессея до престолу в Єрусалимі. Напевно, часом він почувався, наче у розжареній печі.

Спочатку юнака покликали грати на арфі, щоб угамувати неспокійний дух Саула (див. 1 Сам. 16). Пізніше він став героєм Ізраїлю, убивши Голіята (див. 1 Сам. 17). Потім багато років Давид був змушений рятуватися втечею. І Саул, і його син Йонатан знали, що Давид має стати наступним царем (див. 1 Сам. 23:17; 24:21). Однак Давид не робив нічого, щоб наблизити визначену для нього Богом долю. Іноді здається, що його дії цілком протилежні. Коли Саул намагався вбити його й Давидові вдалося відрізати край одягу царя, він жалкував про свій учинок (див. 1 Сам. 24:5-7). І знову Саул намагався вбити Давида, але той відмовився умертвити царя, коли випала така нагода (див. 1 Сам. 26:7-11).

Прочитайте 1 Сам. 26:1-11. Чому Давид відмовився вбити Саула? Які тут відкриваються принципи здійснення Богом Своїх планів у нашому житті?

Прочитайте 1 Сам. 26:12-15. Як подіяла на

Саула відмова Давида вбити його? Якого висновку можна дійти щодо переваги очікування Божої дії?

З огляду на довгий шлях Давида до престолу, ми могли б підсумувати його коротким реченням: не хапай сам того, чого Бог поки не дає тобі. Божий дар завжди краще отримувати з Його рук і у визначений Ним час. Можливо, цього доведеться довго чекати. Паросток гороху може вирости протягом кількох годин, а щоб виріс дуб, потрібно багато років. Однак навіть сильні вітри не зможуть вирвати таке дерево з корінням.

Поміркуйте, як легко Давид міг би виправдати вбивство Саула (*Уреши-реши, хіба не мені був обіцяний престол? А Саул такий грішний!*). Однак дії Давида свідчать про справжню віру в Бога. Який урок щодо часу очікування ви можете почерпнути з історії?

ІЛЛЯ: ПРОБЛЕМА ПОСПІХУ

Середа, 7 вересня

Вирішальне випробування на вершині гори Кармел завершилося (див. 1 Цар. 18). Вогонь зійшов з неба, народ визнав істинного Бога, усі лжепророки були знищені. Бог був виправданий. Можна було б припустити, що відтепер Ілля буде дедалі більше зростати в духовній силі. Проте він почув вістку, яка сповнила його таким жахом, що йому захотілося померти. Прочитайте цю історію в 1 Цар. 19:1–9. Останні слова уривку звучать тривожно: «Аж ось Господнє слово до нього. І сказав Він йому: “Чого ти тут, Ілле?”» (текст 9). Очевидно, страх змусив Іллю бігти й опинитися не на тому місці, де він мав бути.

Після могутнього вияву Господньої сили Ілля мав би сповнитися віри й довіри, проте він утікає, рятуючи своє життя. Які уроки ми

можемо почерпнути з цього негативного досвіду?

Описана історія ілюструє важливу істину: поспішаючи, ми легко можемо опинитися не там, де потрібно. Страх змусив Іллю поквипитися втекти в пустелю й просити в Господа собі смерті. Проте є й інші чинники, які змушують нас квапливо тікати від плану, призначеного для нас Богом.

Прочитайте вказані тексти. Що змусило згаданих біблійних героїв «тікати» від Божої волі? Бут. 16:1-3; Чис. 20:10-12; Суд. 14:1-3; Луки 9:52-56; Дії 9:1.

Як легко ми дозволяємо амбіціям, гніву, пристрасті, недовірі, уявній старанності в служінні Господу змусити нас бігти туди, де нам не слід бути. Така небезпека може виникнути в житті кожного. Вихід один – зміцнювати віру в доброту й милість Бога, Котрий, як ми знаємо, любить нас і має щодо нас найкращі наміри. Зростання віри не відбувається автоматично. Віра – це дар, але його потрібно розвивати, жити й пильно охороняти.

Четвер, 8 вересня

НАВЧАЙТЕСЯ ВТІШАТИСЯ ГОСПОДОМ

«Втішайся в Господі, і він сповнить тобі бажання твого серця» (Псал. 37:4, переклад І. Хоменка).

Псал. 37:4 – чудова обітниця. Уявіть, що ви отримуєте те, чого так прагнули. Однак отримання бажаного залежить від того, наскільки серце вміє втішатися в Господі. Що ж означає «втішатися в Господі»?

Прочитайте Псал. 37:1–11. Контекст 4-го тексту, можливо, дещо несподіваний. Давид пише, що оточений людьми, які діють проти Бога й проти нього. Коли люди налаштовані проти нас, природна реакція – розгніватися або виступити проти них, щоб захистити або виправдати себе. Однак Давид радить діяти по-іншому.

Яку пораду дає Давид Божим дітям у наведених текстах? Текст 1

текст 5

текст 7

текст 8

Ще раз прочитайте вірш 4. Що означає «втішатися в Господі» в контексті вищенаведених текстів?

Знову й знову, використовуючи різні вислови, Давид повторює думку: довіряйте Богові! Чекайте, коли Він Сам почне діяти. Не турбуйтеся, адже Господь – ваш Бог, і Він діє заради вас саме зараз. Вам не потрібно брати все до своїх рук і самотужки намагатися впоратися з проблемами. Ваш Небесний Отець керує всіма обставинами. Цілком довіртеся Йому!

Саме в такому контексті Давид пише про втіху в Господі. Утішатися Господом – означає жити в досконалій довірі. Ніщо не порушить нашого миру, оскільки Бог перебуває поруч, здійснюючи Свою справу. Ми можемо славити Його, навіть радіти в Ньому, тому що ніхто не може перемогти нашого Бога! Коли ми навчимося так жити, тоді справді отримаємо те, чого наше серце так давно прагне. Наш люблячий Отець бажає нам дати це, до того ж тоді, коли Його дар принесе найбільшу користь нам та Його Царству. **Як ви можете навчитися «втішатися в Господі»? Проведіть деякий час у молитві, просячи Бога зробити вас здатними радіти Ним у будь-який час.**

П'ятниця, 9 вересня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Прочитайте: Е. Уайт «Патріархи і пророки». С. 637–642. Період тривалого очікування може бути частиною Божого плану для нас, а також стати справжнім випробуванням. У цей період слід навчатися терпіння,

зосередившись на Особі Бога та вірячи, що Він діє задля нашого добра. Є безліч причин, чому нам доводиться довго чекати, але всі вони пов'язані з виконанням Божих планів щодо нас і Його Царства. Забігаючи перед Богом, ми можемо багато чого втратити, але зможемо багато чого знайти, якщо довіримося Йому й радітимемо Ним.

«Кожне випробування зважене й відміряне Господом Ісусом Христом, і воно не перевершує здатності людини витримати його за допомогою даної їй благодаті» (Е. Уайт. Рукописи. Т. 12. С. 81).

«Я не знаю, яка Божа мета в моїй скорботі, однак Він знає, що для нас краще, і я віддам Йому як вірному Творцеві мою душу, тіло і дух. “Бо знаю, Кому я повірив, і переконаний, що Він має силу зберегти довірене мені до того дня” (2 Тим. 1:12). Якби ми виховували й тренували свої душі в тому, щоб мати більше віри, любові, терпіння й досконалішу довіру до нашого Небесного Отця, я знаю, ми день за днем знаходили б дедалі більше миру й щастя в цій життєвій боротьбі.

Господу не до вподоби, щоб ми дратувалися й нервували, не довіряючи дбайливим рукам Ісуса. Нам потрібно більше спокійного очікування й пильнування. Ми розмірковуємо: якщо в нас немає почуття впевненості, то ми перебуваємо на неправильному шляху, тому й далі вдивляємося в себе, щоб побачити якийсь знак, що відповідає цій ситуації. Проте враховуються не почуття, а віра» (Е. Уайт. Вибрані вісті. Т. 2. С. 242).

Запитання для обговорення:

1. Як ви розумієте вислів: «Кожне випробування зважене й відміряне Ісусом»? Як ця думка допомагає нам в очікуванні?
2. Попросіть членів класу розповісти про досвіди, коли їм доводилося терпляче очікувати. Чого вони боялися й чому раділи тоді? Як боролися зі спокусами? Чого навчилися? На які обітниці покладалися?

3. Що може зробити ваша церква або клас, щоб допомогти всім людям, які проходять через випробування очікуванням?
4. Яка роль молитви у вихованні терпіння? Чи є люди, за яких ви хотіли б молитися, щоб Святий Дух наділив їх терпінням?

Місіонерська історія

ОСТАННЯ АТАКА

(частина 11)

Ендрю Мак-Чесні

За два тижні до хрещення Едуардо, у п'ятницю ввечері, після того, як ті, хто прийшов на біблійні заняття в Малій групі, покинули його будинок, Джуніор з незрозумілої причини сильно розлютився і сказав батькам, що спатиме у вітальні.

Ніч була темніша, ніж зазвичай, бо в районі відключили електрику, залишивши будинки й вулиці в непроглядній темряві. Близько першої ночі Джуніор прокинувся від крику. Голос прокричав, що його батько не має наміру хреститися. Джуніор сильно злякався і не знав, що робити, але все одно залишився в кімнаті, аби побачити, що буде далі. Голос знову закричав, говорячи, що батько не збирається хреститися. Джуніор продовжував чекати. Раптом він почув, як хтось увійшов до кімнати.

– Синку, будь ласка, помолися зі мною, – сказав батько. – Ворог знову атакує.

Почувши крики у вітальні, Сіділен прокинулася та приєдналася до молитви чоловіка й сина. Після кількох хвилин молитви Сіділен запропонувала вийти з дому, щоб вони могли бачити одне одного в тьмяному світлі місяця.

Надворі Едуардо сказав, що хоче пити. Джуніор пішов на кухню, щоб принести батькові склянку води, і помітив

там темну пляму на підлозі. Покликавши матір, він показав на пляму і запитав:

– Що це?

Мати пильно подивилася на підлогу.

– Це волосся! – сказала вона.

Повернувшись надвір, син із матір'ю уважно оглянули батька. На його голові не вистачало великих пучків волосся. Здавалося, ніби хтось узяв ножиці й вистриг його.

Едуардо приклав руки до маківки та, усміхаючись, промовив:

– Що ж, доведеться на якийсь час стати лисим.

Коли в суботу вранці зійшло сонце, батько почувався знесиленим. Він був такий слабкий після нічного нападу злих духів, що не зміг іти до церкви, тож залишився вдома.

Коли дружина із сином пішли, він молився: «Ісусе, не дай їм заволодіти мною. Будь ласка, перебувай поруч. Я більше не хочу бути одержимим». Відкривши Біблію, він прочитав:

«На Господа здай дорогу свою, і на Нього надію клади, і Він зробить» (Псал. 37:5).

Едуардо зрозумів, що Ісус хоче, аби він не боявся. Він Сам поведе його до хрещення. Відтоді злі духи більше не приходили до нього, але він усе ще міг їх чути.

Ваші пожертви тринадцятій суботи допоможуть заснувати вісім церков у Південно-Американському дивізіоні, зокрема чотири церкви у Бразилії, де живе Едуардо зі своєю родиною.

ПОМЕРТИ ЯК НАСІННЯ

Тексти для дослідження:

**1 Сам. 2:12-3:18; 13:1-14; Зах. 4;
Римл. 12:1, 2; Филп. 2:5-9.**

Пам'ятний текст:

«Знову й знову запевняю вас: якщо зерно пшениці, впавши на землю, не вмере, воно залишиться одне. Якщо ж умре, – принесе великий урожай» (Івана 12:24).

Наведений Ісусом приклад зерна, що помирає, – це яскрава аналогія нашого підкорення Божій волі.

По-перше, зерно має впасти. Падаючи в ґрунт, воно не може керувати тим, куди і як упасти. Потім зерно покійно лежить у землі, яка повністю вкриває його.

По-друге, зерно має чекати. Воно лежить у землі, не знаючи свого майбутнього, адже є лише зернятком.

По-третє, зерно має померти. Воно не зможе стати пшеничним колосом, якщо не залишить безпечне зручне життя. Померти – означає відмовитися від усього, чим воно було раніше, і тільки після цього можна з насінини перетворитися на родючу рослину.

Запитання уроку:

Якщо ми знаємо, що Божа воля – найкраще для нас, чому нам так важко її прийняти? Який приклад підкорення залишив нам Христос? Чи відображається аналогія з пшеничним зерном у вашому житті?

Прочитайте Филп. 2:5-9. Яку важливу вістку передає нам цей текст?

Сучасна культура спонукає кожного з нас знати й відстоювати свої права. Це часом необхідно. Проте, як трапилося в житті Ісуса, Бог може попросити нас добровільно відмовитися від наших прав задля служіння, завдяки якому будуть принесені плоди для Божого Царства. Процес відмови може бути тяжким і незручним, він може стати суворим випробуванням. Простежте, як поведився Ісус під час цього процесу (Филп. 2:5–8). Наведені тексти описують три кроки Ісуса, Котрий підпорядкувався волі Отця. Спочатку Павло схвильовано нагадує нам: «Плекайте в собі ті самі думки (*фронёо* – думати, мислити, розмірковувати), що й у Христі Ісусі» (текст 5). Заради нашого спасіння Ісус відмовився від Своєї рівності з Отцем і прийшов на Землю, прийнявши образ людини з усіма її обмеженнями (тексти 6, 7). Ісус прийшов не як видатна, відома людина, а як слуга (текст 7). Як людина-слуга Ісус не прожив довгого мирного життя, а був «слухняним аж до смерті, і до смерті хресної» (текст 8).

У яких сферах життя цей приклад Ісуса є для нас зразком для наслідування? Хоч ми повинні захищати права і рівність всіх людей, як ви поясните, що часом виникає необхідність відмовитися від них? Прочитайте текст 9. Як він допомагає нам зрозуміти, чому потрібно підкорятися волі Отця?

Просіть мудрості Святого Духа для відповіді на такі запитання: які з прав, котрі я так завзято відстоюю, можуть виявитися перешкодою для

підкорення Божій волі в справі служіння моїй сім'ї, церкві та ближнім? Наскільки я готовий терпіти незручності, щоб ефективніше служити іншим?

Понеділок, 12 вересня

ПЕРШ НІЖ ПІЗНАТИ БОЖУ ВОЛЮ, ПОТРІБНО ПОМЕРТИ

Багато хто з християн щиро прагне пізнати Божу волю.

«Якби я знав Божу волю щодо мого життя, я б пожертвував усім заради Нього», – кажуть вони. Однак навіть після такої обітниці Богові Його воля може залишатися для нас незрозумілою. Прочитайте текст Римл. 12:1, 2. Павло пояснює, як ми можемо пізнати Божу волю. Він робить важливу заяву: якщо хочете пізнати Божу волю, спочатку потрібно принести жертву!

Апостол пише, що ми можемо пізнати Божу волю, якщо: а) здатні зрозуміти й оцінити Боже милосердя, виявлене

до нас (текст 1);

б) пропонуємо себе в жертву Богові (текст 1); в) наш розум оновлюється (текст 2).

Тільки оновлений розум може по-справжньому зрозуміти Божу волю. Однак оновлення залежить від того, наскільки ми померли для себе. Щоб дарувати нам життя, Христос мав померти за нас. Ми також повинні померти для себе, щоб жити для Бога.

Просіть Святого Духа показати вам, у яких сферах життя ви не цілком «померли». Від чого Святий Дух спонукує вас відмовитися, щоб вам стати «живою жертвою» для Бога?

Якщо в якихось сферах життя ми не повністю «мертві» для себе, Бог допускає випробування, щоб повернути

нашу увагу до цих сфер. Проте страждання допомагають нам не тільки боротися з гріхом, а й краще зрозуміти, що зробив Ісус заради нас. Елізабет Елліот пише: «Підкорюючи Богові найглибші бажання нашого серця, ми найближаємося до розуміння хреста... Хоч наш особистий досвід розп'яття не можна порівняти з тим, що пережив Спаситель, однак він допомагає нам пізнавати Його, саме через співучасть у Його стражданнях. В усіх наших стражданнях Він закликає нас до цієї співучасті» (Елізабет Елліот. Пошуки любові. С. 182).

Прочитайте з молитвою Римл. 12:1, 2. Поміркуйте, від чого вам потрібно відмовитися, щоб стати живою жертвою. Як це допомагає вам зрозуміти страждання, яких зазнав Ісус заради вас на хресті? Як це розуміння сприяє вашому спілкуванню з Христом та вашій готовності брати участь у Його стражданнях?

ГОТОВНІСТЬ СЛУХАТИ

Вівторок, 13 вересня

«І ввійшов Господь, і став, покликав, як перед тим: “Самуїле, Самуїле!” А Самуїл відказав: “Говори, Господи, бо раб Твій слухає!”» (1 Сам. 3:10).

Чи доводилося вам чути тихий голос Святого Духа, але проігнорувати його, після чого ситуація погіршувалася й ви дорікали собі: Ну чому я не послухався?

У Першій книзі Самуїла знаходимо історію про літнього чоловіка і двох його нечестивих синів, які не слухалися Господа, а також про маленького хлопчика, який виявляв послух Богу. Попри серйозні Божі попередження як самого Ілія, так і його синів, усе залишалося без змін.

Прочитайте, що трапилося з цими людьми. 1 Сам. 2:12-3:18. У чому полягала різниця між

тими, хто виявляв послух Господу, і тими, хто не слухав Його?

Сини Ілія думали про будь-що, тільки не про Бога. А Ілій, дізнавшись про негідну поведінку своїх синів, лише поговорив з ними, не застосовуючи жодних заходів. Сини Ілія не були готові підпорядкувати всі сфери свого життя Божій волі. Як же відрізнявся від них юний Самуїл!

Проповідник Чарльз Стенлі пише, наскільки важливо розвивати здатність чути Божий голос завдяки тому, що він називає

«переходом на нейтральний рівень». Стенлі пише: «Святий Дух... говорить не для того, щоб передати інформацію, а щоб отримати відгук. І Він знає: коли майже вся наша увага поглинута власними планами, не варто витратити час і пропонувати щось інше. Тому Бог часто мовчить. Він чекає, поки ми станемо достатньо «нейтральними», щоб почути Його й підкоритися»

(Charles Stanley. *The Wonderful Spirit-Filled Life*// Thomas Nelson Publishers. 1992. Pp. 179. 180).

Який зміст вкладає Стенлі у вислів «стати достатньо нейтральними»? Проаналізуйте, наскільки ви здатні чути Божий голос. Що часто заважає вам «стати достатньо нейтральними, аби почути й підкоритися»? Що вам потрібно зробити, щоб розвивати здатність чути голос Бога й бути слухняними Його вказівкам?

САМОВПЕВНЕНІСТЬ

Середа, 14 вересня

Коли Єва згрішила в Еденському саду, це сталося не тільки тому, що вона засумнівалася в Божому слові. Причиною була її впевненість у тому, що в неї достатньо мудрості, аби самостійно вирішувати, що для неї добре і

правильне. Вона довірилася власному судженню. Покладаючись на власну думку, замість того щоб довіритися Божому Слову, ми стаємо відкритими для різних проблем.

Історія Саула описує кроки, які привели царя до самовпевненості й подальшої трагедії. Самуїл помазав царя над Божим народом (див. 1 Сам. 10:1). Після цього він дав Саулові конкретні вказівки (текст 8), але Саул не послухався.

Прочитайте наступну частину історії в 1 Сам. 13:1-14. До яких дій вдався Саул, котрі призвели його до падіння?

Незабаром після того як Саул став царем, він зробив три кроки, причиною яких стала його самовпевненість. Проблема в тому, що кожен із цих кроків не був настільки поганим. Проте вони містили в собі насіння трагедії, бо кожен із них був зроблений незалежно від Бога. Зверніть увагу на послідовність кроків, що призвели Саула до падіння:

Саул сказав: «Бо я бачив, що народ розбігається від мене, а ти [Самуїл] не прийшов на умовлений час» (текст 11). Опинившись у скрутному становищі, він оцінив ситуацію власними очима. Саул перейшов від «я бачив» до «я подумав»: «филистимляни зйдуть до мене...» (текст 12, сучасний переклад). Те, що він побачив, сформувало його думку або висновок щодо ситуації, яка склалася.

Саул перейшов від «я подумав» до «і я вирішив, і приніс цілопалення!» (текст 12). Думки Саула викликали в ньому певні почуття (страх), котрі підштовхнули його до дій.

Кожен з нас проходив цим шляхом: ми покладаємося на свій людський зір, унаслідок чого доходимо власного висновку, а останній викликає в нас певні почуття. І ми приймаємо рішення діяти, покладаючись на власні відчуття.

На вашу думку, чому Саул так легко вирішив діяти на власний розсуд, хоч Божі чіткі вказівки ще лунали в його вухах? Усвідомлюючи власні слабкості і недосконалість, чому ми все ж таки й далі покладаємося на себе? Що ми можемо зробити, аби навчитися довіряти Божим Заповідям більше, ніж собі?

ЗАМІННИКИ

Четвер, 15 вересня

Досліджуючи попередню тему, ми дійшли висновку: покладаючись на власні сили, ми не зможемо довіряти Божій волі. Крім того, виникає небезпека замінити Бога чимось іншим. Деякі люди, відчуваючи пригнічення, вирушають за покупками, щоб покращити свій настрій. Інші, відчуваючи власну неповноцінність, прагнуть слави. Деякі, коли виникають проблеми у взаєминах із чоловіком або дружиною, шукають когось іншого, щоб відчути близькість і задоволення.

Багато речей або дій здатні послабити напругу, однак не розв'язують проблеми й не можуть навчити нас, як краще впоратися з такою ситуацією наступного разу. Це до снаги лише Богові, Його надприродній допомозі. Проблема в тому, що ми часто вдаємося до допомоги заміників, а не до Господа.

Нижче наводяться приклади трьох заміників, до яких ми часом звертаємося:

1. Людська логіка або минулий досвід замість Божого одкровення.
2. Осмислення проблем лише розумом замість пошуку Божого рішення.
3. Утеча від реальності й ухилення від Бога, замість спілкування з Ним для отримання сили.

Захарія допомагає нам зосередитися на головному, коли з'являється спокуса скористатися заміником. Після

багато- річної неволі полонені нарешті повернулися з Вавилону й відразу ж почали відбудовувати храм. Однак виникла неймовірна протидія їхній роботі (див. Ездри 4–6). Тому Захарія прийшов з вісткою підбадьорення до Зоровавеля, котрий очолював будівництво.

Прочитайте цю вістку в Зах. 4. Що хоче сказати Бог (текст 6)? Як на процес завершення будови міг вплинути Святий Дух? Як це свідчить про зв'язок між Святим Духом і нашими практичними повсякденними справами?

Бог не завадив противникам будівництва храму й не звільнив Зоровавеля від необхідності розв'язувати цю проблему. Господь не завжди позбавлятиме нас протидії з боку ворогів. Однак коли ми стикаємося з перешкодами, Бог може використовувати їх як вогненну піч, щоб навчити нас покладатися на Нього.

Яка ваша перша реакція в умовах стресу: поїсти, увімкнути телевізор, помолитися, підкоритися Богові? Про що свідчить ваша відповідь? Що вам потрібно змінити в житті?

П'ятниця, 16 вересня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Прочитайте: Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 575–580, 616–626.

Підкорення Божій волі можливе лише за умови, що ми «померли» для власних бажань та амбіцій. Тільки так відкривається шлях для справжнього служіння іншим. Ми не можемо жити для Бога, не віддавши себе в жертву живу й не перебуваючи в постійній готовності слухати Божий голос. Щоб ми могли цілковито підкорити свою волю волі Отця, необхідно усвідомити, наскільки небезпечно покладатися на себе й на замітники Слова і

сили Бога. Оскільки підкорення Божій волі – серцевина христоподібного життя, Бог може допустити випробування, щоб навчити нас покладатися на Нього.

«Нехтування Ілія стало очевидним для кожного батька й кожної матері. Унаслідок його неосвяченої прихильності й небажання виконувати неприємний обов'язок, Ілій пожавав жнива беззаконня у своїх розпусних синах. Перед Богом винен як батько, що допустив це нечестя, так і діти, котрі його чинили, і Бог не прийме ані жертви, ані приношення за це беззаконня» (Е. Уайт. Виховання дітей. С. 276).

Запитання для обговорення:

1. У класі обговоріть велику поблажливість Сина Божого, виявлену до нас у тому, що Він прийшов на Землю як людина й помер за наші гріхи. Що це говорить про значення самопожертвування й самозречення заради інших? І хоч ми не можемо зробити такого ж, цей принцип зрозумілий, і ми завжди повинні про нього пам'ятати. Як у своєму житті ми можемо наслідувати Ісуса, Котрий виявив покору й самопожертву на хресті?
2. Необхідність підкоритися Богові, не знаючи наслідків, може викликати в деяких людей страх. Про що б ви розповіли людині, котра покладається на себе, а не на Бога? Як допомогли б їй звільнитися від страху перед невідомим майбутнім?
3. Під час уроку присвятіть деякий час молитві за ваших знайомих, яким важко підкоритися Божій волі. Моліться, щоб вони могли зрозуміти: довіра Богові – єдина можливість здобути міцний душевний мир. Яку практичну допомогу ви можете надати цим людям, щоб допомогти їм побачити: вони можуть віддати себе в Його руки й цей шлях – найкращий? Інакше кажучи, як Бог може використати вас, щоб

допомогти іншим зрозуміти Його любов і готовність піклуватися про їхні потреби?

Місіонерська історія

ХРЕЩЕННЯ ЕДУАРДО

(частина 12)

Ендрю Мак-Чесні

Нарешті настав день хрещення Едуардо. Разом із дружиною і сином він приїхав до центральної адвентистської церкви в Манаусі (Бразилія), де мала відбутися така бажана подія. У приміщенні було близько чотирьохсот людей. Пастор Серхіо, президент Центральної Амазонської конференції Церкви адвентистів сьомого дня, на території якої розташоване місто Манаус, запитав дружину Едуардо, як вона почувається, коли вони з сином зайняли місце в першому ряду.

— У нас все добре, — відповіла Сіділен, радісно усміхаючись. Пастор зізнався, що почувався неспокійно до тієї миті, доки не помолився: «Господи, будь ласка, допоможи мені. Я не впевнений у своїх силах, і мені потрібний Твій мир. Дай мені впевненість, що Ти перебуваєш поруч, коли я хреститиму Едуардо». Після цієї молитви всі сумніви зникли.

Пастор Рікардо, який приїхав для проведення обряду хрещення, провів Едуардо на другий поверх, де було зарезервовано місця для трьохсот членів його церкви. Едуардо привітав Ділму та її сина Кліфферсона, які познайомили його сім'ю з Адвентистською церквою, а також решту присутніх. Потім пастор Рікардо попросив його спуститися, щоб одягнутися для хрещення.

Коли Едуардо спускався сходами, один чоловік раптом кинувся до нього. Коли їхні погляди зустрілися, Едуардо

побачив, що в чоловіка закотилися очі так, що не було видно зіниць, а потім він упав і скорчився на сходах.

– Мені наказали вбити його! – закричав чоловік.

Пастор Рікардо та ще кілька чоловіків підняли його і відвели до підсобного приміщення. У кишені чоловіка виявили невеликий кинджал. Виявилося, що це кинджал, який Едуардо колись використовував для жертвоприношення тварин у домі поклоніння кандомбле.

Згодом Едуардо ввійшов до басейну для хрещення під спів гімнів.

Пастор Рікардо розповів віруючим про спробу нападу на Едуардо й запросив лікаря Луїса виступити перед присутніми. Луїс, який оглядав нападника в підсобці, був частим гостем у церкві, але ніколи не думав про те, щоби присвятити своє життя Ісусові.

– Дотепер я не розумів реальності Великої боротьби між Христом і сатаною, – сказав він тремтячим голосом. – Але сьогодні я побачив її. Слава Господу, що нічого поганого не сталося. Бог захистив Едуардо.

Він почав плакати і продовжив:

– Як кардіолог, я перевірів пульс нападника. І можу сказати, що я ніколи не бачив нічого подібного. Жодна людина не могла б, маючи такий прискорений пульс, залишитися живою.

Цей досвід змінив життя Луїса, і він вирішив прийняти хрещення.

Нападник із ножем, як виявилося, певний час боровся з одержимістю. Злі духи залишили його, коли за кілька місяців пастор провів із ним заняття з вивчення Біблії. Завдяки хрещенню Едуардо щонайменше дві душі прийняли Ісуса у своє серце. *Ваші пожертви тринадцятій суботи допоможуть заснувати вісім церков у Південно-Американському дивізіоні, зокрема чотири церкви у Бразилії, де живе Едуардо зі своєю родиною.*

ХРИСТОС У ГОРНИЛІ ВИПРОБУВАНЬ**Тексти для дослідження:**

**Матв. 2:1-18; 27:51, 52; Луки 2:7,
22-24; 22:41-44; Івана 8:58, 59;
Луки 22-24; Римл. 6:23; Тита 1:2.**

Пам'ятний текст:

«А о дев'ятій годині Ісус скрикнув гучним голосом, кажучи: Елі, Елі, лема савахтані? Тобто: Боже Мій, Боже Мій, чому Ти Мене покинув?» (Матв. 27:46).

Коли ми розмірковуємо про страждання, постає запитання: як уперше з'явилися гріх і страждання? Боже одкровення дає нам відповідь: вони з'явилися тому, що вільні істоти зловживали даною їм Богом свободою. Відразу ж постає інше запитання: чи знав Бог наперед, що ці істоти згрішать? Так, проте, очевидно, Він вважав, як пише Клайв Льюїс, що їхнє створення «було вартє ризику».

А хто ризикував? Люди, що стали грішними істотами, ураженими хворобами, стражданнями і смертю? Не зовсім так. Свобода всіх створених Богом розумних істот була такою священною, що Бог, замість того щоб позбавити нас цієї свободи, погодився понести на Собі тягар страждань, спричинених нашим неправильним використанням свободи. Ми бачимо ці страждання в житті й смерті Ісуса, Який, постраждавши тілом, установив міцний вічний зв'язок між Небом і Землею.

Запитання уроку:

**Які страждання Христос переніс задля нас?
Чого ми можемо навчитися з Його страждань?**

Святе Письмо містить небагато інформації про дитинство та юність Ісуса. Проте кілька текстів допомагають нам побачити, яким був світ, у який прийшов Спаситель.

Прочитайте Луки 2:7, 22-24 (див. також Левит 12:6-8) і Матв. 2:1-18. Що ці тексти повідомляють про обставини народження й раннього дитинства Ісуса?

Звичайно, Ісус не був першим, хто жив у бідності або наражався на небезпеку бути вбитим у ранньому дитинстві. Проте один фактор допомагає нам зрозуміти унікальність того, що доводилося переживати Христу змалечку.

Прочитайте Івана 1:46. Який фактор, згаданий у цьому тексті, допомагає нам зрозуміти, з якими випробуваннями довелося зіткнутися юному Ісусові?

Окрім Адама та Єви в їхньому стані до гріхопадіння, Ісус був єдиною безгрішною Людиною, яка будь-коли жила на Землі. Чистий і безневинний, Він прийшов у світ гріха. Якими тортурами для його чистої душі виявилася необхідність постійно перебувати в оточенні гріха! Ми самі, хоч і зачерствіли внаслідок гріха, часто вражені, зіткнувшись з огидними гріховними вчинками або злом. Уявіть, як було Христу, душа Котрого була чистою, незаплямованою жодним гріхом. Поміркуйте про те, як Він відрізнявся в цьому розумінні від людей, що Його оточували. Жити серед гріха було для Нього надзвичайно болісно!

Замисліться над запитаннями: «Наскільки я чутливий до гріха, що оточує мене? Чи непокоїть мене це, чи моє сприйняття притуплене?» Якщо

ваше сприйняття гріхів притупилося, можливо, на нього вплинуло те, що ви читаєте, дивитися або робите? Поміркуйте про це.

ЗНЕВАЖЕНИЙ МІЖ ЛЮДЬМИ Понеділок, 19 вересня
Прочитайте наведені тексти, пам'ятаючи, що Ісус був Богом, Творцем Неба і Землі та прийшов принести Себе в жертву за гріхи всього світу: Матв. 12:22-24; Луки 4:21-30; Івана 8:58, 59. Як ці тексти допомагають нам зрозуміти, яких страждань довелося зазнати Ісусові на Землі?

І керівники Ізраїлю, і простий народ дуже часто неправильно тлумачили життя, учинки й вчення Ісуса. Це призвело до того, що Його зненавиділи й відкинули ті самі люди, яких Він прийшов спасти. У певному розумінні це схоже на ситуацію, коли людина має свавільну дитину. Батько бачить, що дитина потребує допомоги, і готовий віддати все, щоб допомогти їй, але дитина виявляє впертість і з презирством відкидає єдину людину, здатну врятувати її від загибелі. Саме таким було ставлення до Ісуса багатьох людей на Землі. Якого ж болю це завдало Йому!

Прочитайте Матв. 23:37. Що відчував Ісус, відкинутий Ізраїлем? Йому було шкода Себе і згаяних зусиль (як це часто відбувається з нами, коли нас відкидають) чи це були зовсім інші відчуття? Які саме?

Кожен з нас відчував біль відкидання, і, можливо, наш біль нагадував той, який відчував Христос. Ми страждали не тому, що нас відкинули, а тому, що знали, якої шкоди це завдасть тому, хто знехтував нашу пораду (можливо, це хтось із ваших близьких, котрий відмовляється прийняти спасіння в Христі). Уявіть,

однак, що відчував Ісус, Котрий знав про все, чого потрібно буде зазнати задля спасіння людей, а також про всі наслідки відкинення ними вістки про спасіння. «Саме внаслідок Своєї невинності Він [Христос] так гостро відчував нападки сатани» (Е. Уайт. Вибрані вісті. Т. 3. С. 129).

Які якості, здатні допомогти вам краще долати біль відкидання, ви хотіли б запозичити в Христа? Чого навчає вас Його приклад? Як ви можете застосувати його у своєму житті?

ІСУС У ГЕТСИМАНІЇ

Вівторок, 20 вересня

«Смертельним смутком охоплена душа Моя, – залишайтеся тут і пильнуйте!» (Марка 14:34).

Усі страждання, яких довелося зазнати Ісусові за 33 роки Його життя на Землі, не зрівнюються з тим, що Він витерпів в останні години перед розп'яттям. Жертва Ісуса як плата за гріхи всього світу була спланована ще перед вічними часами (див. Ефес. 1:1–4; 2 Тим. 1:8, 9; Тита 1:1, 2), і ось вона мала бути принесена.

Що повідомляють про страждання Христа в Гетсиманії наведені біблійні тексти? Матв. 26:39; Марка 14:33-36; Луки 22:41-44.

«Він відійшов від них на невелику відстань, так щоб вони могли Його бачити й чути, і знесилений упав на землю. Христос відчував, що гріх розділяв Його з Отцем. Ця прірва була такою широкою, темною та глибокою, що Його дух здригався перед нею. Ісус не повинен був використовувати Свою Божественну силу, щоб уникнути цих мук. Як людина, Він мусив терпіти гнів Божий проти беззаконня.

Тепер Христос перебував у становищі, відмінному від

будь-якого попереднього. Його страждання найкраще можуть бути описані словами пророка: «О мечу, збудися на Мого пастиря та на мужа, Мого товариша, каже Господь Саваот!» (Зах. 13:7). Як замісна Жертва і Поручитель за грішну людину, Христос страждав від Божественного правосуддя. Він розумів, що означає це правосуддя. Дотепер Він був Заступником за інших, а тепер Сам прагнув мати заступника (Е. Уайт. Бажання віків. С. 686).

Поміркуйте про те, що відбувалося з Ісусом у Гетсиманії. Він уже почав відчувати на Собі тягар гріхів усього світу. Спробуйте уявити, як це було. Жодна людина ніколи не проходила через таке. Як це свідчить про Божу любов до нас? Яку надію це дає вам?

РОЗП'ЯТИЙ БОГ

Середа, 21 вересня

Смерть через розп'яття була одним із найбільш жорстоких покарань, на які римляни засуджували злочинців. Померти на хресті вважали найгіршою зі смертей. Жахливо, коли людину позбавляли життя в такий спосіб, тим паче Божого Сина! Ми завжди повинні пам'ятати, що Ісус прийшов у людському тілі, подібному до нашого. Фізичний біль від усіх мук – побиття, бичування, пробиття цвяхами рук і ніг, тягар власного тіла, що розривав рани, – був нестерпним. Це було жорстоко навіть щодо найзапеклішого злочинця. Як же несправедливо те, що невинний Ісус змушений був прийняти таку долю!

Проте ми знаємо: на Голгофі відбувалося щось більше, ніж убивство безневинної людини.

Які події, пов'язані зі смертю Ісуса, показують: тоді відбувалося щось значно більше, ніж люди сприймали? Як кожна із цих подій допомагає нам усвідомити, що ж відбулося насправді?

Матв. 27:45

Матв. 27:51, 52

Марка 15:38

Ясно, що на Голгофі відбулося щось значно більше, ніж несправедлива страта безневинної людини. Згідно з Писанням, на Ісуса зливався Божий гнів проти гріха – нашого гріха. Ісус на хресті постраждав не від марної ненависті грішних людей, а від справедливого гніву праведного Бога проти гріха – гріха всього світу. Ісус вистраждав щось глибше, страшніше й болісніше, ніж будь-яка людина будь-коли могла зазнати.

Яку надію й утіху у ваших стражданнях може дати вам істина про Божого Сина, Котрий страждав за вас на хресті?

БОГ, КОТРИЙ СТРАЖДАЄ Четвер, 22 вересня
можна було б уже звикнути до думки: доки живемо в грішному світі, доти страждатимемо. Це наша доля як грішних істот. Ніде в Біблії нам не гарантоване щось інше. Навіть навпаки... Що повідомляють наведені тексти щодо питання, яке ми вивчаємо? Дії 14:22; Филп. 1:29; 2 Тим. 3:12.

Серед усіх страждань ми завжди повинні пам'ятати два важливих факти.

По-перше, Христос, наш Господь, постраждав більше, ніж будь-хто з нас будь-коли міг постраждати. На хресті Він «немочі наші узяв і наші болі поніс» (Ісаї 53:4). До того ж кожен з нас страждає від власного болю та гріхів, а Він постраждав від болю і гріхів усього людства. Він, безгрішний, став «за нас гріхом» (2 Кор. 5:21), постраждавши так, як ми, грішні істоти, не можемо навіть уявити.

По-друге, страждаючи, ми повинні пам'ятати про наслідки страждань Христа, а саме: про обітницю та надію, які отримуємо завдяки подвигу Христа.

Прочитайте Івана 10:28; Римл. 6:23; Тита 1:2; 1 Івана 2:25. Що нам обіцяно?

Якими б не були наші страждання, завдяки Ісусові, завдяки тому, що Він поніс покарання за наші гріхи, завдяки великій істині Євангелія – що через віру ми можемо бути досконалими в Ісусі вже зараз, – ми маємо обітницю вічного життя. Нам обіцяно, що завдяки подвигу Ісуса, досконалості Його життя, характеру й жертви, наше існування у світі, сповненому болю, розчарувань і втрат, – не більш ніж мить, спалах, на відміну від вічності на Новому Небі і Новій Землі без гріха, страждання і смерті (див. Римл. 8:18). Усе це нам обіцяне та засвідчене тільки завдяки Христу й випробуванням, яких Він зазнав, щоб одного разу, дуже скоро, Спаситель міг дивитися із задоволенням на плоди Своєї праці (див. Ісаї 53:11).

П'ятниця, 23 вересня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Прочитайте: Е. Уайт. Бажання віків. С. 685–697; 741–757.

«Тричі Ісус промовляв цю молитву. Тричі людська природа ухилялася від останньої, завершальної Жертви. Та в цей час перед Викупителем світу постає історія людського роду. Він бачить: якщо порушники Закону будуть залишені напризволяще, вони загинуть. Він бачить безпомічність людини; силу гріха. Горе і сльози приреченого світу постають перед Ним. Ісус споглядає долю, яка загрожує світові, і приймає рішення. Він урятує людину, чого б це Йому не коштувало. Він приймає хрещення кров'ю, щоб через Нього мільйони приречених на загибель людей могли отримати вічне життя. Ісус залишив небесні двори, де

панують чистота, щастя і слава, задля спасіння однієї загубленої вівці – світу, який упав через порушення Закону. І Він не відступить від Своєї місії. Він стане Жертвою примирення за людський рід, котрий добровільно обрав гріх. Тепер Його молитва виражає тільки покору: “Отче Мій, якщо ця чаша не може обминути, щоб Я не пив її, нехай буде Твоя воля” (Матв. 26:42)» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 690, 693).

Питання для обговорення:

1. Як у наших стражданнях нам допомагає знання того, що Сам Бог в Особі Христа постраждав більше, ніж будь-хто і будь-коли з нас міг постраждати? Що повинні означати для нас страждання Христа заради нас? Яку втіху дарує ця дивовижна істина? Обмірковуючи свою відповідь, пам’ятайте висловлювання Е. Уайт: «Усі страждання, які є наслідком гріха, наповнили серце безгрішного Божого Сина» (Вибрані вісті. Т. 3. С. 129).
2. Ще раз пригадайте, через які страждання довелося пройти Христу. З якими випробуваннями Він зіткнувся? Чим вони схожі на наші, а чим відрізняються? Чого ми можемо навчитися з того, як Він долав ці труднощі? Як Його досвід може допомогти нам у власних випробуваннях?
3. Які ваші улюблені біблійні обітниця, за котрі ви можете захопитися під час смутку і болю? Випишіть їх, просіть Бога виконати їх, розкажіть про них у класі.
4. Напишіть коротко, яку користь принесло вам вивчення біблійних уроків у цьому кварталі. На які запитання ви отримали відповіді? Які ще залишаються без відповіді? Як ми можемо допомогти одне одному впоратися з тими проблемами й питаннями, які досі бентежать нас?

Місіонерська історія

ГОТОВНІСТЬ ДО ЗУСТРІЧІ З ІСУСОМ

(частина 13)

Ендрю Мак-Чесні

Злі духи залишили Едуардо. Він упевнений, що Христос здобув перемогу над сатаною під час його хрещення, саме тому ворог намагався завадити цьому.

Мир наповнив його дім. Нині його дружина Сіділен служить дияконисою в церкві та співає в хорі. Сімнадцятирічний Джуніор закінчує середню школу.

Едуардо розповідає свою неймовірну історію навернення в церквах по всій Бразилії, і багато хто, почувши її, присвятив своє життя Ісусові. У місті Коарі, де він вирішив слідувати за Ісусом, шістнадцять людей віддали свої серця Христові, почувши його свідчення. Едуардо вважає, що змінює серця вплив Святого Духа, а не його історія.

– Мій досвід шокує, але я бачу, як Святий Дух діє в серцях людей, коли вони слухають моє свідчення, – говорить він.

Крім того, що чоловік ділиться своєю історією, він дарує Біблії всім охочим. Він подарував Святе Письмо своїй матері, старшій сестрі, двом молодшим братам і молиться за них. Його мати перестала ходити в дім поклоніння кандомбле задовго до хрещення Едуардо. Коли вона дізналася, що злі духи намагалися вбити її сина, вона вирішила не мати з ними нічого спільного.

Хоч Едуардо і радіє новому життю у Христі, він не втрачає пильності, молячись і читаючи Біблію щодня. Він пам'ятає слова з Писання: «Будьте тверезі, пильуйте. Ваш ворог – диявол – ходить і ричить, мов лев, шукаючи, кого б поглинути» (1 Петра 5:8), а також слова Ісуса: «Коли нечистий дух вийде з людини, то блукає безводними

місцями, шукаючи відпочинку, але не знаходить. Тоді каже: „Повернуся до свого дому, звідки вийшов“. Повертається і знаходить його порожнім, заметеним та прибраним. Тоді він іде, бере з собою сім інших духів, гірших від себе, і вони, ввійшовши, живуть там; і кінець тієї людини буває гірший від початку. Так буде і цьому злому родові» (Матв. 12:43–45).

Едуардо нічого не боїться.

– Диявол не має наді мною влади, – говорить він. – Це те, про що я проповідую в кожній церкві, яку відвідую.

Він мріє про день, коли зустрінеться з Ісусом віч-на-віч.

- Я молюся, щоб Господь ніколи не залишав мене, а також щоб я сам ніколи не йшов від Нього, – каже Едуардо.
- Я молюся, щоб залишатися вірним Йому до кінця. У мене є надія, що я незабаром побачу Його. Я вірю в це.
- *Ваші пожертви тринадцятої суботи допоможуть заснувати вісім церков у Південно-Американському дивізіоні, зокрема чотири церкви у Бразилії, де живе Едуардо зі своєю родиною (на фото).*